Vol. VI. Part I.

2447

2447

TRAVANCORE ARCHÆOLOGICAL SERIES

Published under the orders of the Government of Travancore.

Stone and Copper-plate Inscriptions of Travancore with 8 plates.

BY

A. S. RAMANATHA AYYAR, B. A., M. R. A. S.,

Superintendent of Archæology, Travancore State.

COLLECTOR'S OFFICE ... NAGERCOIL

TRIVANDRUM:
PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS.
1927.

All Rights Reserved.

Price: Br. Rs. 1-12-0.]

TRAVANCORE ARCHÆOLOGICAL SERIES

Vol. VI.—Part I.

Published under the Orders of the Government of Travancore.

Stone and Copper-Plate Inscriptions of Travancore with 8 plates

BY

A. S. RAMANATHA AYYAR, B. A., M. R. A. S.,
Superintendent of Archæology, Travancore State.

TRIVANDRUM:
PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS,
1927.

All Rights Reserved.

APPENDIX A.

Vaḍamalaiyappa-Piḷḷai referred to in the record of Chckkanātha-Nāyaka (p. 199 *supra*) has also figured in a record dated in A. D. 1653 of Tirumalai-Nāyaka (A. D. 1623-59). He was an important feudatory under the Nāyaka of Madura and his headquarters was Iraśai or Iraiyūr in Iruṅgōḷap-pāṇḍināḍu. From a panegyrical poem called *Pulavarāṟṟuppaḍai* composed by poet *Śiṟiya Ratnakavirāyar* of Tirukkurukūr and said to have been published in Kollam 868 (= A.D. 1693) we learn that Vaḍamalaiyappa-Piḷḷai was himself an author of several works, that his father was a certain Iruvappaṉ, that his mother was probably named Tirumalaikkoḻundu, that he had two sons called respectively Sūryamūrtti and Iruvappaṉ, that he was the brother-in-law (*? maittuṉa-vēḷ*) of some one whose name was possibly Muttunāyakam, and that he was a great patron of letters. The relevant extracts are subjoined.

(*a*) முத்தமிழ் யாவரு முணர்ந்து
பயிலிருங் கோளப் பாண்டிநன் னாட
னிரையூர் வளைதவ ழிரையூர்க் கதிபன்:

(*b*) நானூற்றுக் கோவையு நாற்கவி வண்ணமும்
பலர்புகழ் நீடூர்த் தலபு ராணமு
மிருநிலம் புகழு மொருசலம் பகமு
நீடுல குவப்பப் பாடிநிலை நிறுத்துங்
கூறுசொற் கவிதா சாருவ பௌமன்:

(*c*) இருவப் பன்பெறு மிராச குமாரன்
றெரிதமிழ்க் கூடற் பெரியகாத் தாக்கள்
வரிசைப் பெயர்பெறும் வரிசைத் துரைமகன்:

(*d*) திருமலைக் கொழுந்துதன்
ஒருதவக் கொழுந்தென வருசிவக் கொழுந்து:

(*e*) சூரிய மூர்த்திதன் காரண வரத்தாற்
பேர்பெற வுதித்த சூரிய மூர்த்தியோ
டரசர்க் கரசென வவனியேழ் புரக்கு
மிருவப் பனுக்கு மின்னுயிர்த் தாதை:

(*f*) முத்துநா யகமலர் மூவேந் தருக்கும்
பெருமைபெற் றுயர்ந்த வருமைமைத் துனவேள்:

(*g*) இரசைப் பதிவள ரிருவப் பனையருள்
வரிசைப் பெரியவன் வடமலை யப்பன்.

TABLE OF CONTENTS.

Vol. VI—Part I.

		Page.
1.	Cholapuram inscriptions.	1
2.	Cholapuram records of Sundarasola-Pandyadeva.	6
3.	Record of Kulottunga-Choladeva: 30th year.	14
4.	Miscellaneous records from Cholapuram.	20
5.	Alvarkoyil record of Vira kerala-Marttanda: Kollam 578.	29
6.	Kalakkuttam inscription of Kollam 645.	33
7.	Tonnal inscription of Kollam 650.	34
8.	Haripad inscriptions.	35
9.	Four records from Kariyamanikkapuram.	43
10.	Record of Kulasekhara-Nambirattiyar: Kollam 643.	44
11.	Record dated in Kollam 685.	45
12.	Record of Adityavarman: Kollam 734.	47
13.	Do. Do. Do.	48
14.	The Udayagiri epitaphs.	50
15.	Trivikramangalam records.	58
16.	Udiyamperur record of Kodai-Ravi.	63
17.	Six epitaphs at Udiyamperur.	65
18.	Kandanad epitaphs.	71
19.	A few records from Tirupparappu.	74
20.	Tiruvidangodu inscription of Ravivarman.	78
21.	Record of Attingal dated Kollam 628.	80
22.	Two fragmentary records dated Kollam 388.	81
23.	Record of a rupaka queen: Kollam 752.	,,
24.	A record from Navaykkulam.	83
25.	Two copper-plate records from Palaiyur.	84
26.	A few epitaphs from Aruvittura, Adiramvila and Kanjur.	91
27.	Pattali copper-scroll: Kollam 971.	93
28.	Aruvaymoli record of Ravivarman: Kollam 822.	97
29.	Balamarttandavarman's record: Kollam 923.	100
30.	Talakkudi inscriptions.	,,
31.	Appendix A.	
32.	,, B.	

LIST OF PLATES.

Vol. VI—Part I.

Plate.	No.		To face page
1	4	Record of Jatavarman Sundarasola-Pandya: 11th year	8
2	9	Cholapuram record of Sundarasola-Pandyadeva: 19th year	13
3	21	Record of Vira kerala-Marttanda: Śaka 1325	31
4	23	Tonnal inscription of Kollam 650	35
5	24	Haripad inscription of Ravi-Kerala of Odanadu	39
6	38	Tombstone over the grave of De Lannoy	53
7		Two sculptural panels at Trivikramangalam	59
8	54	Udayamperur epitaph of A. D. 1701	68
"	56	Kandanad epitaph of A. D. 1665	73

Cholapuram inscriptions.

Unassailable as the Travancore country may generally be considered to be on her landward frontier on account of her mountainous ramparts, which would have rendered her immune from the invading armies of many an ambitious king and intrepid general intent on conquest, the few mountain passes which serve as embrazures in her natural bulwarks constituted the vulnerable points, through which she was now and then attacked by her enemies. Of such passes which served as highways of commerce and travel between Travancore on the western side and plains of the Coimbatore, Madura and Tinnevelly districts on the other, the Āruvāymoḷi Pass (the Aramboly Pass of English nomenclature) was found to be the most convenient from early days, because at this place a distinct break in the chain of hills has left a gap over three miles' width, through which runs the perfectly level trunk road of communication. This Pass consequently formed the portals through which the adventurous Pāṇḍyas, Chōḷas, Vijayanagara generals, and Nāyaka kings poured in from the other side of the Ghats, whenever the whim of conquest seized them or the lust of plunder tickled their cupidity. It was therefore in the natural sequence of events that the flourishing town of Kōṭṭār should have experienced the various vicissitudes of war, consequent on its position on this main artery of communication.

This town was a flourishing centre of commerce from a very early past and Ptolemy (A. D. 150) mentions Koṭṭiara as a metropolis with considerable trade, while Pliny calls the town Koṭṭāra, which is a nearer approximation to its correct present-day designation.

About the second half of the 7th century A. D., Kōṭṭāṟu was attacked by the Pāṇḍya king of Madura, Arikēsari Māṟavarmaṉ, the contemporary of the Śaiva saint Tirujñānasambandha. This achievement is found eulogised in Nakkīrar's commentary on the *Agapporuḷ*, whose authorship is attributed in literary tradition to a divine source, namely, Iṟaiyaṉār or god Śiva of Madura. The verses mention Kōṭṭār as girt round by a line of fortifications:

(1) குருமாநெடுமதிற் கோட்டாற்றரண் கொண்டதென்னன் கன்னிப்
பெருமான் வரோதயன் கொல்லியஞ்சாரலப் பெண்கொடிக்கே—*v.* 37,

(2) சேரலர்தங்
கோமான் கடற்படை கோட்டாற்றழியக்கணையுகைத்த
வேமாண் சிலையவன் கன்னிநன்னீர்கொண்டவீர் முகிலே—*v.* 249.

Other Pāṇḍya monarchs such as Jaṭila-Parāntaka of the Āṉamalai record and the Vēḷvikkuḍi plates, and Śrīmāṟa Parachakrakōlāhala had encountered the Chēras, or presumably their representatives the Vēṇāḍu viceroys, at the battles of Viḻijñam and a few other places; and even though Kōṭṭār is not specifically mentioned in their records, it must have attracted their attention, lying, as it did, on their line of march. The fact that successive Pāṇḍya kings had to capture Viḻijñam and fight off and on with the Vēṇāḍu rulers seems to indicate that their hold on the Vēṇāḍu dominions to the north of Nāñjināḍu was slippery, and that the Vēṇāḍu kings rallied as soon as the results of these raids wore off.

G. P. T. 3322. 250. 30-10-1100. B

With the advent of the Chōḷas, however, who displaced Pāṇḍyan domination for nearly two centuries, the southern-most corner of the present Travancore State entered on a new phase of its history. Parāntaka I was the first Chōḷa sovereign to swoop down south from his capital of Tanjore. Having conquered Madura in about A. D. 910, he must needs extend his march up to Cape Comorin, for, what pious Hindu ruler can refuse to visit this most sacred of places? His inscriptions are found at Suchindram and Agastisvaram. His stay was only temporary, but his successor Rajaraja the Great (A. D. 985—1013), however, organised a more permanent occupation of the conquered dominions. The first step was to constitute his southern conquests into a separate administrative unit called Rājarāja-Pāṇḍināḍu, in pursuance of a practice of his by which he gave to many towns and countries conquered by him, new names coined after one or the other of his own numerous titles. Kōṭṭāṟu which was therefore renamed Mummuḍiśōḷanallūr (Mummuḍiśōḷa being a title first borne by the great Rājarāja himself in recognition of his suzerainty over the three kingdoms of Chōḷa, Chēra and Pāṇḍya) was according to the inscriptions of the 11th and 12th centuries A. D. a village of Nāñjil-nāḍu, a sub-division of Uttamaśōḷa-vaḷanāḍu, which was in its turn a district of Rājarāja-Pāṇḍināḍu. Two records of date Kollam 428 and 440 call Kōṭṭār as Śōḷakēraḷapuram.

The first epigraphical mention of Kōṭṭāṟu within Travancore is found in the record of Rājarāja I dated in the 18th year (A. D. 1003) engraved on a pillar in the Kommaṇḍai-Ammaṉ temple at Vaḍaśēri and in the inscriptions of Sundaraśōḷa-Pāṇḍya and Kulōttuṅga I (A. D. 1070-1119). The early Chōḷa sovereigns such as Parāntaka and Rājarāja had, as already noted, made invasions to the southern extremity of the Peninsula as testified to by the presence of their records which have been discovered at Cape Comorin, Darśanamkōppu, Suchindrum, etc., and in addition, Rājarāja is also known to have advanced as far north as Kāndaḷūr-śālai and Quilon, when he defeated the Chēra navy at the former roadstead. Rājēndraśōḷa, his son, had followed up his father's exploits with unabated vigour, and Viḻiñam was renamed Rājēndraśōḷappaṭṭiṉam, and in south Travancore a few of his records are actually found at Cape Comorin and Tērūr, one mile to the north of Suchindram. Of the royal members who were posted for the southern viceroyalty constituting the Pāṇḍya and Chēra conquests, we know at least of four who have figured in the lithic records of the south. Of them Jaṭāvarmaṉ Sundaraśōḷa-Pāṇḍya (A. D. 1020-48) the son of Rājēndraśōḷa is represented by inscriptions in the Chōḷapuram and Chēramaṅgalam temples. Rājādhirāja claims victories over the Vēṇāṭṭaraśu and a Kūpaka king. Vīrarājēndra's big Sanskrit record is also found at Kanyākumari. Kulōttuṅga I was not behind-hand to his illustrious predecessors in his military achievements and, as described in his historical introductions, he invaded the Pāṇḍya dominions on his own account and after having defeated the five Pāṇḍyas he was pleased, while all the heroes in the western hill-country ascended voluntarily to heaven, to bestow on the chiefs of his army who were mounted on horses, settlements on every road, including that which passed Kōṭṭāṟu:

பஞ்சவரைவர் பொருத மொய்க்களத்தஞ்சி வெருநெளித்தோட . . . . . கு
டமலை நாட்டுள்ள சாவேறெல்லாம் தனிவிசும்பேற மாவேறிய தன் வருதி
னித்தலைவரைக் குறுகலர் குலையக் கோட்டாறுட்பட நெறிதொறு நிலைகளி
ட்டருளி

—*T. A. S., I–277.*

The Chidambaram inscription of Kulōttuṅga I refers to his southern and western conquests in two Sanskrit verses:

> पाण्ड्यान्दण्डेन जित्वा प्रचुरशरमुचा पञ्च पञ्चानश्रीः
> दग्ध्वा कोट्टारदुर्गान्तृणमिव स यथा खाण्डवं पाण्डुसूनुः ।
> पिष्ट्वा तत्केरळानां बलमतिबहळं श्रीकुलोत्तुङ्गचोळ-
> श्चक्रे शक्रप्रतापस्त्रिभुवनविजयस्तम्भमम्भोधितीरे ॥
> पुण्ये सह्याद्रिशृङ्गे त्रिभुवनविजयस्तम्भमम्भोधिपारे
> स्वच्छन्दं पारसीनान्तरुणयुवतिभिर्गीयते यस्य कीर्तिः ।
> स श्रीमानस्तशत्रुः प्रबलबलभरैः पञ्चपाण्ड्यान्विजित्य
> क्षुभ्यत् क्ष्मापालचक्रं सविधिकमकरोच्छ्रीकुलोत्तुङ्गचोळः ॥ -*Ep. Ind.*, Vol. V, p. 104;

while the panegyrical poem, the *Kaliṅgattupparaṇi* of Jayaṅgoṇḍār, which describes the Kaliṅga war undertaken by this Chōḷa sovereign in about A. D. 1095; mentions his military compaigns which had taken place earlier in his reign:

> முள்ளாறுங் கல்லாறுந் தென்ன ரோட
> முன்னொரு நாள் வாளபயன் முனிந்த போரின்
> வெள்ளாறுங் கோட்டாறும் புகையான மூட
> வெந்தவன மிந்தவன மொக்கி லொக்கும் —*Paraṇi*, III-21.

Kōṭṭāṟu, which thus became a Chōḷa military outpost of the south, had consequently a permanent garrison (*nilaippaḍai*) stationed therein to guard the Chōḷa interests in that distant frontier. Many of the captains and soldiers who constituted this garrison were natives of Chōḷa-maṇḍalam and they were given lands and other conveniences in the conquered territories to induce them to settle down there. To them perhaps and to the earlier military colonists who had perhaps followed the Chōḷa-Pāṇḍya Viceroys has to be attributed the importation of such names as Ten-Tiruvēṅgaḍam, Ten-Tiruvaraṅgam, etc., with which they must have tried to perpetuate in the new land of their adoption the place names further north in their own districts.

The Śiva temple at Chōḷapuram is a small building consisting of a *garbha-griha*, an *antarāḷa*, a *mahāmaṇḍapa* and an entrance-porch in front, which gives access to the shrine by means of a few steps at its northern and southern sides. The main structure is erected over an *upapīṭha* and is of granite up to its top. The images of Brahmā, Vishṇu, and Dakshiṇāmūrti, which ought to grace the niches on the outside of the north, west and south walls respectively of the central shrine, are, in this temple, placed on the top at the base of the *śikhara* itself, which, originally of brick, is now in a much ruined condition. Four stone bulls of medium size adorn the four corners of the terraced roofing of the central shrine, and this is a characteristic feature of the temples of this period. The temple on the whole is not, however, of any specific sculptural or architectural interest.

This temple is known, from a long Tamil record engraved on the *kumada*-reglets round the three sides of the *sanctum*, to have been built by a subordinate chief called Araiyaṉ-Madhurāntakaṉ *alias* Kulōttuṅgaśōḷa-Kēraḷarājaṉ of Muḷaiyūr in Maṇṇi-nāḍu (near Tanjore), a sub-division of Chōḷa-maṇḍalam: and the fact that the same inscription mentions certain donation of taxes made for the conduct of worship in this temple in the 30th year of his reign by Kulōttuṅga I,

while camping at Kāñchīpuram has led some to the conclusion that the temple must have come into existence a few years prior to this date—A. D. 1100. But as the same temple contains as many as seven records dated between the 11th to the 19th years of reign of Jaṭāvarman *alias* Sundaraśōḷa-Pāṇḍyadēva, who can be none other than the Chōḷa-Pāṇḍya Viceroy appointed by Rājēndrachōḷa I to administer his southern dominions and whose date of accession as such, has been calculated to be A. D. 1020-21, this temple of Rājēndraśōḷēśvaram-uḍaiya-Mahādēvar must have been built some time between A. D. 1013, the date of accession of the Chōḷa king Rājēndrachōḷa I (A. D. 1013-44) after whom it was apparently named, and A. D. 1030, the date of the earliest record found in the temple—*i. e.*, in all probability in A. D. 1020, the seventh year of Rājēndrachōḷa I, which is mentioned in the Kulōttuṅga's record mentioned above. Another fragmentary inscription engraved on the ruined *prākāra* wall of the temple refers to the 3rd + 7th year of a king, whose name has been lost. In all likelihood, he was the Chōḷa king Rājēndra I who was nominated for the administration from A. D. 1011 during the last years of his father's reign, and actually ascended the Chōḷa throne only after three years in A. D. 1013-14. Though the name of the temple is not specifically mentioned in this record, this helps to fix the date of the temple's erection to be A. D. 1020 or thereabouts.

Two other lines of writing engraved on the top friezes of the western and northern walls of the *garbhagṛiha* and containing the words

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ மதுராந்தகன் and

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கங்கைகொண்டசொழத் தமிழப்பல்லவரையன்

also indicate that the builder of the temple, whose titles they evidently were, must have been a subordinate under the Chōḷa king Rājēndrachōḷa I who had similar titles, and that he must have probably followed the campaign of his overlord and must subsequently have settled down as a military subordinate under Sundaraśōḷa-Pāṇḍyadēva when the latter was posted to his southern viceroyalty. This man must have also continued in the Chōḷa service for some years of the reign of Kulōttuṅga himself and have consequently not only earned the newer title of *Kulōttuṅgaśōḷa*-Kēraḷarāja, but must have been considered of sufficient influence as to have been honoured later on by the tax-concessions, granted in respect of the lands for the temple that had been erected by him at Chōḷapuram.

Another inscription records the information that the temple was repaired in the Śaka year 1293, after the lapse of nearly three centuries by the Pāṇḍya king Parākrama-Pāṇḍyadēva.[1] The very fact that the Pāṇḍya king repaired the temple at Chōḷapuram on the Travancore side of the Aramboly frontier, shows that a portion of Nāñji-nāḍu was in the temporary occupation of the Pāṇḍyas, as a result of one of the mutual reprisals which were common episodes on the frontier, demarcating the possessions of the two neighbouring rival powers. The early Pāṇḍyas some of whose records are found in Suchindram, were in occupation of the southern corner of the Peninsula, but they had to retire before the Chōḷas of the Vijayālaya line, who became all powerful in the south with the conquest of Madura and Ceylon by Parāntaka. When the power of the latter, in turn, began to wane,

1 This king is different from Parākrama-Pāṇḍya of the Suchindram record, (*T. A. S.* I, p. 281) who reigned from 1422-53 A. D. The identification made on page 265 of the *State Manual*, Vol. I is incorrect.

some medieval Pāṇḍyas tried to expand again on the western side of the Ghats, until they were pushed back by the more powerful of the kings of Travancore, some of whom are known to have even ventured across and occupied some tract of land forming part of the present Tinnevelly District. It was this aggressive policy of Travancore on the eastern side of the Ghats that necessitated the two Vijayanagara invasions, notably the second under Rāmarāja Viṭṭhaladēva-Mahārāja in about A. D. 1544-5, which was also followed by the two Nāyaka invasions under Tirumala Nāyaka (A. D. 1636) and Maṅgammāḷ (A. D. 1697). This frontier line between the Pāṇḍyan and Travancore dominions was therefore in those unsettled days often fluctuating, according as the regnant king on the Vēṇāḍ throne was strong or incapable.

There appears to be some *remote* reference to this conflict between Travancore and its neighbouring Pāṇḍya on the Tōvāḷa frontier in verse 16 of the *Uṇṇunīlisandēśam*, which has been assigned to the first half of the 6th century of the Kollam Era.

എണ്ണിക്കൊള്ളാമ്പടയിലെഴുനള്ളത്തു കൊല്ലത്തു നിന്റോ
കണ്ണിൽ കൂടാതടയരുടൽ കൂറാളി തോവാളനിന്റോ
വണ്ണിച്ചേററം ഭുജഗശയനം കണ്ടു കൈക്കൂപ്പുവാനേ
പുണ്യത്തിന്റെ പെരുമനവരം നൻവരത്തെൻറുമന്ന്യ.

No. 1—*On the western wall of the central shrine.*

Text[1].

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] மதுராந்தகன் ॥ட

Hail! Prosperity! Madhurāntakaṇ.

No. 2—*On the northern wall of the central shrine.*

Text[1].

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கங்கைகொண்டசொழ தமிழப்பல்லவரையன் [॥*]

Hail! Prosperity! Gaṅgaikoṇḍaśōḻa-Tamiḻap-Pallavaraiyaṇ.

No. 3—*On the ruined prākāra wall.*

This fragmentary record engraved on the ruined wall of the *śuṟṟu-maṇḍapa* is important in that it mentions the 7th year opposite the 3rd year of a Chōḷa king, whose name has been lost. It appears, however, probable that it belongs to the reign of the Chōḷa king Rājēndrachōḷa I.,[2] who was nominated as his successor by Rājarāja I, during the last years of his reign in about A. D. 1011, and who took the reigns of government into his own hands, three years later in A. D. 1013–14, after the death of his illustrious father and predecessor. This helps us to equate the Rājēndraśōḻadēva, whose 7th year is mentioned in Kulōttuṅga's record[3] of A. D. 1100, with the first king of that name and to fix the date of construction of the temple to be about A. D. 1020.

1 Registered as Nos. 94 and 96 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

2 *Historical Sketches* (K. V. S. Aiyar), p. 254.

3 *Trav. Archl. Series*, Vol. I, p. 246-7.

This inscription gives only the boundaries of the lands gifted away for the temple, and these lands were apparently comprised in the village of Andāykkuḍi mentioned in the record of A. D. 1100. Maḻavarāyaṉ, the king's officer, having petitioned, on behalf perhaps of the builder of the temple, that the lands must be treated as tax-free *dēvadāna*, the king was pleased to grant the tax-exemptions and ordered the necessary entries to be made in the Revenue Registers.

Some of the names of taxes, that were in vogue in the early days of Chōḻa administration, are:

kārāṇmai, mīyyāṭchi, karpūravilai, veṭṭi, pāṭṭam, pañjupīli, sandhivigrahapēṟu, śilliṟai, pattaraipēṟu, poṉvari, kāriyavārāṭchi etc.

Text.[1]

1 லை இராமன் குளத்தில் வடவெல்லைக்கும் முள்ளிப்பள்ளத்தில் உள்மதிளுக்கு வடக்கும் மெலெல்லை குடவர்குடியிருப்புக்கும் குடவர் பள்ளிக்கும சிவல்லவன் பெருவாய்[க்காலுக்குக்]

2 கிழக்கும் வடவெல்லை கருங்குளத்தில் உள்மதிலுக்குத் தெற்கும் இந்நான்கெல்லைக்குட்பட்ட நஞ்செ புன்செயும் நத்தமும் தொட்டமும் குளமும் குளப்பரப்பும் மற்றுங் எப்பெ[ர்ப்பட்]-

3 டினவும் உட்படப் பழந்தெவதானம் பள்ளிச்சந்தங் நீக்கி உள்ள நிலம் முன்னிடை ஊரும் பழம் . . . . புழுதியுந் தவிர்த்து ஊரில் அளந்து வழிமுதலாக்கி காராண்மை மெய்யா . . . .

4 டிமையும் கற்பூரவிலையும் காரியவாராட்சியும் வெட்டிப்பாட்டமும் பைஞ்சிபிலி சந்திவிக்கிரகப்பெறும் . . . . ல்லிறை பழுதானதும் . . :: -

5 ம் அரிசித்துள் பத்தறைபெறும் பொன்வரியும் மற்ற மெய்பெர்ப்பட்டினவும் உட்பட மூன்றுவதின் னெதிரெழாவது முதல் காராண்மை மெய்யாட்சி உட்பட தெவதான இறையிலியாக

6 இடம் பெற வெணுமென்று அய்யன் மழவராயன் னமக்குச்சொன்னமையில் இவ்வாண்டு முதல் காராண்மை மெய்யாட்ச்சி உட்பட தெவதான இறைய்லியாக

7 நம் கெழ்வியும் வரியிலார் எழுதின உள்வரியும் தரச்சொன்னொம் இப்படி சந்த்ராதித்தவற் செல்வதாகக் கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டி எல்லைகளில் திருச்சூல-

8 க்கல்லு நாட்டிக்கொள்க:— இவை செவ்விருக்கைநாட்டுக் களத்தாவ்வூர் திருவிராமிச்சரம் உடையான் ஆட்கொண்டவில்லியான கச்சியராயன் எழுத்து ।உ

Cholapuram records of Sundarasola-Pandyadeva.

The following seven records belong to the reign of Jaṭāvarman *alias* Sundaraśōḷa-Pāṇḍyadēva. He was the first Chōḷa-Pāṇḍya viceroy, who was appointed by his father Rājēndrachōḷa I to administer the Pāṇḍya and Kērala countries, which the latter had reconquered soon after his accession to the throne. The Tiruvālaṅgāḍu plates refer to this appointment in the following verses:

1 Registered as No. 44 of the Trav. Epig. Colln. for 1090 M. E.

Having conquered the Pāṇḍya,

तत्र प्रतिष्ठाप्य तदीयराष्ट्ररक्षार्थमात्मीयतनूजमेनम् ।
श्रीचाळपाण्ड्यं रविवंशदीपो जेतुं प्रतीचीन्दिशमुज्जगाम ॥ —*v.* 93.

and having conquered the Kēraḷa king,

श्रीचोळपाण्ड्यं स्वसुतं विधाय पाश्चात्यभूमेरभिरक्षणाय ।
काञ्चीं स काञ्चीमिव भूमिदेव्याः समाविशत् तैलकुलैककालः ॥ —*v.* 99.

The name Chōḷa-Pāṇḍya was a convenient viceregal designation invented to indicate both the Chōḷa parentage of these viceroys and their administrative jurisdiction over the Pāṇḍya dominions; and the distinctive epithet of Māṟavarman or Jaṭāvarman peculiar to the Pāṇḍyas was also prefixed to these names. This system of appointing a royal member as a viceroy, which was instituted by Rājēndrasōḻadēva I in view of the difficulties of keeping intact his imperial possessions, was followed by a few of his successors. The historical introductions of Rājēndradēva (A. D. 1052—64) and Vīrarājēndra (A. D. 1062–70) state that Mummuḍisōḻa and Gaṅgaikoṇḍasōḻa were similarly named as Chōḻa-Pāṇḍyas—

பொருமுரட்டன் றிருத்தம்பியர் தம்முள் வென்றிகொள மும்முடிசோழனைத்
தெம்முனையடுதிறற் சோழபாண்டியனென்றும் —*Rājēndradēva,*

தன்றிருமைந்தனாகிய கங்கைகொண்டசோழனை எழுபரியானைச் சேனைச்
சோழபாண்டியனென்றுண்டுயர் மணிமுடிப் பாண்டிமண்டலமுங் குடுத்த-
ருளி —*Vīrarājēndradēva.*

According to the inscriptions so far examined in the Madras Presidency, the names of four such viceroys are known:—

Jaṭāvarman Sundarasōḻa-Pāṇḍyadēva—28 years,
Māṟavarman Vikramasōḻa-Pāṇḍyadēva—29 years,
Jaṭāvarman Vikramasōḻa-Pāṇḍyadēva—4 years,
Māṟavarman Parākramasōḻa-Pāṇḍyadēva—4 years.

As we hear of no Chōḻa-Pāṇḍyas other than these, it is evident that this system of entrusting the administration of outlying provinces to viceroys, who were themselves princes of royal blood, fell into desuetude about half a century after its inception. From the time of Kulōttuṅgachōḻa I, we do not hear of such viceroys in charge of the southern dominion; but instead there were a number of chieftains who were directly responsible to the Central Government. The records of Parāntaka-Pāṇḍya found at Cape Comorin which are attributable to the time of Kulōttuṅga I and Vikramachōḻa (1117–35) show that the Pāṇḍya dominions were left over to be administered by a scion of the Pāṇḍya family, as a Chōḻa feudatory for the time being.

Of the seven records of Sundarasōḻa-Pāṇḍya found engraved in the Chōḻapuram temple, five are dated in the 11th year of his reign, one is dated 8 years later in the 19th year, and the date portion of the last is illegible. In one of the inscriptions of the 11th year, Chaḷukki Vijayādittaṉ Vikkiyaṇṇaṉ *alias* Vishṇuvardhana-Mahārāja figures as the donor of a perpetual lamp to the god. It is not ascertainable who this Vishṇuvardhana-Mahārāja, apparently a royal personage, was, except that his name and the title of Chaḷukki shows him to be somehow connected with the Eastern Chāḷukya family. At the time of the inscription,

namely about A. D. 1030, the Eastern Chāḷukya king was Rājarāja I (A. D. 1022–63), and it is not known what relationship Vishṇuvardhana of this record, bore to him.[2] It is however noteworthy that a member of the Eastern Chāḷukyan dynasty should have come so far to the south and made a donation to the Śiva temple at this place, and that another individual named Śoṭṭaiyaṉ, brother of Perumāṉaḍi Gāmiṇḍaṉ of Kuḍaku-nāḍu in Gaṅga-maṇḍalam, an agent of Yamunāditya, should have similarly instituted some feeding charity in the Peruntirukkōyil at Brahmapuram, a village 10 miles distant from Chōḷapuram. About Paṭṭaṇadēśa-pulavaṉ, a poet, nothing is known.

It has already been noted that Kōṭṭār was called Mummudiśōḷa-nallūr, after one of the numerous surnames of Rājarāja I. As the record of the 18th year of the same king found in the Kommaṇḍai-ammaṉ temple calls the village as Tirukkōṭṭāṟu without this *alias*, it appears that the name came to be applied to the village only after A. D. 1004. This village was comprised in the sub-division called Nāñjil-nāḍu, and as *nāñjil* means 'a plough',[3] this designation for the tract of country is very appropriate, because the portion of southern Travancore denoted by this territorial name is pre-eminently a land of extensive paddy-flats and therefore primarily of ploughs. Attempts to derive this name from *nāñjai* and *Nāñji-kuravaṉ* are obviously incorrect. This sub-division of Nāñjil-nāḍu, now contracted into Nāñji-nāḍu, formed part of a bigger division called the Uttamaśōḷa-vaḷanāḍu, which must have comprised quite a large tract of land extending from Cape Comorin on one side and Shermadevi on the other and consisting of many sub divisions, Marugal-nāḍu Puṟattāya-nāḍu, Kuṟu-nāḍu, Nāñjil-nāḍu etc. This *vāḷanāḍu* was again comprised in Rājarāja-Pāṇḍināḍu, which was the name with which Rājarāja had christened his southern conquests,— namely, the districts of Madura, Tinnevelly, Pudukkotta, and a part of the present Travancore State.

No. 4—*On the base of the south wall of the mahāmaṇḍapa.*

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொச் சடையபன்மரான ஸ்ரீசுந்தரசொழபாண்டியதெ-
வர்க்கு யாண்டு ௰க ஆவது ராஜராஜபாண்டிநாட்டு உத்தம-
2 சொழ வளநாட்டு நாஞ்சில்நாட்டுத் திருக்கொட்டாறான மும்முடிசொ-
ழநல்லூர் மஹாதெவர் ராஜெந்த்ரசொழஈஸ்வரமுடையார்க்கு ஸர்வலோ-
3 காஶ்ரிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவர்த்தந மஹாராஜநாந சளுக்கி விஜயாதித்தன் விக்கிய-
ண்ணன் வைத்த நொந்தாவிளக்கு க ஒன்றுக்கும் வைத்த சாவாமூ-
வாப்பசு
4 இருவத்தஞ்சுங் கொண்டு நிசதி யுழக்கு நெயட்டுவதானென் இவ்வூரிருக்-
கும் இடைத்தலைவன் அருளாக்கி வெட்டுவனென் இன்னிவந்தம் மு-
ட்டி லிவனுக்கு-
5 ப் புணைப்பட்ட இடையன் ஆழிப்படன் சாடனென் நெய்யட்டுவதானென்
இன்று மித்தெவர்க்கெ பட்டணதெசபுலவன் வைத்த நொந்தா-
6 விளக்கு ஒன்றுக்கும் ..வைத்த பசு இருபத்தைஞ்சுங் கொண்டு நிசதி யுழக்கு
நெய்யட்டுவதானென் அருளாக்கி வெட்டுவனென் இன்னிவந்த முட்-
டிலிவனுக்கு-
7 ப் புணைப்பட்ட ஆழிப்பன் காடனெ னட்டுவதானென் [॥]

1 Registered as No. 98 of the Trav. Epig. Colln for 1099 M. E.
2 *Ep. Ind.*, XI-294.
3. see also Q J M S. XI-76.

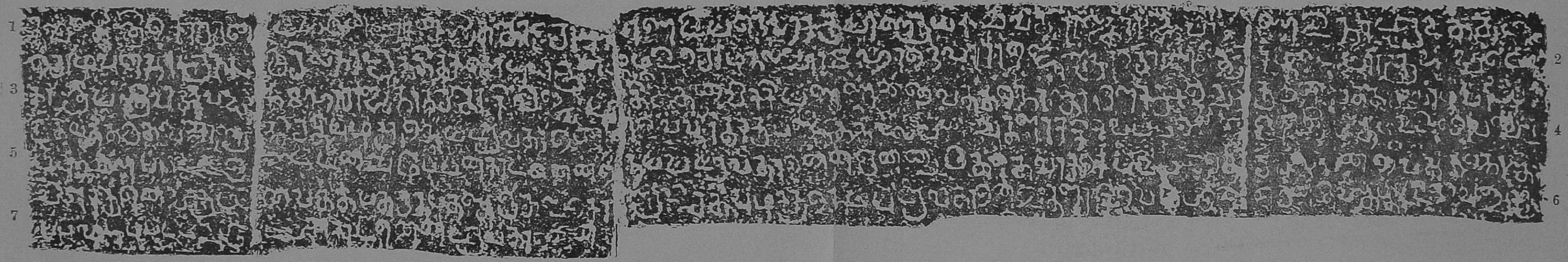

A. S. Ramanatha Ayyar.

Translation.

Hail ! Prosperity !

In the 11th year of king Śaḍaiyavarmaṉ *alias* śri-Sundaraśōḷa-Pāṇḍyadēva, Sarvalōkāśraya śrī-Vishṇuvardhana-Mahārāja *alias* Śaḷukki Vijayādityaṉ-Vikkiyaṇṇaṉ assigned twenty-five cows, that neither die nor grow old, for a perpetual lamp to the god Rājēndraśōḷa-Īśvsramuḍaiyār of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḷanallūr in Nāñjil-nāḍu, a sub-division of Uttamaśōḷa-vaḷanāḍu, a district of Rājarāja-Pāṇḍināḍu.

I, Aruḷākki-Vēṭṭuvaṉ, a head-shepherd of this village, receiving these (cows) shall measure out one *uḷakku* of ghee daily. If this supply fail, I, shepherd Āḷippaṉ-Kāḍaṉ, who stand security fcr him, shall supply the ghee.

I, Aruḷākki-Vēṭṭuvaṉ who further received twenty-five cows assigned by Paṭṭaṇadēśa-pulavaṉ for a perpetual lamp to the same god, shall supply daily one *uḷakku* of ghee; and if this fail, Āḷippaṉ-Kāḍaṉ, who is security, shall supply (the ghee).

No. 5—*On the base of the south wall of the manḍapa.*

Text.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொச்சடையபன்மரான ஸ்ரீசுந்தரசொழபாண்டியதெவர்க்கு யாண்டு ௰௧ ஆவது ராஜராஜபாண்டிநாட்டு உத்தமசொழவளநா-

2 ட்டு நாஞ்சிநாட்டு திருக்கொட்டாறுன மும்முடிசொழநல்லூர் மஹாதெவர் ராஜெந்த்ரசொழ ஈசுவரமுடையார்க்கு உடையார் பெருந்தனத்து

3 தெவன் விச்சாதிரநான சொழமாராயன் வைத்த நுந்தாவிளக்கு ஒன்றும் விளக்கொன்றுக்கும் சாவாமூவாப்பெராடு ஐம்பது-

4 ங் கொண்டு நிசத முழக்கு நெய் முட்டாமல் அட்டுவதானென் இடைத்தலைவன் சாத்தன் தாயக்கொன் [।*] இன்னிவந்தம் இவன் முட்டிவிடில் இவனுக்கு

5 ப் புணைப்பட்ட சாத்தன் சுந்தரனென் செலுத்துவதானென் [।*] இன்னும் இச் சொழமாராயன் வைத்த நொந்தாவிளக்கொன்றுக்கும் வைத்-

6 த சாவாமூவாப்பெராடு ஐம்பதுங் கொண்டு நிசத முழக்கு நெய் நிவந்தஞ் செலுத்துவதானென் இடைத்தலைவன் சாத்தன் சுந்தரனென் [।*]

7 இவன் இன்னிவந்தஞ் செலுத்துவதற்குப் புணைப்பட்டென் பட்டகை சாத்தனென் [॥*]

Translation.

Hail ! Prosperity !

In the 11th year of king Śaḍaiyavarmaṉ *alias* Śri-Sundaraśōḷa-Pāṇḍyadēva, Dēvaṉ-Vichchādiraṉ *alias* Śōḷamārāyaṉ of the *perundaṉam* (nobles) of the Uḍaiyār (king) gave a perpetual lamp to the god Rājēndraśōḷa-Īśvaramuḍaiyār of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḷanallūr in Nāñji-nāḍu, a sub-division of Uttamaśōḷavaḷa-nāḍu, a district of Rājarāja-Pāṇḍināḍu.

---

1 Registered as No. 96 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

I, Śāttaṉ-Tūyakkōṉ, a head-shepherd, who took the fifty big sheep that neither die nor grow old and that were assigned therefor, shall measure daily without fail one *uḻakku* of ghee for the lamp. If he should fail in this obligation, I, Śāttaṉ-Sundaraṉ, who stand security for him, shall supply (the ghee).

I, Śāttaṉ-Sundaraṉ a head-shepherd, who took the fifty big sheep, that neither die nor grow old and that were assigned for another perpetual lamp given by the same Śōḻamārāyaṉ, shall measure daily one *uḻakku* of ghee. If he should fail in this agreement, I, Paṭṭakai-Śāttaṉ bind myself to fulfil the obligation.

No. 6—On the base of the south wall of maṇḍapa.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொச் சடையபன்மரான ஸ்ரீ சுந்தரசொழபாண்டிய தெவ ர்க்கு யாண்டு யிக ஆவ-

2 து ராஜராஜ பாண்டிநாட்டு உத்தமசொழவளநாட்டு நாஞ்சிநாட்டு திருக் கொட்டாறு-

3 ன மும்[மு*]டிசொழநல்லூர் உடையார் ராஜெந்திரசொழஈஸ்வரமுடையா ற்கு ராஜராஜத்தெ-

4 ன்னாட்டுக் கொடுங்குளத்து ஆதித்தன் இரணசிங்கனான வீரபாண்டியப் பல்லவரையன் வை-

5 ச்ச நொந்தாவிளக்கு க ஒன்றுக்கும் வைச்ச சாவாமூவாப்பெராடு ஐம்ப தும் கொண்டு நிசதம் உழக்கு நெ-

6 ய் அட்டுவதானென் இவ்வூரிருக்கும் இடைத்தலைவன் ஆழிப்பன் காட னென்[।*] இந்நெய் மு-

7 ட்டில் அட்டுவதற்குப் புணைப்பட்டென் இவ்வூரிருக்கும் இடைத்தலைவன் திருமால்

8 கலியனென் இன்னிவந்தம் இவ்விருவொமிலும் முன்னின்றெநெய் அட்டு வதானெம் [॥*]

Translation.

Hail Prosperity!

In the 11th year of king Śaḍaiyavarmaṉ *alias* Sundaraśōḻa-Pāṇḍyadēva, Ādittaṉ-Raṇaśiṅgaṉ *alias* Vīrapāṇḍya-Pallavaraiyaṉ of Koḍuṅkuḷam in Rājarāja-Teṉṉāḍu assigned fifty sheep, that neither die nor grow old, for a perpetual lamp to the god Rājēndraśōḻa-Īśvaramuḍaiyār of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḻa-nallūr in Nāñji-nāḍu, a sub-division of Uttamaśōḻa-vaḷanāḍu, a district of Rāja-rāja-Pāṇḍināḍu.

Receiving these (sheep), I, Āḻippaṉ-Kāḍaṉ, a head-shepherd of this village, shall measure out daily without fail one *uḻakku* of ghee. If this fail, I, Tirumāḷ-Kaliyaṉ a shepherd of this village, shall be security for the supply. Of these two, only the first mentioned shall measure the assigned quantity of ghee.

---

1 Registered as No. 97 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

No. 7—On the base of the south wall of maṇḍapa.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொச் சடையபன்மரான ஸ்ரீசுந்தரசொழபாண்டியதெவ ர்க்கு யாண்டு

2 ௰௧ ஆவது ராஜராஜப்பாண்டிநாட்டு உத்தமசொழவளநாட்டு நாஞ்சில் நாட்டுத் திருக்கொ-

3 ட்டாறுன மு[ம்*]முடிசொழநல்லூர் மஹா[ா]தெவர் ராஜெந்(ர)சொழ ஈஶ்வரமுடையார்க்கு கிழ்செம்பி-

4 யநாட்டு ப்ரஹ்மதெயம் கொச்சடைய சிவளநாடான ஆடவலசுந்தரச் சரு ப்பெதிமங்கலம் தாமத்தூ-

5 ரானை சந்திரசெகரபட்டன் வைத்த நொந்தாவிளக்கு ஒன்று ஒன்று க்கும் சாவாமூவாப்பெராடு

6 ஐம்பதுங் கொண்டு நிசதம் உழக்கு நெய் முட்டாமல் அட்டுவதானென் இடைத்தலை-

7 வன் அழகன் சாத்தனென் [।*] இனெனய் முட்டவிடி லட்டுவதாகப் புணை ப்பட்டென் இவ்-

8 வூர் இடையன் சாத்தன் துங்கனென் [॥*]

Translation.

Hail Prosperity!

In the 11th year of king Śaḍaiyavarmaṉ *alias* śrī-Sundaraśōḷa-Pāṇḍya-dēva, Chandraśēkhara-Bhaṭṭaṉ of Tāmattūr, (a hamlet of) Kōchchaḍaiya-śrivaḷa-nāḍu *alias* Āḍavalla-chaturvēdimaṅgalam, a *brahmadēya* in Kīḻśembiya-nāḍu[2] gave one perpetual lamp to the god Rājēndraśōḷa-īśvaramuḍaiyār of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummudiśōḷanallūr in Uttamaśōḷa-vaḷanāḍu, a district of Rājarāja-Pāṇḍinādu.

I, Aḻagaṉ-Śāttaṉ, a head-shepherd, who took over the fifty sheep that neither die nor grow old and that were assigned (for the lamp), have to measure out daily without fail one *uḻakku* of ghee. If this should be allowed to fail, I, Śāttaṉ-Tuṅgaṉ, a shepherd of this village, shall be security for the supply.

No. 8—On the base of the east wall of maṇḍapa.

Text.[3]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொச் சடையவர்மரான ஸ்ரீ சுந்தரசொழபாண்டியதெவர்க்கு யாண்டு ௰௧ ஆவது ராஜராஜப்பாண்டிநாட்டு உத்தமசொழவள நாட்டு நாட்டாற்றுப்பொக்குப் பிரமதெசம் சீவல்லுவமங்கலமான கெ ரளகுலாசனிச்சருப்பெதிமங்க[ல]த்து-

2 ச் சபையொம் நாஞ்சிநாட்டுத் திருக்கொட்டாறுன மும்முடிசொழநல்லூர் ம . . . த்து ராஜெந்திரசொழ ஈஶ்வரமுடையார் கன்மிகளுக்கு எ ங்களூர் விற்றுக்குடுத்த பொதுநிலமாவது [।*] எங்களூர்க் கூவாணை யெரிக்கிம் கம்ப-

1 Registered as No 100 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.
2 Kīḻ-Śembiyanāḍu was a portion in the present Ramnad District.
3 Registered as No. 102 of 1099 M. E. The stones are disarranged and one stone had been used up for the doorjamb of the ruined *maṇḍapa* in front of the temple.

3 ன் பாண்டன் குமிழிக்கிம் குமிழியில் நின்று கிழக்கு நொக்கிப் பொன தி
ருநாராயணவாய்க்காலுக்கு வடக்குங் இக்குமிழியில் நின்று வடக்கு
நொக்கிப் பொன அம் ஊர்காலுக்கு [சதி . . . . கிடந்த] நிலமாகா
ணி விட்டுத் திருநாராயணவாய்க்காலு-

4 க்கு வடக்கு முதற்கண்ணுற்று நிலன் அரைக்காலும் இரண்டாங் கண்ணு
ற்று நிலம் அரைக்காலுமாக நிலம் காலும் இன்னிலத்துக்கு வடபெ
ல்லைக் கிழக்குநொக்கி பொன கண்ணுற்றுக் காலுக்குத் தெற்கும் கிழெ
ல்லை முற்படிக்காலுக்கு மெற்கு [குடவநிலவித்த-

5 தி] நிலம் மாகாணி நீங்கலாக நடுவுகிடந்த நிலங் கால்லும் விற்றுக்குடு
த்து எம்மிவிசைந்த விலைப்பொருளெல்லாங் கைய்யில்லெ அறக்கொ
ண்டு விலையொலை செய்து நீரொட்டிக் குடுத்தொம் சீவல்லுவமங்க
லமான கெரளகுலாச-

6 னிச்சருப்பெதிமங்கலத்துச் சவையொம் ராஜெந்திரசொஊ ஈஶ்வர[மு*]
டையார் கன்மிகளுக்கு [।*] இன்னிலத்தால் வந்த இறை காராண்மை
யுடைய ஆச்சன் பலதெவனை ஆட்டடுத்து மாத்தால் இரண்டு காசு
கொண்டு இத்தெவரிடை நாங்கள் கொண்ட காசுக்குப் பலிசைக்குச்
செலவாக இன்-

7 னிலத்தால் வந்த இறை காத்து ஊட்டுவதாகவும் காராண்மையுடைய ஆ
ச்சன் பலதெவனும் சவையார்க்கு ஆட்டடுத்து மாத்தால இரண்டு
காசு சில்சுடிமைக்கு இடுவதாகவும் ராஜெந்திரசொழ ஈஶ்வரமுடை
யார்க்கு எண்ணூழியூர்க்கால் கங்-

8 கைகொண்டசொழனல் பூவழி மாத்தால் நாற்கல நெல்லு தெவர் திருமு
ற்றத்தெ கொடுவந்து அளப்பதாகவும் ராஜெந்திரசொழ ஈஶ்வரமுடை
யார் கன்மிகளுக்கு [।।*] இவர்கள் பணிக்க எழுதினென் திருக்குடமு
க்கில் நெறியநாராயணன் னெழுத்து [।।*]

Translation.

Hail Prosperity!

In the 11th year of king Śaḍaiyavarman *alias* Śrī Sundaraśōḷa-Pāṇḍyadēva, the *sabhā* (assembly) of Śrīvalluvamaṅgalam *alias* Kēraḷakulāsani-chaturvēdi-maṅgalam, a *brahmadēya* under Nāṭṭāṟṟuppōkku in Uttamaśōḷa-vaḷanāḍu, a sub-division of Rājarāja-Pāṇḍināḍu, sold to the temple officials of Rājēndraśōḷēśvaram-uḍaiyār of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḷanallūr in Nāñji-nāḍu, the following communal lands in their village:

Leaving aside the $\frac{1}{16}$ (*mākāṇi*) of land in their village lying to the north of Kūvāṇai-ēri, Kambaṉ-Pāṇḍaṉ-*kumiḻi* and the channel Tirunārāyaṇa-vāykkāl which runs east from this *kumiḻi* (spring)—

$\frac{1}{8}$ of land under the first sluice, and

$\frac{1}{8}$ of land under the second sluice to the north of Tirunārāyaṇa-vāykkal —*i. e.*, $\frac{1}{4}$ of land.

The northern boundary of this land is to the south of the sluice-channel flowing towards the east, and the eastern boundary is to the west of the Murp-paḍikkāl,

and exclusive of the land $\frac{1}{16}$ (in extent), the land lying between (these boundaries) is $\frac{1}{4}$.

NO. 9 – CHOLAPURAM RECORD OF SUNDARASOLA-PANDYADEVA: 19TH YEAR.

1 2 3 4 5 6 7 8

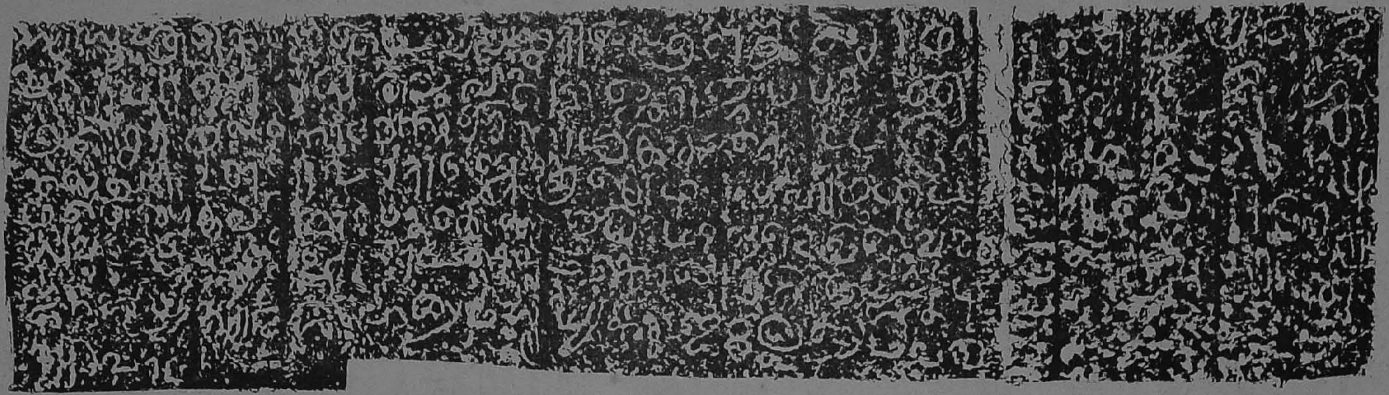

A. S. Ramanatha Ayyar.

Having sold this land and having received in full the sale price that had been settled by us, we the *sabhā* of Śrīvalluvamaṅgalam *alias* Kēraḷakūlāsani-chaturvēdimaṅgalam gave to the temple officials of Rājēndrasōḻēśvaram-Uḍaiyār a sale-deed for the land, together with a libation of water.

No. 9—On the base of the south wall of mandapa.

Text.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [|*] கொச் சடையவன்மரான ஸ்ரீ ஸுந்தரசொழபாண்டியதெ-
2 வற்கு யாண்டு ௰௯ ஆவது ராஜராஜப்பாண்டிநாட்டுத்த-
3 மசொழவளநாட்டு நாஞ்சிநாட்டு திருக்கொட்டாறான மும்முடிசொழ-
4 நல்லூர் உள்ளாலெ ராஜெந்த்ரசொழ ஈஸ்வரமுடையார்க்கு இவ்வூர் இருக்கு-
5 ம் பெண்தவசி நாற்பத்தெண்ணாயிர மறலிதெவி வைத்த விளக்கு அரை [க்கு*] பசு
6 ௰௨-இ இப்பசு பனிரண்டரையும் கொண்டு நிதம் ஆழா . . . . .
7 ஜக் ஸூர்யந் ராஜஸிம்ஹனும் ஸூர்யந் ராஜமல்லனு மிவ்வி[ளக்கி]-
8 டுவொமா[னொம்]-

Translation.

Hail ! Prosperity !

In the 19th year of king Jaṭāvarman *alias* śrī Sundarasōḻa-Pāṇḍyadēva, Nāṟpatteṇṇāyira-Maṟalidēvi, a woman-ascetic of this village, gave 12½ cows for half a lamp to the god Rājēndrasōḻa-Īśvaram-uḍaiyār of the temple at Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍisōḻanallūr in Nāñjināḍu, (a sub-division of) Uttamasōḻa-vaḷanāḍu, (a district) of Rājarāja-Pāṇḍināḍu.

We . . . Sūryaṉ-Rājasimhaṉ and Sūryaṉ-Rājamallaṉ took over these 12½ cows and agreed to maintain the lamp with (one) *āḻākku* of ghee daily.

No. 10—On the base of the east wall of mandapa.

Text.[2]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [|*] கொச்சடையபன்மரான ஸ்ரீசுந்தரசொழபாண்டியதெ வற்[3] . . . . ஊஹாதெவர் கந்மிகளுக்கு
2 இன்னாட்டுதெர் கரும்பழுவான அழகியசொழனல்லூர் ஊரொம் எங்க ளூர்ப் பொது நில . . . . டும் உட்பட இதனுக்கு-
3 க் கீழ்பாற்கெல்லை கண்ணாற்று முத்தடி . . . பாய விலைகொண்டு குளப் புறம் கார் செய்த . . . . கல்லுகுளங்கரைக்குத்
4 தெற்கும் இவ்விசைந்த பெருநான்கெல்லையிலும் நடுவு கிடந்த செல்கா லும் . . . . முமு . . . . ண்டுவிற்று விலையாவ-
5 ணஞ்செய்து வொலையுங் குடுத்தொங் தெர் கரும்பழுவான அழகியசொழ னல்லூர் ஊரொங் ஸ்ரீ ரா . . . . தும் ஊரொமெ இறு த்து-
6 க் காத்துக்குடுப்பதாகவும் இப்பரிசு விற்று விலையொலை செய்துகுடு- த்தொம் அழகியசொழநல்லூர் ஊரொ . . . .

1 Registered as Nos. 97 and 99 of the Trav. Epig. Colln. for 1086 and 1099 M. E. respectively.
2 Registered as No. 101 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.
3 A portion is built in by the entrance-porch at the eastern side.

E

Note—This damaged inscription has not been translated, because a portion of it is missing in the middle and no continuity can be maintained in the translation. The only point to be noticed is that Tērūr or Karumbaḷuvu was called Aḻagiyaśōḷanallūr. The epigraph evidently refers to the sale of some lands by the residents of this village to the temple of Rājēndraśōḷēśvaram-Uḍaiyār.

No. 11.—Record of Kulottungacholadeva: 30th year.

The subjoined record, which is engraved on the base round the central shrine of the Śiva temple at Chōḷapuram, belongs to the 30th year of reign of the Chōḷa king Kulōttuṅga I (A. D. 1070-1119) and is therefore of date A. D. 1100 which would roughly correspond to Kollam 275. This inscription is of considerable importance in that, in addition to its furnishing a long historical introduction cataloguing the achievements of that illustrious Chōḷa sovereign inclusive of his march right to Kōṭṭār, it also mentions the name of the builder of the temple named Araiyaṉ-Madhurāntakaṉ *alias* Kulōttuṅgaśōḷa-Kēraḷarājan of Muḷaiyūr in Chōḷa-maṇḍalam, who was presumably a military subordinate who had followed the invading army of Rājēndraśōḷadēva to the south and had settled down there, living up to some years of the reign of his grandson Kulōttuṅga. Though this record does not give the exact date of the erection of the temple, this can, on other grounds, be computed to have been between A. D. 1013 and 1023, *i. e.*, about A. D. 1020, in all probability.

The transcript of this inscription has already been published on pp. 246-7 of the *Travancore Archæological Series*, Vol. I and pp. 160-1 of the *South-Indian Inscriptions*, Vol. III; but as it is incorrect in a few places and is incomplete, a revised transcript is appended, including *ll.* 5 and 6 which had originally been omitted. The translation of the introductory portion has been extracted from *South-Indian Inscriptions*, Vol. III, p. 161 *et. seq.*

Text.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] புகழ் சூழ்ந்த புணரி அகழ் சூழ்ந்த புவியிற் பொன்னே-
மி யளவுந்தன்னேமி நடப்ப விளங்குஜயமகளை இளங்கோப்பருவத்துச்
சக்கரகோட்டத்து விக்கிரமத் தொழிலாற் புதுமணம் புணர்ந்து மது-
வரை யிட்டம் வயிராகரத்து வாரி அயில் மு[னை]க் குந்தளவரைசர் த-
ந்தள ழிரி[1] . . . . . . நிறுத்தி வடதிசை வாகை சூடித் தென்றிசைத்
தேமருகமலப் பூமகள் [2]புதுமையும் பொன்னியாடை நன்னிலப்பா-
வை தனிமையுந் தவிரு[3] வந்து புனிதற்[4] திருமணிமகுடம் உரிமையிற்
சூடித் தன்னடி யிரண்டுந் தடமுடியாகத் தொந்நிலவேந்தர் சூட மு-
ன்னை மனுவாறு பெருகக் கலியாறு வறப்பச் செங்கோல் திசைதொ-
றுஞ் செல்ல வெண்குடை இருநிலை[5] வளாகம் வெண்கனுந் தனது தி-

---

1 A few letters are lost in the *Gōmukham* of the shrine; the missing syllables are: யவாளுறை கழி-த்து தொள்வலிகாட்டி பொர்ப்பரி நடாத்தி கீர்த்தியை'.

2 Read பொதுமையும்.

3 Read தவிர.

4 Read புனிதத்.

5 Read இருநிலவளாகம் எங்கணுந்.

ருநிழல் வெண்ணிலாத் திகழ ஒருதனி மெருவிற் புலி விளையாட வா-
ர்கடற் றிபாந்தரத்துப் பூபர் திறை விடுதந்த கலஞ் சொரி களிறு மு-
ல[1] . . . . லங்கிய தென்னவன் கருந்தலை பருந்தலைத்திடத் தன் பொ-
ன்னகர் புறத்திடைக் கிடப்ப இன்னுள பிற்குலப் பிறை போல் நிற்பி-
ழையாமெனுஞ் சொல் லெதிர் கொடிற்றல்லது தன்கை வில்லெதி-
ர்கொடா வெள்புலத் தரசு அளத்தியிலிட்ட களிற்றனத்[2] திட்டமும்
பட்ட வெம்பரியும் விட்டதன் மானமுங் கூறின விரமுங் கிடப்ப எறி-
ன மலைகளு முதுகு நெளிப்ப இழிந்த நதிகளுஞ்[3] சூழன் றுடைந்தோ-

2 ட விழுந்த கடல்களுந் தலைவிரித்தலமரக் குடதிசைத் தன்னொளுகந்த தா-
னுந் தானையும் பன்னுளிட்ட பலபல முதுகும் பயத் தெதிர் மாறிய
ஜயப் பெருந்திருவும் பழியுகந்து குடுத்த புகழுஞ்[4] செல்வியும் வாளர-
ரோணகண் மடந்தையரிட்டமும் மீளாது குடுத்த வெங்கரி நிரையுங் க-
ங்கமண்டலமுங் கொங்கணதேசமும் பாணியிரண்டும் ஒருவிசைக் கை-
க்கொண்டேண்டிய புகளொடு[5] பாண்டிமண்டலமுங் கொள்ளத் திருவு-
ள்ளத்தடைத்து வெள்ளவரு பரித்தரங்கமும் பொருகரிக்கலங்களுந்
தந்திரவாரியு முடைத்தாய் வந்து வடகடல் தென்கடல் படர்வது
போலத் தன் பெருஞ்சேனை ஏவிப் பஞ்சவரைவர் பொருத மொய்க்
களத்தஞ்சி வெருநெளித்தோடி அரணெனப் புக்க காடறுத்துடைத்-
து நாட்டடிப்படுத்து மற்றவர் தம்மை வனசரர் திரியும் பொச்சை
வெஞ்சுர மெற்றிக் கொற்ற விஜையஸ்தம்பம்[6] அத்திசை தொறும நி-
றுத்தி முத்தின் சிலாபமும் முத்தமிட் பதியினும்[7] ம . . . . . படும் மை-
ய்யச் சையமுங் கன்னியுங் கைக்கொண்டருளித் தென்னுட்டலை[8] கா-
ட்டிய் கடல் மலை[9] நாட்டுள்ள சாவெறெல்லாந் தனிவிசும்பேற மாவெ-
றியதன் [10]வருதினித் தலைவரைக் குறுகலர் குலையக் கொட்டாறுட்பட
நெறிதொறு நிலைகளிட்டருளித் திறல் கொளாரமுந் திருப்புயத்தலங்-
களும்[11] போல் விரமுந் தியாகமும் விளங்கப் பார் தொழச் சிவனிடத்து-

3 மையெனத் தியாகவல்லி அவனிமுழுதுடையா ளிருப்ப அவனுடன் கங்கை
விற்றிருந்தென மங்கையர்திலதம் எழிசைவல்லபி எழுலகுடையாள்
வாழியலமலர்ந் தினிதிருப்ப ஊழியும் அவனிமுழுதுடையாளொடும்
விரஸிம்ஹாஸனத்து விற்றிருந்தருளின கோவிராஜகெசரிபன்மரான ச-
க்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீகுலொத்துங்கசொழதெவர் காஞ்சிபுரத்துக் கொ-
யிலினுள்ளால் [12]ஆட்டத்துவெளி மெலைமண்டபம் ராஜெந்திரசொழ-
னில் சொட்டையில் எழுந்தருளி யிருந்து ராஜராஜப்பாண்டிநாட்டு உ-
த்தமசொழவளநாட்டு நாஞ்சிநாட்டுக் கொட்டாறுன மும்முடிசொழந-

1 Read ற நிற்ப வி.
2 Read களிற்றினத்திட்டமும்.
3 Read சுழன்று.
4 Read புகழின்.
5 Read புகழொடு.
6 Read எத்திசை.
7 Read பொதியிலும் மத்தவெங்கரி.
8 Read டெல்லை.
9 Read குடமலைநாட்டுள்ள.
10 It is the Skt. word वरूथिनी.
11 தலங்களும்.
12 This has been read as அட்டத்துவேள் மேலைமண்டபம்.

ல்லூரில் சொழமண்டலத்து மண்ணிநாட்டு முழையூருடையான் அரை-
ரயன் மதுராந்தகனை குலொத்துங்கசொழக் கெரளராஜன் எடுப்பி-
த்த இராசெந்திரசொழ ஸ்வாமுடைய உஹாதெவர்க்கு இந்நாட்டு ஆ-
ந்தாய்க்குடிக்கு காணிக்கடன் காசு[1] ஐம்பத்தொன்பதுக்கும் நெல்லு
முன்னூற்றிருபத்து நாற்கலத்துக்கும் இராஜெஷூசொழதெவற்கு[2]
எறிவாண்டு எழாவது செலவின்படி இறைகட்டின மாடை நாற்பத்-
தஞ்சரையெ மும்மாவரையும் யாண்டு நடதாவது முதல் இத்தெவற்கு
வெண்டு நிவந்தங்களுக்கு இறுப்பதாக இவ்வூ-

4 ர் முன் பெயர் தவிர்ந்து இராஜெஷூசொழநல்லூ ரென்றும் பியரால் ஊர்க்-
கழஞ்சு குமரக்கச்சாணமு மின்பாட்டமு தறியிறை தட்டார்பாட்டமு
மாடைக்கூலியு ஜசபஜங்[3] காலளவுகூலியும் உள்ளிட்ட பாட்டங்களு-
ம் அந்தராயமும் சில்குடிமையும் உட்பட யாண்டு முப்பதாவதுமுதல்
தெவதான இறையிலியாக வரியிலிடத் திருவாய்மொழிந்தருளினரெ-
ன்று திருமந்திரவொலை கொளாந்தகப்பல்லவரையன் எழுத்தினல பு-
குந்த திருவாய்க்கெழ்விப்படி புரவரிதிணைக்களநாயகம் அருமொழி-
தெவவளநாட்டு நாகன்குடையான் பஞ்சநெதி திருக்கண்ணபுரமு-
டையானும் முல்லூர் கிழவன் வெளான் குமரனை குவலையசுஷர மூ-
வெஷவெளானும் புரவரிதிணைக்களத்து முகவெட்டி இராசசுந்தரவ-
ளநாட்டு அம்பர்நாட்டு அண்டக்குடையான் ந[ா*]ராயணன் திருச்-
சிற்றம்பலமுடையானும் குழலூருடையான் அரையன் குடிதாங்கியா-
ன இராசநாராயணமுவெந்தவெளானும் இருந்து யாண்டு . . வது
நாள் நாற்றெண்பதினல் தெவதான இறையிலியாக வரியிலிட்டது[॥*]
இவ்வூர் கொன் இராசராசன் ஆன [4]குலொத்துங்கசொழ நாஞ்சிநாடு-
டையான் இவ்வூர்க்குச் சமைந்து பெருநான்கெல்லை அறைஓலை செய்த
அறை ஓலைப் படி [।*] இதற்கு கிழ்பாற்கெல்லை அழகியபாண்டியபுர
த்துக்கு-

5 ப் பொன வழிக்கு மெற்கும் தாமரைகுளத்து நிர்கொள்வாய்க்கு மெக்கு-
ம் புதுக்குளத்து அய்யங் கொயிலுக்கும் இக்குளத்து நிர்கொள்வாய்-
க்கு மெற்கும் இக்குளத்துக் கிள்கொம்புக்கும் புலியூர்குளத்து நிர்-
கொள்வாய்க்கு மெக்கும் இக்குளத்துக் கிள்கொம்புக்குக் கிழக்கும்
ஆனைக்குளத்து தென்கொப்புக்கும் நெடுவிளை நிர்சரிவாய்க்கு மெகக்கு-
ம் இதந் தெற்கு இலாமிச்சக் குழிக்கு மெற்கும் இடிம்பில் நிர்சரிவுக்கு
மெக்கும் இடிமாக்குழிக்கு தெற்கில் செவ்வல் நெடுங்குழி நிர்சரிவுக்கு
மெக்கும் இதந் தெற்கு இடராயக்குழி எல்லைக்கு மெற்கும் இதந்
தெற்குப் பள்ளத்துக் சப் பொன பெருவழிக்கும் சிவிந்திரத்தி னின்று
மெற்கு நொக்கிப் பொகிற பெருவழிக்கு வடக்கு நின்ற மொரப்புளி
அகப்பட மெற்கு இதந் தெந்பாற்கெல்லை ஓலையாந் தாழ்வுக்கும் இதந்
தெற்கு தருமபுரத்தார் எலலைக்கும் சூரன்குழித்தாழ்வுக்கும் இராசா-
க்கமங்கலத்து எல்லைக்கும் இவ்வெல்லைகளுக்கு வடக்கு . . . . . வா-
ழக்கை . . . . வாய்க்காலுக்கும் இதன் வடக்கும் கூட்டுப்புள்ளிக்-
கும வாழையொடு குறுச்சி மதிளுக்கு மெற்குச் சிகொதைக்குளம் உ-

1 This has been read as எழுபத்தொன்பது.

2 Rājēndrachōḷa whose 7th year is mentioned is perhaps Rājēndrachōḷa I, and the temple may be presumed to have come into existence in A. D. 1020 or thereabouts.

3 This has previously been read as தெசவதெங்.

4 Rājarājan *alias* Kulōttuṅgaśōḷa-Nāñjinādudaiyān was apparently the local chief of Tirukkōṭṭāṟu.

ட்பட இதந் வடக்கத் தடையர்குளத்துத் தெந் கொப்புக்கும் இவ்-
வெல்லைகளுக்குக் கிழக்கும் சடையங்குளத்துத் தெந் கொப்புக்குக்
கிழக்கு வட்டக்குழிக்கும் நெடு . . . . . .

6 . . . . வாய்க்கு கிழக்கும் சிறுவளைக்குளத்து நிர்கொள்வாய்க்குக் கிழ-
க்கும் சில்லூர்குளத்து நிர்கொள்வாய்க்குக் கிழக்கும் பொருந்தான்
பொற்றை உமாதெவர் மண்ணிவண்ணீஸ்வர உடையார் கோயிலுக்கும்
அலைக்குளத்துக்கும மெக்குக் கிடந்த வட்டக்குழி உட்பட மலைக்கெ-
யெறந் கிழக்கும் ஆனைமலைக்குக் கிழக்கும் வடவெல்லை ஒழுகுபாறைக்-
குத் தெற்கும் இவ்விசை[1]-

Translation.

Hail! Prosperity!

While the wheel of his (authority) went as far as the golden circle (*i. e.*, Mount Mēru) on the earth, which was surrounded by the moat of the sea, that was (*again*) surrounded by (*his*) fame, (*the king*) newly wedded, in the time (*when he was still*) heir-apparent, the brilliant goddess of victory at Śakkarakōṭṭam by deeds of valour and seized a herd of mountains of rut (*i. e.*, rutting elephants) at Vayirāgaram.

(*He*) unsheathed (*his*) sword, showed the strength of (*his*) arm, and spurred (*his*) war-steed, so that the army of the king of Kuntaḷa (*whose spear had*) a sharp point, retreated.

Having established (*his*) fame, having put on the garland of (*the victory over*) the Northern region, and having stopped the prostitution of the goddess with the sweet and excellent lotus-flower (*i e.*, Lakshmī) of the Southern region, the loneliness of the goddess of the good country whose garment is the Poṇṇi (*i. e.*, the Kāvērī), (*he*) put on by right (*of inheritence*) the pure royal crown of jewels, while the kings of the earth bore his two feet (*on their heads*) as a large crown.

The river (*of the rules*) of the ancient king Manu swelled, (*and*) the river (*of the sins*) of the Kali(*-age*) dried up. (*His*) sceptre swayed over every (*quarter of*) this continent of the *nāval*(*-tree*); the white light of the sacred shadow of (*his*) white parasol shone everywhere on the circle of the great earth; and (*his*) tiger (*-banner*) fluttered unrivalled on the Mēru (*mountain*). (*Before him*) stood a row of elephants showering jewels, which were presented (*as*) tribute by the kings of remote islands, whose girdle is the sea.

The excellent head of the refractory king of the South (*i. e.*, the Pāṇḍya) lay outside his (*viz.*, Kulōttuṅga's) beautiful city, being pecked by kites.

Not only did the speech:— "After this day a permanent blemish (*will attach to* Kulōttuṅga) as to the crescent (*which is the origin*) of (*his*)family",—turn out wrong, but the bow (*in*) the hand of vēḷpulavaraśu (the Chāḷukya) was not (*even*) bent against (*the enemy*). At Aḷatti (or the conflagration of war) there were lying low herds of elephants abandoned, the dead (*bodies*) of fiery horses his lost pride and (*his*) boasted valour. The very mountains which (*the Chōḷa king*) ascended bent their backs; the very rivers into which (*he*) descended eddied and breached (*the banks*) in their course; (*and*) the very seas into which (*he*) plunged became troubled and agitated. (*The* Chōḷa *king*) seized simultaneously the two countries (*pāṇi*) called Gaṅga-maṇḍalam and Koṅkaṇa-dēśam,

1 The inscription stop here.

troops of furious elephants which had been irretrievably abandoned (*by the enemy*), crowds of women (*the angles of*) whose beautiful eyes were as pointed as daggers, the goddess of fame, who gladly brought disgrace (*on* his foe), and the great goddess of victory, who changed to the opposite (*side*) and caused (his enemy) himself and (*his*) father, who were desirous of the rule over the Western region, to turn their backs again and again, on many days.

Having resolved in (*his*) royal mind to conquer also the Pāṇḍi-maṇḍalam (*i. e.*, the Pāṇḍya country) with great fame, (*he*) despatched his great army,—which possessed excellent horses (*resembling*) the waves of the sea, war-elephants (*resembling*) ships, and troops (*resembling*) water,—as though the Northern ocean was overflowing the Southern ocean. (*He*) completely destroyed the forest which the five Pañchavas (*i. e.*, Pāṇḍyas) had entered as refuge, when they were routed on a battlefield where (*he*) fought (*with them*), and fled cowering with fear. (*He*) subdued (*their*) country, drove them into hot jungles (*on*) hills where woodmen roamed about, and planted pillars of victory in every region. (*He*) was pleased to seize the pearl fisheries, the Podiyil (*-mountain*) where the three kinds of Tamil (*flourished*), the (*very*) centre of the (*mountain*) Saiyam (Sahyādri) where furious rutting elephants were captured, and Kaṉṉi (Kanyākumari), and fixed the boundaries of the Southern (*i. e.*, Pāṇḍya) country.

While all the heroes in the western hill-country (Kuḍamalai-nāḍu) ascended voluntarily to heaven, (he) was pleased to bestow on the chiefs of his army, who were mounted on horses, settlements on every road, including (*that which passed*) Kōṭṭāṟu, in order that the enemies might be scattered.

(He) was pleased to take his seat on the throne of heroes for life-time with the mistress of the whole earth, while (his) valour and liberality shone like (*his*) necklace acquired in warfare and (*like*) the flower-garland on (*his*) royal shoulders; while (*all men on*) earth worshiped (*him*); while the mistress of the whole earth, Tyāgavalli, was present, as Umā near Śiva; (*and*) while the mistress of the seven worlds, Eḻiśaivallabhī —may she prosper !— the ornament of women, was pleasantly and joyfully seated, as Gangā takes her seat with him (*viz.*, Śiva).

While this king Rājakēsarivarman *alias* the emperor Śrī-Kulōttuṅgaśōḻadēva was graciously seated on (the throne called) 'Śoṭṭai' in the western *maṇḍapa* of the acting quadrangle[1] (*called after*) Rājēndraśōḻaṉ, within the royal palace[2] at Kāñchīpuram, he was pleased to order as follows— "To (the god) Mahādēva (of the temple) of Rājēndraśōḻa-Īśvara, which Araiyaṉ-Madhurāntakaṉ *alias* Kulōttuṅgaśōḻa-Kēraḷarājaṉ, the lord of Muḻaiyūr in Maṇṇi-nāḍu, (a district) of Śōḻa-maṇḍalam, had caused to be built at Kōṭṭāṟū *alias* Mummuḍiśōḻanallūr in Nāñji-nāḍu, (a sub-division) of Uttamaśōḻa-vaḷanāḍu, (a district) of Rājarāja-Pāṇḍināḍu, shall be paid, for the expenses required by this god, from the 30th year (*of my reign*) forty-five and a half, three twentieths and one fortieth *māḍai* (coin) by (the village of) Andāykkuḍi in the same *nāḍu*. According to (*the settlements of*) payments (*that had taken place*) in the seventh year after the accession of Rājēndra-

1 ஆட்டத்துவெளி appears to mean the space kept apart for staging plays etc. This was read as அட்டத்துவேள் previously.

2 கோயில் refers to the palace here and not to the temple.

śōḻadēva, (*this*) tax was paid instead of the (original) land-tax (*kāṇikkaḍaṉ*) of fifty-nine *kāśu* and three hundred and twenty-four *kalam* of paddy. The previous name of this village having been cancelled, let it be entered in the revenue register (*vari*) as a tax-free *dēvadāna* with the name of Rājēndraśōḻanallūr from the thirtieth year (*of my reign*), including rents, internal revenue[1], and small rights, such as *ūr-kaḻañju*, *kumara-kachchāṇam*[2], the fishing rent[3], the tax on looms, the rent of the goldsmiths, *māḍai-kūli*, *daśavandam*[4] and *kāl-aḻavu-kūli*.

In accordance with this royal order, received with the signature of the Royal Secretary, Kēraḻāntaka-Pallavaraiyaṉ, it was entered in the revenue-register as a tax-free *dēvadāna* on the one hundred and eightieth day of the . . . . . [5]year (*of the king's reign*) in the presence of the *Puravari-tiṇaikkaḷa-Nāyagam* Pañchanedi-Tirukkaṇṇapuramuḍaiyāṉ of Nāgaṉguḍi in Arumoḻidēva-vaḷanāḍu: Vēḷāṉ-Kumaraṉ *alias* Kuvalayasundara-Mūvēndavēḷāṉ, the headman of Mullūr; the *Puravari-tiṇaikkaḷattu-Mugavetti* Nārāyaṇaṉ-Tiruchchiṟṟambalamuḍaiyāṉ of Aṇḍakku[ḍi] in Ambar-nāḍu, (*a sub-division*) of Rājasundara-vaḷanāḍu; and Araiyaṉ-Kuḍitāṅgi, *alias* Rājan[ā]rāyaṇa-Mūvēndavēḷāṉ, the chief of Kuḻalūr.

The four great boundaries according to the document (*aṟai-ōlai*), which was prepared by Rājarājāṉ *alias* Kulōttuṅgaśōḻa-Nāñjināḍuḍaiyāṉ, the chief of the village, are (the following)—

The eastern boundary of this is
to the west of the road leading to Aḻagiyapāṇḍiyapuram, to the west of the feeder-channel of the Tāmarakuḷam, to the west of the Ayyaṉ temple of Pudukkuḷam and the feeder-channel of this tank, to the west of the eastern bed of this tank and the feeder-channel of the Puliyūrkuḷam, to the east of the eastern bed of this tank and to the west of the southern bed of the Āṉaikkuḷam and the vent of Neḍiviḷai, to the west of (*the land called*) Ilāmichchakkuḻi on its south, to the west of the vent of Śevval-Neḍuṅguḻi to the south of Iḍimākkuḻi, to the west of the boundary of Iḍarāyakkuḻi on its south, to the west of the lane leading to the southern low-land, and including the *morappuḷi* standing to the north of the lane leading westwards from Suchindram:

The southern boundary is
to the north of the boundaries of Ōlayāṉ-tāḻvu, of Dharmapurattār on its south, Śūraṉkuḻi-tāḻvu, and Rājākkamaṅgalam:

[The western boundary is]
to the north of . . . . vāḻkkai . . . . . channel, to the west and the Kuṟichchi-madil round the *kūttuppuḷi* and plantain(*gardens*) to the east of the southern bed of the Taḍaiyarkuḷam including the Śrīkōdai tank, to the east of the eastern bed of Śaḍaiyamaṅgalam, to the west of the . . . . . . channel of Vaṭṭakkuḻi and Neḍu- . . . . to the east of the feeder-channel of Śiṟuvaḷaikkuḷam, to the east of the feeder-channel of the Śillūrkkuḷam, to the east of the Porundāṉ-poṟṟai, the temple

1 அந்தராயம் represents internal (*antara*) revenue (*āyam*).

2 The nature of this tax is not understood.

3 மீன்பாட்டம் and பாசிவிலை refer to taxes on fishing rights.

4 தசவந்தம் or *dāśabandham* 'is the allowance of land or revenue as compensation for the construction of a tank, well, or channel.

5 The year is evidently 'thirtieth'.

of Maṇivaṇṇīśvara-uḍaiyār Āvakkuḷam, and Vaṭṭukkuḷi to its west up to the hill, to the east of Āṉaimalai:

The northern boundry is to the south of Oḻugupāṟai:

Within these . . . . . .

Miscellaneous Records from Cholapuram.

The subjoined six inscriptions are also found engraved in the same Śiva temple of Rājēndrasōḻīśvaram-uḍaiya-Nāyaṉār. Though their subject matter is not of any great interest, the records relating only to some petty gifts of money for the burning of perpetual lamps in the temple, the fact that they are dated simply in Kollam years without the names of any regnant kings, Pāṇḍya, Chōḷa or Vēṇāḍu appears to be significant.

With the end of the reigns of Kulōttuṅga-Chōḷa I and his son Vikrama-chōḷa, the Pāṇḍyas who had been smarting under their position of vassals to Chōḷa suzerains, began slowly to assert themselves. The Kanyākumari inscription of Parāntaka-Pāṇḍya which is dated in the 9th year of his own reign, accords him a position of sufficient importance as to authorise his marking with his own insignia of 'double carps', the standard weights and measures in Paṟattāya-nāḍu; and although his Kuḷam victory over Teluṅga-Bhīma must have been accomplished only in the capacity of a vassal of king Vikrama Chōḷa (A. D. 1118-33), the southern administration seems to have been entrusted to him as a representative of the old Pāṇḍya line. The succeeding Chōḷa sovereigns had enough trouble nearer home to exercise any vigorous control over the south; and the fact that Kulōttuṅga III espoused the cause of Vikrama-Pāṇḍya, the son of Kulaśēkhara in the Pāṇḍyan war of succession, shows that, in spite of his high sounding epithet of

மதுரையுங் கருவூருங் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டு வீராபிஷேக
முமு விஜயாபிஷேகமும் செய்தருளிய,

Chōḷa power had dwindled to almost nothing in the Pāṇḍyan dominions. A succession of capable Pāṇḍya kings in the persons of

Māṟavarmaṉ Sundara-Pāṇḍya I	—A. D. 1216-38
Do. II	—A. D. 1238-51
Jaṭāvarmāṉ Sundara-Pāṇḍya I	—A. D. 1251-71

and a weak line of Chōḷa rivals as represented by Rājarāja III who was actually taken prisoner by his own feudatory Kōpperuñjiṅga, and Rājēndrachōḷa III, tended to accelerate the downward path of Chōḷa decline, leaving the Pāṇḍyas the masters of the field for a century or so, until a black sheep in their own royal fold namely, Sundara-Pāṇḍya, the son of Kulaśēkhara, sowed the dragon's tooth and courted the Muhammadan army under Malik Kafur, the eunuch-general of Alla-ud-din Khilji, to overrun the fair dominions of the south in about A. D. 1311.

In the confusion arising from such a state of affairs, it was natural that the villages of Nāñjināḍ should have drifted back to their original political condition, of administration by village elders and local chiefs. A few records of the Vēṇāḍu

kings of this period are of course found in and near Suchindram, namely, Vīra-Kēraḷavarman (Kollam 301), Kōdai-Kēraḷavarman (Kollam 320-25), Vīra-Ravivarman (Kollam 336); but as their hold over Nāñji-nāḍu does not appear to have been firm, some of the records of this period and the subsequent half a century are perhaps not prefaced with the names of Travancore kings.

Two of the subjoined records give the name of Śōḷakēralapuram to Tirukkōṭṭāṟu as against the more usual Mummuḍiśōḷanallūr. Another mentions that a merchant living in Gaṅgaimaṅgalam *alias* Madurōdayapperunderu in Kuḍa-nāḍu, a division of Pāṇḍi-maṇḍalam provided for the chanting of the *Tirujñāṉam* in the *tirukkai-koṭṭi* of the temple. The *Tirujñānam* appears to refer something other than the *Dēvāram* hymns, which have been separately mentioned, and *ōduvār* (chanting) implies some poetic composition. The record dated in Kollam 428 refers to the gift of some money by Rājēndraśōḷa-Vaiśravaṇaṉ which was invested on mortgaging some land, from the produce from which latter certain offerings were arranged to be provided to the god.

The astronomical details furnished in these records have been equated into their English equivalents with the help of the *Indian Ephemeris*.

Kollam 392, Kali 4317 + 1, Vriśchika	—Approx. Oct.-Nov. 1216.
Kollam 428 Mīṉa 8, Sunday, Aśvati	— A. D. 1253, Sunday, March 2.
Kollam 428, Mīṉa 17, daśami, Tuesday, Pushya	—A. D. 1253, Tuesday, March 11.
Kollam 440, Karkaṭaka 23, śu. 5, Tuesday, Hasta.	—A. D. 1265, Tuesday, July 19.

No. 12—On the south wall of the mandapa: Kollam 392.

Text [1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொல்ல[ம்*] ௩௯௨ ஆமாண்டு கலியுகவருஷம் நாலாயிரத்து முன்னூற்று ஒருபத்தெழாமாண்டி-
2 ன் னெதிரா[மா]ண்டு விருச்சிகநாயிறறு நாஞ்சிநாட்டு திருக்கொட்டாறான மும்முடிசொழநல்லூருடையார் ராஜே-
3 ந்த்ர சொளிஸ்வ[ர]த்துமுடைய மஹாதெவற்குக் கொட்டாறான சொழகெரளபுரத்துக் குளத்தூர் கெசவனரைசு வை-
4 த்த திருநந்[தா]விளக்கு ஒன்று [।*] இவ்விளக்கொன்றுக்கும் இவன் தந்த அச்சு எட்டு [।*] இவ்வச் செட்டும்
5 இக்கொ[யி*]ற் [ஸிவ]ப்ராஹ்மணரோம் கைக்கொண்டு பொலியூட்டாக முட்டாமற் சந்த்ராதித்தவற் செலுத்துவொ-
6 மானோம் [॥*]

Translation.

Hail! Prosperity!

In the month of Vriśchika of the Kollam year 392, which corresponded to the year opposite the Kali year four-thousand three-hundred and seventeen, the perpetual lamp given by Kēśavanaraiśu of Kuḷattur, (a suburb) in Kōṭṭāṟu *alias*

1 Registered as No. 76 of the Trav. Epig. Colln. for 1084 M. E. This has been published in *Ind. Ant.* Vol. XXVI, p. 144.

Śōḻakēralapuram, to the temple of Rājēndrachōḻīśvaram-uḍaiya-Mahādēva, the lord of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḻanallūr in Nāñji-nāḍu, is one. For (lighting) this lamp, the *achchu* given by him is eight.

This (amount of) eight *achchu,* we, the Śiva-brahmaṇas of the temple received and from its interest agreed to conduct (it) without fail, as long as the moon and the sun (endure).

No. 13—On the south wall of the mandapa: Kollam 396.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொல்லந்தோன்றி ௩௱௯௰௬ மாண்டு மிதுனஞாயிற்று நாஞ்சிநாட்டுத் திருக்கோட்டாறான மும்முடிசோழநல்லூர் உடையார்
2 இராசேந்திரசோழீஸ்வரம் உடைய மஹாதேவர் ஸ்ரீகோயிலிற் ஆழூரான விக்கிரமசோழபாண்டியபுரத்து மாலன் பரதன் மாதா எழுந்தருளு-
3 வித்த குன்றமெறிந்தபிள்ளையாற்கு இவன் அமுர்துபடிக்கு தந்த அச்சு ௰௫ இவ்வச்சு பதினைஞ்சும் இக்கோயிலிற் சிவப்ரா-
4 ஹ்மணோம் கைக்கொண்டு பொலியூட்டாக கைக்கொண்டு[2] நித்தல் நாழுரி அரிசியும் கறியமுர்தும் பலகைத்தலையி-
5 ல் அளந்து எறிட்டு[3] அமுர்து செய்விப்பொமாகவும் இப்படி முட்டாதெய் நித்தல் நியந்தமாக சந்த்ராதித்த[வ*]ற் செலு-
6 த்துவொமாக [।।*].

Translation.

Hail! Prosperity!

In the month of Mithuṇa of the year 396 after the appearance of Kollam, Mālan-Bharataṇ of Āḻūr *alias* Vikkirama-śōḻapāṇḍiya-puram, gave 15 *achchu* for the sacred offerings to the image of Kunṟamerinda-piḷḷaiyār, set up by his mother in the temple of Rājēndraśōḻīśvaram-uḍaiya-Mahādēva, the lord of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḻanallūr in Nāñji-nāḍu.

We, the worshipping brahmans of the temple, having received into our hands this fifteen *achchu*, agreed for the interest accruing therefrom, to measure out in full, daily on the temple plank, one *nāḻi* and one *uri* of rice and vegetables for providing the offerings.

Thus shall we supply without fail as a daily obligation, as long as the moon and the sun exist.

No. 14—On the south wall of the arddhamandapa: Kollam 416.

Text.[4]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொல்லந்தோன்றி ௪௱௰௬ மாண்டு மேடஞாயிற்று நாஞ்சி நாட்டுத் திருக்கோட்டாறான மும்முடிசொ-

1 Registered as No. 74 of the Trav. Epig. Colln. for 1084 M. E. (*Ind. Ant.*, 1897, p. 145).
2 The second கைக்கொண்டு seems to be superfluous.
3 எறிட்டு is எற + இட்டு—'having supplied in excess (ஏற)'.
4 Registered as No. 1 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

2 முநல்லூர் உடையார் ஸ்ரீராஜேந்த்ரசோளீஸ்வரம் உடைய நாயனார் கோயி-
யில் திருக்கைகொட்டியில்[1] திருஞா-

3 னமொதும் ஆண்டார்க்கு அமுதுபடிக்கு ஸ்ரீ பாண்டிமண்டலத்து குடநா-
ட்டு கஙகைமஙகலமான மதுரொதையப்பெ-

4 ருந்தெருவில் மெற்பாடியுடையான் யுடையான் ஆடுவானான ஆலாலசுந்த-
ரப் பெருமானென் குடுத்த குளமுந் நிலமுமாவது [|*] ஆந்தா-

5 ய்குடியான ராஜேந்த்ரசொழநல்லூர் நான் விலைகொண்டுடைய ஆலாலசு-
ந்தரனேரிக்[கு] பெருநான்கெல்லை கிழெல்லை வடக்-

6 குப் பஞ்சந்தாங்கிவிளையில் மெல்வெலிக்கு மெற்கும் தெற்குப் பஞ்சந்தா-
ங்கிவிளையில் கிழ் வெலிக்கு மெற்கும் தென்னெல்லை தெ-

7 த்தவனெரிவயலுக்கு வடக்கும் மெலெல்லைப் பெருவெளைக்கு[ள*]த்தில்
நீர்[கொள்]வாய்[க்*]குக் கிழக்கும் வடவெலலை பெருவழிக்கு தெ-
ற்கும் இ-

8 வ்விசைந்த பெருநான்கெல்லைக் குட்பட்ட நிலமும் விளையும் இந்நாயனா-
ர்க்கு கடமை நிக்கி இந்நிலத்தால் வந்த தெப்-

9 பெற்படடதும் அநுபவித்துக் கொண்டு திருமுறை திருக்க . . . . க்கி
திருஞானமொதுவார்க்கு அமுதுபடி கற்பிச்சென் மெற்பா-

10 டி உடையானான ஆலாலசுந்தரபெருமானென் இப்படி[க்கு இவை] ஆலா-
லசுந்தரபெருமான் எழுத்து இப்படிக்கி[2] . . .

Translation.

Hail! Prosperity!

In the Mēḍa month of the year 419 after the appearance of Kollam, Āḍuvāṉ *alias* Ālālasundara-Perumāṉ of Mēṟppāḍi (living) in Gaṅgaimaṅgalam *alias* Madurōdayap-perunderuvu in Kuḍa-nāḍu, a sub-division of Śrī-Pāṇḍi-maṇḍalam, gave for (providing) to the *āṇḍār* chanting the *Tirujñāṉam* in the hall (*tirukkōṭṭi*) of the temple of god Śrī-Rājēndraśōḷēśvaramuḍaiya-Nāyaṉār of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḷanallūr in Nāñji-nāḍu, the following tank and land.

The four great boundaries of the (tank called) Ālālasundaraṉ-ēri, which I have purchased in Āndāykkuḍi *alias* Rājēndraśōḷanallūr are:

the western boundary is to the west of the western hedge of (the field called) the northern Pañchantāṅgi-viḷai, and to the west of the eastern hedge of the southern Pañchantāṅgi-viḷai;

the southern boundary is to the north of the field (called) Tēvaṉēri-vayal;

the western boundary is to the east of the sluice of the Peruvēḷaikkuḷam; and

the northern boundary is to the south of the road (*peruvaḷi*).

The land and high ground (*viḷai*) comprised within these four great boundaries were exempted from tax, and I, Ālālasundara-Perumāḷ of Mēṟpāḍi stipulated that the produce from the land was to be enjoyed and rice was to be provided

1 திருக்கைக்கொட்டி seems to refer to the hall in the sacred presence. *Kōṭṭi* is derivable from Skt. *Gōshṭhī* (assembly). *Kōṭṭi* also means 'the tower of a temple'. The connotation of *Tirujñānam* is not ascertainable.

2 A few letters are damaged.

to those whose chant the *Tirujñāṉam*, exclusive of *Tirumuṟai* and *Tirukka-* . . . . . This is the writing of Ālālasundara-Perumāḷ. This . . . . . .

No. 15—On the south wall of the mandapa: Kollam 428.

Text.[1]

1 உ ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொல்லம்[*] ௪௱௨௰௮[2] மாண்டை மீனஞாயி றெட்டுச்
சென்ற ஞாயறுட்சையும்

2 அஸ்பதி நாட் திருக்கொட்டாறுன மும்முடிசொழநல்லூர் உடையார் இ
ராசெந்திரசொழீஸ்வ-

3 ரமுடைய மஹாதெவர் ஸ்ரீ கொயிலிற் குன்றமெறிந்தபிள்ளையார்க்கு நா
ச்சியாரை யெழுந்தருளுவி-

4 த்து இக்கொயிலிற் தெவரடியாள் செங்கொடன் பூவாண்டி இந்நாச்சியா
ர்க்கு அமுதுபடிக்குத் தந்த மூன்-

5 று சலாகையும் அச்சு ௰-ம் புதுப்பொன் அச்சு ௰-ங் கூட அச்சு உ௰-ம் இ
க்கொயிலிற் தெவர்கன்மிகளும்

6 ஸ்ரீமாஹெஸ்வரக் கண்காணி செய்வார்களுங் கைகொண்டு நாச்சியார்க்கு
அமுதுபடிக்கு நித்-

7 தல இருநாழி அரிசிக்குப் ப[ண்]டாரத்திலெ பொலியூட்டாக அஞ்ஞாழி
நெல்லுத் திருப்படி[ம]ாற்-

8 ற[க்]குமெ பொது இவற் கையிலெ யிடுவொமாகவும் [।*] இந்நெல்லுக்குப்
பலசைக்குதலையிலெ யிருநா-

9 ழி யரிசி யளப்பாளாகவும் ஏறிட்டு அமுது செய்வித்து நித்தல் நாழியரி
சிச் சொறு இவளுக்கு இடுவொமாகவும் [।*] திரு-

10 நாளிற் தீர்த்தத்தி னன்று பரிவட்டங் குடுப்பொமாகவும் [।*] இச்சொறு
நாழியும் பரிவட்டமு நெல்லுஞ் செங்கொ-

11 டன் பூவாண்டி ஸந்தானவுவெஸ மிடுவொமாகவும் [।*] இப்படி சம்ம
திச்சு இவ்வச்சு இருபதும் பண்டாரத்திலெ கைக்கொ-

12 ண்டு இவ்வரிசி இருநாழியும் சந்த்ராதித்த[வ*]ற் செல்லும்படி கல்லிலுஞ்
ம்பிலுஞ் வெட்டிக்குடுத்தொந் தெவர்கன்மிகளு-

13 ம் ஸ்ரீமாஹெஸ்வரக்கண்காணி செய்வார்களொஞ் செங்கொடன் பூவாண்டி
க்கு [॥*]

Translation.

Hail! Prosperity!

On Sunday, the eighth day in the month of Mīṉa in the Kollam year 428, which had (nakshatra) Aśvati, Śeṅgōḍaṉ-Pūvāṇḍi, a dancing girl of the temple, who installed the image of the consort (*nāchchiyār*) to (the god) Kuṉṟameṟinda-Piḷḷaiyār in the temple of Rājēndraśōḷīśvaramuḍaiya-Mahādēva, the lord of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḻanallūr, gave three *śalāgai*, (or?) 10 *achchu* and 10 new *achchu* of gold, in all, 20 *achchu* for (the expenses of providing) sacred offerings to this goddess.

This amount, (we), the temple servants and supervisors of the temple accounts, received and agreed to give her (the donor) daily as interest from the temple treasury, five *nāḻi* of paddy for the two *nāḻi* of rice required for sacred offerings to

---

1 Registered as No. 75 of the Trav. Epig. Colln. for 1084 M. E.

2 The details of date correspond to A. D. 1253, March 2, Sunday; but the nakshatra on this day was Rēvati which commenced at ·10 of day and continued till ·08 of the succeeding day.

the goddess Nāchchiyār, and if she measured out the two *nāḻi* of rice for this paddy on the *palakaittalai*, to give her cooked food of one *nāḻi* of rice after making the offerings to the goddess, to present her with a cloth on the bathing day (*tīrttam*) of the (annual) festival and, further, to continue (the supply of) this cooked food, cloth and paddy to the descendents of Śeṅgōdaṉ-Pūvāṇḍi.

Thus agreeing, (we) the temple servants and supervisors of the temple accounts, received the twenty *achchu* and gave in writing (an agreement) on stone and copper to Śeṅgōdaṉ-Pūvāṇḍi, that the two *nāḻi* of rice will be provided as long as the moon and the sun (endure).

No. 16—On the south wall of the mandapa: Kollam 428.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [|*] கொல்ல[ம்*] ௪௱௨௰௮[2] மாண்-
2 டை மீனஞாயிறு பதினேழாந் தியதி தெ-
3 சமியுஞ் செவ்வாய்க்கிழமையும் பெற்ற பூச-
4 த்தினாள் திருக்கொட்டாரமான மும்முடிசோழநல்லூ-
5 ர் உடையார் இராசேந்திரசோழீஸ்வரமுடைய நாய-
6 னார் கோயிலில் திருகொட்டாரமான சோழகேரள-
7 புரத்து குணவன் வடுகனை இராசேந்திரசோழ வைஸ்ர-
8 வண்ணனென்ன இந்நாயனார் கோயிலில் எழுந்தருளுவி-
9 த்த பெரியதேவர் நாயனார்க்கும் நாச்சியார்க்கும் அமுதுபடிக்-
10 கு நித்தஞ் செல்விதாக கற்பித்த அரிசி அஞ்ஞாழியுங் கறிஅமுது-
11 க்குங் கற்பித்துக் குடுத்த அச்சு ௨௰ இவ்வச்சு அறுப-
12 த்தொன்றுக்கும் வீரபாண்டியப்பல்லவரையன்
13 பக்கல் இறையொற்றி கொண்ட நிலம் இரண்டு
14 மா முக்காணியும் இந்நிலம் வடுகன் குணவன் கைக்கொண்டு உழுது இந்-
15 நிலத்தில் ஆயதி[3] கொண்டு நித்தல் முட்டாதே [4]பலகைத்தலையிலே அஞ்-
16 ஞாழி அரிசியுங் கறியமுதுங் கொண்டு வந்து அளப்பானாகவும் [|*] இவ்வரிசி ஏறிட்டு அமு-
17 து செய்வித்து இந்நாயனார் தேவரடியாள் வடுகன் குணவன் தங்கை கோமளவல்லிக்-
18 கு நியதிச் சொற்றிலே நானாழி அரிசிச் சோறு இட்டுவருவோமாகவும் இந்நானாழி யரிசிச் சோ-
19 றும் இவன் ஸந்தானப்ரவேசமே யிட்டு வருவோமாகவும் [|*] வீரபா-ண்டியப்பல்வரை-
20 யர் இந்நிலம் ஒற்றி சொருந் நாள் ஒற்றி முதலாலும் புறக்கடத்தாலும் முள்ள அச்சு அறுபத்-
21 தொன்றுந் தேவர்கன்மிகளும் ஸ்ரீமாஹேஸ்வரக் கண்காணிசெய்வார்களும் இவ் வடுக-
22 ன் குணவனுங் கூடி ஒரு சொத்திலே இவ்வச்சிட்டு இஸொம்மும் வடு-கன் கு-

1 Registered as No. 12 of the Trav. Epig. Colln. for 1086 M. E. and No. 45 of 1090 M. E.

2 The details of date correspond to A. D. 1253, March 11, Tuesday; ·52; ·54.

3 Read ஆயம்.

4 *Palakaittalai* seems to be a plank on which paddy was measured.

23 ணவன் ஸஹஸ்ரப்ரவெசமெ கைக்கொண்டு உழுதி[1] இதில் ஆயதி கொண்டு இவ்வரிசியுங்
24 கறியமுதும் முட்டாமல் செலுத்தி வருவாநாகவும்[|*] இவ்வச்சு அறுபத்தொன்றாலும் முள்-
25 ள பொலியூட்டுக் கொண்டு இவ்வரிசி அஞ்ஞாழியுங் கறியமுது ஸந்திரா- தித்தவற் செ-
26 ல்லுமாறுக் கற்பித்து கல்லிலுஞ் செம்பிலும் வெட்டிக் குடுத்தது [||*]

Translation.

Hail! Prosperity!

On the 17th day of the month of Mīṉa in the Kollam year 428, which was a Tuesday with daśamī-tithi and Pushya-nakshatra, Guṇavaṉ-Vaḍugaṉ *alias* Rājēndraśōḷa-Vaiśravaṇaṉ of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Śōḷakēraḷapuram gave 61 *achchu* for providing daily five *nāḻi* of rice for offerings and vegetables for curry, to the images of god Periyadēva-Nayiṉār and (goddess) Nāchchiyar, consecrated by him in the temple of the god Rājēndrśōḷīśvaramuḍaiya-Nayiṉār at Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḷanallūr.

For this (amount of) sixty one *achchu*, 1/10 + 3/40 of land, which was obtained on lease from Vīrapāṇḍiya-Pallavaraiyaṉ, was taken up for cultivation by Vaḍugaṉ-Guṇavaṉ; and from its produce he had to measure daily on the *pala-kaittalai*, without fail, five *nāḻi* of rice and to supply vegetables also. With this stipulated quantity of rice shall offerings be provided and from them, cooked food of four *naḻi* of rice shall be given daily to Kōmaḷavalli, sister of Vaḍugaṉ-Guṇavaṉ and a dancing girl of the temple. This four *nāḻi* of rice offerings shall also be continued to her descendents.

When the lease expires, the temple servants and supervisors together with this Vaḍugaṉ-Guṇavaṉ shall invest the lease-amount and the additional loan (*puṟakkaḍaṉ*) aggregating to sixty one *achchu* on some property, and Vaḍugaṉ-Guṇavaṉ and his descendents shall take it over for cultivation and shall, without fail, supply the above-mentioned rice and vegetables.

It was thus engraved on stone and copper, that from the income accruing from this sixty one *achchu* shall the five *nāḻi* of rice and vegetables for offerings be supplied, as long as the moon and the sun (last).

No. 17—On the south wall of the mandapa: Kollam 440.

Text.[2]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [|*] கொல்லம்[3] ௪௱௪௰ மாண்டைக் கற்கடக ஞாயிறு உமநந் தியதியும் வூர்வபக்ஷத்து வஞ்சமியும் நாயிற்றுக்கிழமையும் பெற்ற அத்தத்தி னாள் திருக்கொட்டாற்ன மும்முடிசொழநல்லூர் உடையார்
2 ராஜெந்த்ரசொழீஸ்வரமுடைய நாயினார்க்குத் திருக்கொட்டாறான சொழகெரளபுரத்து செமத்தன் காருணாகரனென் இந்நாயனார்க்கு வைத்த திருநந்தாவிளக்கு ஒன்று [|*] இதுக்கு இக்கொயிலில் தெவர்கன்மிகளும் ஸ்ரீகா-

1 Read உழுது.

2 Registered as No. 14 of the Trav. Epig. Colln. for 1086 M. E.

3 The details of date correspond to A. D. 1265, July 19, Sunday; ·08; ·30.

3 ஜைஹ்யர்க் கண்காணி செய்வார்களும் இவர்கள் கையில் குடுத்த அச்சு[1] அ இவ்வச்சு எட்டுக்கும் முன்பு நாயினார்க்கு விலை கொண்டுடைய பூமாண்டிக்குளத்தில் பாதிப்பாட்டிலே ஒருமாவரை நிலத்தில் மெல்வாரங்கொண்டு இத் திருநந்தாவிளக்-

4 கு ஒன்றும் சந்த்ராதித்தவற் செலுத்துவோமாகவும் [।*] இப்படி ஸ[ம்*]மதிச்சு இவ்வச்சு எட்டுங் கொண்டு இது கல்லில் வெட்டுவிச்சுக் குடுத்தோம் இக்கோயிலில் தேவர்கன்மிகளும் ஸ்ரீகாஜை-

5 ஹ்யா கண்காணி செய்வார்களோம் [॥*]

Translation.

Hail! Prosperity!

On the 23rd day of the month of Karkaṭaka in the Kollam year 440, which was a Sunday with pañchami-tithi of the first fortnight and Hasta-nakshatra, Śēmattaṉ-Karuṇākaraṉ of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Śōḻakēraḷapuram provided for one perpetual lamp to the god Rājēndraśōḻīśvaramuḍaiya-Nayiṉār of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḻanallūr, and for this gave to the temple servants and supervisors of the temple accounts, (a sum of) 8 *achchu.*

For this (sum of) eight *achchu*, we (the above individuals) shall burn the perpetual lamp as long as the moon and the sun (endure), from the *mēlvāram* produce of half the land, which had been previously purchased for the god and which was $1\frac{1}{2}$ *mā* (in extent).

Thus agreeing, (we) the servants and the supervisors of the temple transactions, received the eight *achchu* and engraved it (the deed) on stone.

No. 18—On the capital of a pillar in the mandapa.

Text.[2]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] இந்த ஸ்ரீகோயிலிற் பள்ளியு-
2 டைய பெரியான் குடிதாங்கியான சுந்-
3 தரபாண்டிய நாஞ்-
4 சிநாடாழ்வார்[3] செய்-
5 த இத்தூணும் போதி-
6 கையும் உ

Translation.

Hail! Prosperity!

This pillar and bracket were made (*i. e.*, contributed) by Periyāṉ-Kuḍitāṅgi *alias* Sundarapāṇḍya-Nāñjināḍāḻvār who has the *paḷḷi* in this temple.

---

1 Expressed by a symbol.

2 Registered as No. 103 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

3 The title of *nāḍāḻvār* signifies the status of a petty chief (*nāḍu* + *āḻvār*) and his jurisdiction must have extended over Nāñji-nāḍu. The proper name of this individual appears to have been Periyāṉ-Kuḍitāṅgi, and his *alias* had apparently been assumed with reference to his overlord, Sundara-Pāṇḍya. Who this Sundara-Pāṇḍya was among the three or four Pāṇḍya kings of that name of the mediaeval period, is not ascertainable, except that on palaeograpical grounds, the record is attributable to the 13th century A. D. *Paḷḷi*+*uḍaiya* appears to signify that this chief was supervising the temple.

No. 19—Record of Jatavarman Parakrama-Pandya: Saka 1293.

The subjoined inscription is engraved on the east wall of the Chōḷēśvara temple at Chōḷapuram and is in the Tamil language and characters of the last quarter of the 14th century, in which period the record is also dated. It belongs to the reign of the Pāṇḍya king Jaṭāvarmaṉ Parākrama-Pāṇḍyadēva and mentions that this king repaired the temple of Rājēndrachōḷēśvaramuḍaiya-Nāyiṉār at Kōṭṭāṟu. This king is from this record known to have had a reign of nearly 15 years from A. D. 1357 to 1372 and the present renovation is distinctly stated as having been carried out in the 10th year opposite the 5th year, *i. e.*, the 15th year of his reign. The astronomical details given in the record correspond to A. D. 1372, January 9.

Another Pāṇḍya king of the same name Jaṭāvarman Parākrama-Pāṇḍya has figured in an inscription at Suchindram[1]. This record is dated in his 28th year and the detail furnished in it that his natal star was Mṛigaśīrsha enables us to identify him with Arikēsari Parākrama-Pāṇḍya who was responsible for the construction of the Teṉkāśi temple in A. D. 1463. He could not have been the same king as the repairer of the Chōḷapuram temple, because the astronomical details given in the Suchindram epigraph do not work out correctly for A. D. 1385–6, which would have been the 28th year of a king whose 15th year corresponded to A. D. 1372. The remark made in the *Travancore State Manual*, Volume I, page 265, that Nāñji-nāḍu was under king Parākrama-Pāṇḍya of the Chōḷapuram inscription for 12 or 13 years from Kollam 548 to 561 is therefore erroneous.

Text.[2]

1 உ ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [|*] ஸகாப்தம் க௲உ௱௯௰௩ன்மேல் நாஞ்சிநாட்டு திருக்கெ-
2 ாட்டாறான மும்முடிசொழநல்லூர் உடையார் இராஜெந்த்ரசொளி-
3 ஸ்வரமுடைய நாயினார் கொயில் ஸ்ரீகொச்சடைபன்மரான த்ரிபுவன-
4 சக்ரவத்திகள் ஸ்ரீபராக்ரமபாண்டியதேவர் புதுக்கு இயாண்டு அஞ்சா-
5 வதின் எதிர் பத்தாவது மகர ஞாயிற்று பூர்வபக்ஷத்து த்ருதியை-
6 யும் வெள்ளிக்கிழமையும் பெற்ற சதையத்தின் நாள

Translation.

Hail! Prosperity!

In the Śaka year 1293, expired, the temple of Rājēndraśōḷēśvaram-uḍaiya-Nayiṉār, the lord of Tirukkōṭṭāṟu *alias* Mummuḍiśōḷanallūr in Nāñji-nāḍu was renovated by Śrī-Kōchchaḍaivarmaṉ *alias* Tribhuvanachakravartin Śrī Parākrama-Pāṇḍya-dēva on a Friday, having the third *tithi* of the first fortnight and Śatayanakshatra in the month of Makara in the tenth year opposite to the fifth year (*of his reign*).

No 20.—A fragment dated in Kollam 592.

An inscribed stone is found inserted into the south wall of the *arddhamaṇḍapa*, but though it is unimportant, it is given below, because it mentions a date, Kollam 592. The fragmentary inscription reads as follows:

1 *T. A. S.*, Vol. I, p. 281.

2 Registered as No. 77 of the Trav. Epig. Colln. for 1084 M. E.

Text.[1]

1 கொல்லம்
2 ருா கூ௰உ ௵ மீ-
3 ஆனை ஞாயி-
4 று உ௰உ டை நா-
5 யிரர் இரா-

From the syllables இரா, it appears that this fragment belonged to this temple and probably contained some particulars of a gift of land, as indicated by the figure of a *triśūla* (trident) on the top of the stone.

No. 21—Alvarkoyil record of Vira Kerala-Marttanda: Kollam 578.

The subjoined record is engraved on three faces of a slab set up in the compound of the Vishṇu temple at Āḻvārkōyil near Eraniel; but the subject matter relates to the performance of morning worship in the Śiva temple at Śivagiri close by, for which some gift of land was made by the Travancore king Vīra Kēraḷa Mārttāṇḍavarman-Tiruvaḍi of Kīḻappērūr in Kollam 578. It consists of a prefatory verse in Sanskrit which states the main points, while a more elaborate portion in Tamil furnishes the details connected with the land and the worship that had to be conducted from the produce of this land.

The late Prof. P. Sundaram Pillai M. A. had translated this record as follows in the *Indian Antiquary*, Vol. XXV, p. 187:

"In the Śaka year *Śākhālōka*, when the sun was in his own house, the chief of the gods in Sagittarius, and the moon in the constellation Yāmya, the prosperous ruler, Mārttāṇḍavarman, of boundless fame and mild disposition, the chief among the kings of Kēraḷa, instituted, granting lands of great value for the purpose, regular offerings at daybreak for the god Śambu of the temple of Śivagiri"—

and had discussed the astronomical details furnished therein in the following paragraph:

"This rather cleverly composed couplet is certainly more satisfactory than those of the temple of Kṛishṇa. The chronogram *Śākhālōka* according to the *Kaṭapayādi* system of notation means the year 1325, and the Śaka-era being specially mentioned, there can be no doubt that the date recorded corresponds to the Malabar year 578 (=A. D. 1403). The sun being said to be in his own house, current astrology would lead us to infer that the month was Chiṅgam or Siṁha, the sign Leo being the one now believed by astrologers to be peculiarly the sun's own constellation. But as we shall see presently, the Tamil portion of the inscription specifies the month of Mēsham. This must be due either to an alteration in astrological conventions since 578 M. E., or to an error on the part of the composer of the Sanskrit distich, who mistook the heavenly position where the sun is reckoned to be at the zenith of his glory for the sign specially considered to be his own—a pardonable error, no doubt, on the part of one not acquainted with the intricacies of astrological

---

1 Registered as No. 15 of the Trav. Epig. Colln. for 1086 M. E.

conceptions. For what is more natural than to suppose that one would be at the height of one's power in one's own house rather than under the roof of another? But such a supposition would imply ignorance of an important branch of Indian letters, not only on the part of the writer of the *ślōka*, but also on the part of those court-pandits and other scholars of the age, who must have examined the verse before allowing it to be inscribed on a tablet specially prepared for it. The two alternatives being thus equally difficult to accept, I leave the solution of the problem to those better versed than myself in the history of Indian astrology. There can be, however, no similar doubt as to the position of the chief of the gods—Jupiter. He was in 578 in the sign of Sagittarius,—just the position where we would have expected him, having found him 28 years previously in Leo. The lunar mansion of the day was Yāmya or Bharaṇī, as the star is now more commonly called".

But all this discussion was the result of the misreading of two words of the record. The chronogram giving the Śaka date is *Śakrālōka* and not *Śākhālōka*, although fortunately the latter also gave the same year, which was possible of verification from the details furnished in the Tamil portion of the epigraph. The position of the sun is indicated by the expression *kriya-bhavana-gatē Bhāskarē*, and as *kriya-bhavana* denotes clearly the Mēsha-rāśi, there is no necessity to justify an incorrect reading of *nija-bhavana* or Sūrya's own house which would be Siṁha, and to defend the Mēḍam month mentioned in the Tamil portion, by equating the 'ascendant' and 'own' houses of Sūrya, by elaborate argument.

The translation will have to be altered thus:

In the Śaka year (expressed by the chronogram) *Śakrālōka* (1325), when the sun was in the Mēsha-rāśi, the preceptor of the gods (namely, Brihaspati) in Dhanus and nakshatra was Yāmya (Bharaṇī), the prosperous ruler Mārttāṇḍa of mild desposition, of boundless fame, and the chief among the kings of Kēraḷa, instituted, after giving lands of great value (for the purpose), regular offerings at daybreak for the god Śambu of the temple at Śivagiri.

The astronomical details furnished in the Tamil portion of the record, namely, Kollam year 578, Mēḍam 26, Saturday, Amāvāsya, Bharaṇi-nakshatra work correctly to the English date A. D. 1403, April 21, Saturday; ·54; ·71.

Text.

First side.

1[1] ஸ்வஸ்தி ஶ்ரீ [|*] ஶக்ராலோக-
2[2] ஶகாப்தே க்ரியபவந-
3 கதே பாஸ்கரே காமுகஸ்தே
4 தேவேட்யே[3] யாம்யநக்ஷத்ரே ஶி-
5 வகிரிவாஸிநே ஶம்பவே

1 Registered as No. 43 of the Trav. Epig. Colln. for 1093 M. E.

2 This date has been read as ശാഖാലൊകെ by Mr. P. Sundaram Pillai in *Ind. Ant.*, XXV, p. 187.

3 '*Dēvēḍhya*' is an epithet of Brihaspati, the preceptor of the gods.

NO. 21—RECORD OF VIRA KERALA-MARTTANDA: SAKA 1325.

A. S. Ramanatha Ayyar.

6 வ யானுபூதாஃ [|*] ஸ்ரீமாந்-
7 மார்த்தாண்டதேவோ விநயவி-
8 ஷயாம் கல்யாமால நித்யா-
9 ழ வஜ்ராங்கதா மஹாமஹாழ
10 ஹவஸிதயமாஃ கௌரஜ-
11 ரஃமஹௌஷ்தி: [||*] கொல்ல-
12 ம ௩௱௭௰அ மாண்டு மேடஞா-
13 யிறு ௨௰௯ சென்ற ஞான்றாழ்-
14 வையும் அமாவாஸ்யையும் ஸா-
15 ணியும் இன்னாளால் இரணசி-
16 ங்கநல்லூர் ஶிவநிதி உ-
17 ஹரதேவற்கு உஷாவதெ-
18 ஜக்கு கீழப்பேரூர் ஸ்ரீவீரகே-
19 ரளமார்த்தாண்டவர்ம திருவடி
20 கற்பித்த செலவின்னு நாள்
21 ஒன்றின்னு இல்லளவிறை-
22 ல் உணக்கல் வெளுத்தரி
23 நாழிக்குப் பதிநாழிக்கால-
24 ரல் ஆண்டு ஒன்றின்னு
25 நெல்லு இருபத்து நால்க-
26 லத்தின்னு வி . . . .
27 இவ்வூர் வா . . . .
28 வத்தால் . . . தடி ஒ-
29 ன்று நில . . . .
30 குக்கடமை . . . . நெல்-
31 லு அறுகலமும் . . . ட
32 தேசத்துக் கடமை . . .

Second side.

33 ரி எழுது ௨ தலில் வரியி-
34 ல் கழித்து திருவிக்கிரமபு-
35 ரத்து ஆழ்வார் திருநிலத்தில்
36 அமரப் புல்லன்பெறை உ-
37 ள்ளிட்ட நிலத்தில கடமை-
38 யில் கொள்ளு நெல்லுப்
39 பதினெண் கலமுங் கூட நெ-
40 ல்லு இருபத்துநால் கலம் செ-
41 ய்தும் வஜைக்கும் வெ-
42 ஸ்வதேவத்தின்னும் மாதம்
43 ஒன்றினு இல்லளவால்
44 நறுநெய் இருநாழிக்கும் மாவ-
45 றைமூலைப் புரையிடமும் கூ-
46 டச் சாத்தனூர் வாரியன ஆதித்-
47 தன் ஆதித்தன் கையாண்டு கெ-
48 காண்டு பூஜையும் நடத்தி நா-
49 லு செய்து திருமாலையுங் கெ-

50 ட்டிச் சாற்றிச்சு சொறுங் எடுத்-
51 துக்கொண்டு பொருமாறு கற்-
52 பிச்ச வண்ணமெ நடத்திப்-
53 பாருமிடத்து இச்செலவு ஒரு
54 நாள முட்டில் முட்டிரட்டி-
55 யும் ஒருமாதம் முட்டுகில் முட-
56 டிரட்டியும் தெண்டமும்
57 வைத்து நடத்துமாறும் [।*] வை-
58 ஹெயிலெவர்கள் விரோ-
59 யமாய் முட்டுகில் நடை-
60 யில் அன்னியாயப்பட்-
61 டு விரோயந் திறப்பித்துக் கெ-
62 „ண்டு கூஅ ரு தாரவல் வெ-
63 ஷத்திவுவெபமெ இந்நிலமு-

Third side.

64 ம் புரெ-
65 யிடமு-
66 ம் க[ய்*]ய-
67 ரண்டு-
68 கொண்-
69 டு கட-
70 மை
71 நெல்-
72 லும் பு-
73 வழி பற்-
74 றிகெர-
75 ண்டு பு-
76 [ண*]சநடத்-
77 துமாறு
78 எழுதிய
79 திருமுக-
80 ப்படியு-
81 ம் சத்தி-
82 புகப்ப-
83 டியும்
84 இக்கல்-
85 விலெ எழு-
86 தின கெர-
87 யிவில்
88 ஈச்சு-
89 வரன்
90 இரவி
91 எழு-
92 த்து [।।*]

Translation.

(*Tamil portion.*)

On the 26th day of the month of Mēḍam in the Kollam year 578 which was a Saturday, with amāvāsya and Bharaṇī, was instituted a dawn-offering by Vīra Kēraḷa Mārttāṇḍavarman-Tiruvaḍi of Kīḻappērūr, to be made to the Mahādēva of Śivagiri at Raṇaśiṅganallūr, and the arrangements made for the expenses thereof are as follow:—

At the rate of one 10 *nāḻi* measure of paddy required per day for 4 *nāḻi* of white raw rice by the 'home-measure', the total paddy required per year is 24 *kalam*. To meet this total charge, six *kalam* is to be taken out of the tax due on . . . . and for the remaining 18 *kalam* is to be utilised the tax due on the paddy lands beginning with the piece called Agrapullaṉ-peṟai among the Āḻvār temple lands in Tiruvikramapuram, thus making the total 24 full *kalam* in all. The clarified butter required for the divine service and for *vaiśvadēva* being

per month two *nāḻi* in home-measure, the land called Māvaṟaimūlai-pirayiḍam is also made over for the purpose.

All these properties shall be taken possession of and enjoyed by the *vāriyan* of Śāttanūr, by name Ādittaṉ-Ādittaṉ, and he shall after furnishing the supplies for the offering and four sacred garlands take the offering of cooked rice.

If the supply is not made for any one day when the property is enjoyed in pursuance of this arrangement, double the default shall be paid; but if the failure continues for a month, a fine shall, in addition to double the quantity defaulted, be imposed. If, however, the failure is due to the obstruction of any in the *sabhā*, a complaint shall be made in the temple, and the obstruction shall then be removed.

Thus in lineal succession, and as long as the moon and the stars endure, shall these paddy lands and garden be enjoyed, the rent collected every harvest, and the divine service conducted without failure.

According to this royal order and writ, this stone was inscribed by Īchuvaraṉ-Iravi of the temple.

No. 22.—Kalakkuttam Inscription of Kollam 645.

The *Annual Report* of the Archæological Department for the year 1095 M. E. has the following note on the Śiva temple at Kaḻakkūṭṭam:—

"The village of Kaḻakkūṭṭam is about 10 miles from Trivandrum. The Śiva temple of the place is one of the biggest in these parts. The central shrine and the pavilion in front of it are built of hard stone up to the basement, while the superstructure is of less hard material. The friezes at the base are sparingly sculptured. The niches and the *śikhara* contain wooden images which have been colour-washed.

The wood carvings in the spacious pavilion show good workmanship, but appear to be considerably later than those at Kaḍinaṅguḷam. The ceiling contains the figures of Īśāna, Indra, Agni, Yama, Nirriti, Varuṇa, Vāyu and Kubēra, which occupy, in order, the eight directions commencing from the north-east, east etc., with Brahmā in the centre. The vehicles of the gods are shown on the sides, not as being ridden on, as at Kaḍinaṅguḷam. The beams, which rest on the pillars and form the border of the ceiling, are worked into several friezes of bead and floral ornamentation. There is a belt of carved figures representing scenes from the Purāṇas. Arjuna's obtaining the *pāśupata*-weapon from god Śiva appears to be the subject of these representations. Both in this and in the outer *maṇḍapa*, there are fine pillars. The entire wood-work is very neatly executed. An inscription in the Vaṭṭeḻuttu characters engraved on the south base of the wall records that Dāmōdiraṉ-Kaṇḍaṉ of Muḍaiyamaṉpākkam, Śaṅkaraṉ-Dēvaṉ of Siṟṟūr and Nārāyaṇaṉ-Dēvaṉ of Māmbaḷḷi conferred together in Kollam 645, Makara 25, Mīna-rāśi, and built of stone the enclosure (*tiruchuṟṟu-maṇḍapa*), covered it with copper and in Kollam 646, Makara 8, Mīna-rāśi, performed the consecration ceremony. It is not unlikely that the wood carvings of the temple belong to the same date or had been shaped after the models that existed at that time."

The text of this inscription is published below.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ ஹரி: [ஓழ்]— கொல்லம் ௬௱௪௰௫ ஆமாண்டு மகர ஞாயிறு ௨௰௫ மீனமிராசி கொண்டு ஆத்திங்கீழ் முடையமண்பாக்கத்து தாமொதிரன் கண்டெனும் சிற்றூரஞ் சங்கரன் தெவனும்

2 மாம்பள்ளி நாராயணன் தெவனும் கூடி [2]தங்கொசிப்பிச்சு [3]செ[று]ச் சுற்றுமண்டபவும் கரிங்கல்லு கெட்டிச்சு திமுன்பும் கூடி செம்பும் மெவிச்சு ௬௱௪௰௬ ஆமாண்டு மகரஞாயிறு ௮௨ மீனம்இராசி கொ-ண்டு

3 கலசம் ஆடிச்சிது [॥*]

Translation.

Hail ! Prosperity !

In Mīṇa-rāśi on the 25th day of the month of Makara in the Kollam year 645; Dāmōdaraṉ-Kaṇḍaṉ of Muḍaiyamaṇbhāgam in Āttinkīḻ, Śaṅkaraṉ-Dēvaṉ of Śiṟṟūr, and Nārāyaṇaṉ-Dēvaṉ of Māmbaḷḷi together performed the *saṅkōcha* ceremony, had the small *suṟṟu-maṇḍapa* built of stone, had the front of the central shrine also roofed over with copper (sheets) and had the (purificatory) consecration ceremony performed in Mīṇa-rāśi on the 8th day of the month of Makara in the year 646.

No. 23—Tonnal Inscription of Kollam 650.

The following note has been made in the *Annual Report* of the Travancore Archæological Department for the year 1095 M. E., on the Bhagavatī temple at Tonnal: –

"Two miles to the north of Kaḷakkūṭṭam in the village of Tonnal (called in its inscription Tiruttōṉṟal). Here is a temple dedicated to Bhagavati. The central shrine of it, which faces the east is right in the middle of a spacious courtyard and is built up to the superstructure of granite stone. The friezes at the base are sparingly sculptured. The *padmavari* or the lowermost tier is shaped in the form of the petals of a lotus flower. In the second frieze, miniature figures of human heads, temples and the like are carved at some intervals. A belt of elephants, lions, *yāḷi* and *varāha* are sculptured. The wall and pillars are made of brittle cut-stone and a row of *bhūtagaṇas* occupy the topmost part of the building. The *śikhara* over the sanctum contains a few figures of gods and men made of stone. In front of the central shrine there is a small pavilion, square in its shape, provided with pillars at the corners to support the roof. The steps leading to this raised platform are flanked by two *yāḷi*-screens. The *yāḷi*-panel to the left (*i. e.*, the south) contains the sculptural representation of Śiva and Pārvatī seated on the back of a Ṛishabha; Gaṇēśa and Apasmāra are carved below. The screen

---

1 Registered as No. 33 of the Trav. Epig. Colln. for 1095 M. E.

2 தங்கோசிப்பிக்க is a Malayâlam form of ஸங்கோசிப்பிக்க which refers to the ceremony of installing the god in a *bālālaya* when repairs to the temple are in progress.

3 It is possible that it is a mistake for திருச்சுற்றுமண்டபவும்.

NO. 23—TONNAL INSCRIPTION OF KOLLAM 650.

To face page 35.

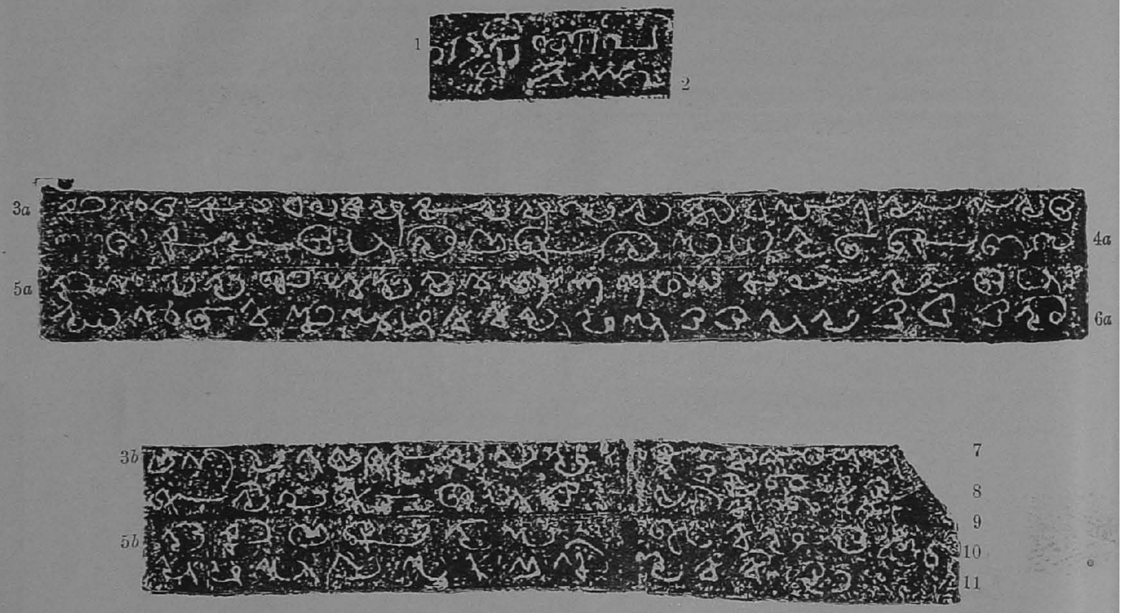

A. S. Ramanatha Ayyar.

on the right side contains Mahāvishṇu, bearing in his hands the conch, the discus and the staff. His consorts Bhūdēvī and Śrīdēvī are also represented. All these are in sitting posture."

On the south base of this pavilion is a Vaṭṭeḻuttu inscription, which records that a certain Nārāyaṇaṇ-Śuvaraṇ commenced the renewal of the temple at Tiruttōṇṛal in Kollam 650, building at first an *iḷaṅkōyil* (Tamil for *bālālaya*), finished the work in Kollam 654 and re-consecrated the image in the central shrine. The text of this record runs as follows:

Text.[1]

1 ஹரி அவி-
2 ഘ്നമസ്തു [।*]
3 திருத்தொன்றல் ஸமுதாயமுடைய சிற்றூர் நாராயணன் சுவரன் கொல்லம்
4 ௬௱௫௰ தாமாண்டு மீனஞாயிறு ௰௨௳ இளங்கோயில்கொண்டுத்
5 திருப்பணி செய்யிச்சு [2]௬௱௫௰௪ லாமாண்டு மிதினஞாயிறு
6 ௨௰௯ சனி ஆழ்ச்சயும் அத்தவும்[3] தத்தமியும் அன்று கன்னி-
7 இராசி கொண்டு அ-
8 கத்து எழுந்-
9 நளிச்சு க-
10 லசமாடிச்சு
11 வைச்சிது [॥*]

Translation.

Hari! May there be no obstacle!

Nārāyaṇaṇ-Śuvaraṇ of Śiṟṟūr, (a member) of the *samudāyam* (assembly) of Tiruttōṇṛal, commenced the repairs (to the temple) on the 12th day of the month of Mīṇa in the Kollam year 650 after fixing up an *iḷaṅkōyil* (*bālālaya*), and (finally) reconsecrated (the god) inside the temple and had the consecration ceremony performed in Kaṇṇi-rāśi on the 29th day of the month of Mithuṇa of the (Kollam) year 654, which was a Saturday with Hasta-*nakshatra* and saptamī-*tithi*.

Haripad inscriptions.

Mr. K. V. Subrahmanya Ayyar has made the following remarks on the Haripad temple in the *Annual Report* of the Archæological Department for 1096 M. E.—

"Haripad, the principal village in the Kartigappalli taluk of the Quilon Division, is noted for its temple of Subrahmaṇya, which had been lately burnt down by fire. All the structures within the first *prākāra*, *viz*; the central shrine, the *namaskāra-maṇḍapa* in front, and the entire covered inner inclosure had been destroyed. Just outside the first *prākāra* in the space between it and the second, there is a finely built *kūttambalam* or 'theatre-hall' situated at the left of the east entrance. The hall is very spacious and contains a raised platform intended to

1 Registered as No. 34 of the Trav. Epig. Colln. for 1095 M. E.

2 The details of date give the English equivalent A. D. 1479, June 26, Saturday; •21; ·41.

3 அத்தவும் is ஹஸ்தமும் and தத்தமியும் is ஸப்தமியும்.

accommodate the actors. Here, it is reported, that the *Mahābhārata* is expounded occasionally at present, and during the annual festival of the temple a play known as the *Śākkiyārkūttu* is also performed. The ceiling of the raised dais consists of nine sections. The central section contains an image of Brahmā finely carved in wood, while the eight outer ones accommodate carvings of the deities–Īśāna, Indra, Agni, Yama, Nirriti, Varuṇa, Vāyu and Kubēra,—all of which exhibit good workmanship. The belt running round the base of the ceiling contains representations of the birth and sports of Kṛishṇa and the other *avatāras*. The feeding-house or *agraśālā* is in the north enclosure. Two rooms, one used as the stores and the other for the *utsava*-images, are also found on this side. The latter has two halls in front."

In front of this temple is found the stone effigy of a human being horizontally poised on its back on an upright block of stone, with its face looking upwards. Similar figures are also found near the Vishṇu temples at Tirukkaḍittānam and Tirumūḻikkaḷam. On the significance of keeping such peculiar images in front of temples, these interesting observations have also been added:

"Just near this porch (of the Haripad temple) is a stone image of a man fully stretched out. It has a big hole on the back which, by its formation, suggests that at this point it has to be fixed to the projecting portion of a vertical column from which it appears to have been detached. When put in proper order, the cap-stone would lie in a horizontal position with the face of the image turned up. It is said that once a year, at the time of hoisting the flag for the annual festival, this image is bathed in water and is offered flowers, probably for some meritorious act done by him, though at present it is not possible to know what it was. In spite of the fact that the image is now detached, I feel no doubt that it represents what is generally termed in these parts, where such monuments are met with, a *karuṅgal-parihāram*. In other parts of India this class of monuments is not found. As regards the nature of this monument, it may be said that the name is fairly suggestive. Since *parihāra* means 'remedy' and *karuṅgal* a 'stone', it must have been originally designed to ward off impending evils, that might otherwise have disturbed the peaceful celebration of the intended object. It may be regarded as a substitute devised in later times for such sacrifices as had been wont to be offered at the time of commencing a great undertaking like the construction of a temple, tank, etc., or it might be that the figure of the man represents one who dauntlessly risked or offered his life for a public cause, and who is for this sacrifice honoured in the same way as heroes who fell fighting to the last for the sake of their country, or ladies who committed *sahagamana*. It is not possible to think that *karuṅgal-parihāras* are representations of offenders who had been impaled for some delinquency, as they are sometimes thought to be; for in such latter cases, it is quite unlikely that posterity would honor them as they now do."

The following alternative hypotheses offered by Mr. T. A. Gopinatha Rao on the significance of these effigies are also of interest (*vide*. *Ceylon Antiquary*, Vol. I, pp. 80-1):

"One fact, however, is of note namely, that these *karuṅgal-parihārams*, or impalement stones, are in all cases found set up in front of temples, outside the main gate and opposite to it. There is one such stone in front of the Subrahmaṇya temple at Haripāḍu; another before the Vishṇu temple at Tirukkaḍittānam;

and two others in front of the Vishṇu temple at Mūḻikkaḷam. The fact that these stones are invariably situated in front of temples indicates that the ceremony of setting up this sort of stone would have been performed in, or near, the temple.

Some tentative hypotheses may be suggested in explanation of this curious relic of the past. It may possibly represent a pious man who, for some reason, offered up his body to the god of the temple before whom his effigy is set up, and so ended his life, the sacrifice of this devotee being commemorated by the townsmen who set up the memorial in his honour; or (as one of the residents of Harippāḍu explained to me), it may represent a hated king whose treatment of his people was harsh, and to cause whose destruction his effigy was impaled. Such form of impalement, as shown, would not end the life of the victim for a long time and only after much suffering. My informant told me that the name *karuṅgal-pari-hāram* is applied to the *abhichārika* (demoniacal) ceremony and that it was meant to strike terror in the minds of erring kings. It is impossible at present unquestionably to arrive at the true explanation."

It is, however, noteworthy that the erection of *karuṅgal-parihāras* as part of the expiatory ceremonies connected with the accidental or intentional deaths of individuals belonging to the temple-staff is mentioned in the Trivandrum Temple Chronicles in the following three instances:—

1 കൊല്ലം ൬൱൯ തുപ്പാപ്പൂർ ശ്രീഇരവി ഇരവിവമ്മരായ തിരുവടി മനു-
ഷ്യം ഒഴിച്ചതിന്നു ദെണ്ഢപ്പെട്ട വെള്ളിക്കുടം ൧ കല്ലരിയാരം ൧

2 കൊല്ലം ൬൱൰ തുപ്പാപ്പൂർ കീഴപ്പേരൂർ ശ്രീവീര ഇരവി ഇരവിവമ്മരായ
മൂത്തതിരുവടി വടക്കൻ ഗോപുരത്തിൽ നിന്നും ആനവാൾവിട്ടു മനു
ഷ്യങ്ങളെ വെട്ടിയും അടിച്ചും കുതിരവിട്ടു കുത്തിയും ചെയ്തു പിഴക്ക
വീരനാരായണച്ചെരിയിൽ കൊളരക്കൊണത്തു തിരുച്ചു തന്ന കാലര
മുക്കാൽ മുറിഞ്ഞപേർ ൧൰ക്കു വെള്ളിക്കുടം ൧൰ ഉരിപ്പിടികൾ ക
ല്ലരിയാരംഗ്ഗൾ ൪

3 . . . . . മെൽപടിയാൻെറ വസ്തുവിനു ഒഴിഞ്ഞു കൊടുത്ത നീട്ടു ൧ ശ്രീ
പത്മനാഭപെരുമാൾക്കു കൽപരിയാരം ൰.

From these extracts, it would appear that the human originals of these stone effigies had neither distinguished themselves by any act of exceptional self-sacrifice for the public good, nor were they guilty of any crimes that had necessitated the barbarous retribution by impalement, of the ancient days. In the cases cited above, *kalpariyārams* appear to have been set up as part of an expiatory ceremony by the delinquent kings, who were responsible directly or indirectly for the death of some individuals within the temple precincts.

Instances are numerous in which persons guilty of accidental homicide have tried to expiate their sins by burning lamps in temples for the spiritual peace of the victims; but in these cases where the *parihārams* have been erected, it is not

NO. 24—HARIPAD INSCRIPTION OF RAVI KERALA OF ODANADU.

To face page 39.

A. S. Ramanatha Ayyar.

Scale:

known whom the effigy represents,—the culprit or the victim,—whether the culprit is portrayed as a penitent with face upwards expiating his crime, or as is more probable, whether the effigy of the victim who was cut off ere his natural end was put in the posture of death in front of temples with a view not only to secure *post mortem* spiritual welfare for his soul, but also, to act as a painful reminder to the culprit. The aggressor may have also been required to provide for some worship being offered in the temple for the merit of the deceased; and that may explain the ceremonies which are said to be conducted before these images on the eve of the annual festivals of the particular temples. The effigy in front of the Tirukkaḍittānam temple appears to hold a conch in its left hand; and as a conch is the professional property of a *marān*, it is possible that the particular effigy represents a temple servant who had been killed and in whose memory the relic was set up by the aggressor.

The name of the village of Harippad is suggestive, because its inscriptions give it the denomination of *Arippāḍu*. The important temple of the place being one of Subrahmaṇya and not of Vishṇu, the name of the village has no connection with Hari as the English spelling would lead one to suppose, but has to be derived from *ari* or rice. *Pāḍu* as a suffix occurs in a similar word *vittuppāḍu*.

The subjoined records belonging to this temple relate mostly to matters connected with the cultivation of temple lands by private individuals, and the penalty which was levied from them for sundry defaults of non-cultivation or non-payment of the *mēlaḍi* or rent-dues in kind to the temple of god Peruntirukkōyil-appan. Each of these inscriptions begins with the word '*śrīkāriyam*', which is apt to be mistaken as signifying the office of the individuals mentioned in them; but it appears to be a shortened form of the usual documentary preamble, *viz.*, "[certain chronological details] செயித ஸ்ரீகாரியமாவிது"—that is found in almost all records.

One of these inscriptions is of interest, because it mentions the name of a local chief named Rāmaṉ-Ādichavarmaṉ who was governing Ōḍa-nāḍu,[1] which is the tract of land represented by the coast territory, with Kāyaṅkuḷam as its former capital. The names of two of the predecessors of this Rāmaṉ-Ādichchaṉ were Ravi-Ādichchaṉ and Ravi-Kēraḷavarmaṉ. The Tirukkaṇḍiyūr record published on page 290 of Volume I of the *Travancore Archæological Series* mentions another chief called Rāmaṉ-Kōdavarmaṉ, who was governing Ōḍa-nāḍu in Kollam 392, when the Travancore ruler of the time was Ravi-Kēraḷavarman-Tiruvaḍi. Another epigraph[2] from Tiruchchendūr in the Tinnevelly district dated in the fourth year of a Pāṇḍya king Māṟavarmaṉ Tribhuvanachakravartin Kulaśēkhara-dēva mentions the gift of two villages for the maintenance of the *maṭha* called the Aruḷāladāsa-*maṭha* founded by a certain Ōḍaṉāṭṭaḍigaḷ. It is not however ascertainable who this Ōḍaṉāṭṭaḍigaḷ was or when he flourished, because the date of this particular Kulaśēkhara is itself indeterminate.

1 It was also called Ōḍu-nāḍu or Ōṉaḍu and was alloted to Chēṟāyi-svarūpam (Gundert).
2 No. 465 of the Mad. Epig. Colln. for 1909.

No. 24—On the east base, north of entrance.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [॥*] சிங்ஙவ் வியாழம் துலாஞாயிற்றுச் செய்த ஸ்ரீகாரியம் [॥*] ஒடநாடு வாண்ணருளிய இரவிகெரளர் திருவடிக் கமைஞ்ஞதி-
2 காரர் அரிப்பாட்டு தெவர்க்கு கற்ப்பிச்ச செலவு நாஞாழிச் செய்தரியும் ஒ- ரு திருவிளக்கினும் விட்டு[க்*]கொடுத்த
3 பூமி [2]வள்ளொன்காவலும் மடையணார்கரியும் கண்ணணியக்கணார்கரியும் நிர- வாதிட்டை காராண்மை[யு*]ம் கூட
4 கொடுத்ததினு ஒண்டாய தர்ப்பரமுந் திர்த்து செலவும் இடி[*வி]ச்சார் ஒடநாடு வாண்ணருளிய இராமன் ஆதிச்-
5 சவர்ம்மர் திருவடிக் கமைஞ்ஞதிகாரர், [॥*] இரவி ஆதிச்சவர்ம்மர் திருவ- டிக் கமைஞ்ஞதிகாரர் காலத்து தம்மதிச்ச நெல்-
6 லில் கொண்டு செழிச்ச நெல் இரவிகெரளர் திருவ-
7 டிக் கமைஞ்ஞதிகாரகளொடு மங்ஙலத்து நாராய-
8 ணந் தாமொதிரன் பெரும் எழுதிய கரணத்தில்ப்-
9 பட்ட நெல்லில் கொண்டு செழிச்ச நெல்லு மளப்பி-
10 ச்சுகொண்டு மிளியும் விட்டு கொடுத்ததினு தர்ப்-
11 பரமுந் திர்த்து செலவு மிடி[வி*]ச்சார் இராமனாதி-
12 ச்சவர்[மர்*] திருவடி[க்*] கமைஞ்ஞதிகாரர் [॥*].

Translation.

Hail! Prosperity!

The transaction made in the Tulā month, with Jupiter in Simha, was the following:

The subordinates of **Rāmaṉ-Ādichchavarmaṉ**-Tiruvaḍi administering Ōḍa-nāḍu removed the entanglements to the lands Vaḷḷoṉkāval, Maḍaiyaṇār-kari, Kaṇṇaṉ-Iyakkaṇār-kari and the Nirvātiṭṭai-*kārāṇmai* which had been endowed by the agents of Ravi-Kēraḷavarmar-Tiruvaḍi who was governing Ōḍa-nāḍu, for the expenses of providing for the god at Arippāḍu, four *nāḻi* of good rice and a sacred lamp.

The balance remaining from the quantity of paddy agreed upon in the time of the agents of Ravi-Ādichchavarmar-Tiruvaḍi and that from the paddy according to the written agreement entered into by Nārāyaṇaṉ-Dāmōdiraṉ of Maṅgalam with the agents of Ravi-Kēraḷar-Tiruvaḍi, shall be measured after leaving *mīḻi*—thus did the agents of Rāmaṉ-Ādichchavarmar-Tiruvaḍi provide for the expenses, after removing the encumbrances.

---

1 Registered as No. 15 of the Trav. Epig. Colln. for 1088 M. E.

2 It may also be பள்ளொன்.

No. 25—On the east base, south of entrance.

Text.[1]

1 ஸ்ரீ(ர)காரியம்[2] [।*] அகழகத்து மதிசூதன் கண்டன்.
2 எம்பெருமானைக் கயிச்சதினு கொற்றநாட்டு-
3 கரியில் தனக்கொள்ள ஸம்மந்தம் எப்பெர்ப்பட்-
4 டதும் அரிப்பாட்டு தெவர்க்கு தெண்ட ம-
5 ட்டிக்கொடுத்தான் [॥*]

Translation.

Madisūdan-Kandan of Agalagam, gave as fine to the god of Arippāḍu all his rights (*sammandam*) in the Koṟṟanāṭṭu-kari, for having wronged (?) the god (*emberumāṉ*).

No. 26—On the same base.

Text.[3]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கர்க்கடகவ்வியாழம் துலாஞாயிற்றில்ச் செய்த ஸ்ரீகாரிய-
மாவது [।*] செங்கழுநிர்ப்பள்ளி நாராயணன் ஸ்ரீ குமா[ர*]ன் முருகன்-
கரி கிடத்கியதினு தனக்கொள்ள மணத்தலைப் புரையிடத்தின் மெல்
அரிப்பாட்டுதெவர்க்கு இடங்கழியால்[4]

Translation.

Hail! Prosperity!

The following temple transaction was accomplished in the Tulā month, (when) Jupiter (was) in Karkaṭaka. Nārāyaṇaṉ-Śrīkumāraṉ of Śeṅgaḷunīrpaḷḷi (agreed) to measure) . . . . by the *iḍaṅgaḷi* to the god of Arippāḍu from his own land (called) Maṉattalai-puraiyiḍam, for having left uncultivated the (temple) land (called) Murugaṉ-kari.

No. 27—On the same base.

Tetx.[5]

1 ஸ்ரீகாரியம்[2] [ா*] [।*] தழையூர் மணிவண்ணந் நாசேர்மன்[4] அரிப்பாட்டு
2 தெவர்க் கொள்ள பூமி விலக்கிக் கிடத்தியதினு தெவ-
3 ர்ரொர[ங்] ஒ[ட்]டிவரு[கி]ன்ற வள்ளொச்சிரலொடியில் பதின்பறை
4 வித்துபாடு தெவர்க்கு தெண்டமட்டிக் கொடுத்தான் மணிவ-
5 ண்ணன் நாசெர்மன்[6] [॥*]

---

1 Registered as No. 8 of the Trav. Epig. Colln. for 1088 M. E.

2 ஸ்ரீகாரியம் represents 'an item of temple translation.'

3 Registered as No. 9 of the Trav. Epig. Colln. for 1088 M. E.

4 The writing stops here abruptly.

5 Registered as No. 10 of the Trav. Epig. Colln. for 1088 M. E.

6 Probably நாகசர்மன், compare inscription below.

Translation.

Maṇivaṇṇaṉ-Nā[ga*]śarmaṉ of Tāḻaiyūr gave as fine to the god, land (of the sowing capacity) of 10 *paṟai* of seed in (the field called) Vaḷḷōchchiral-ōḍi adjoining certain temple lands, for the fault of having forbidden cultivation of some of the lands belonging to the god at Arippāḍu.

No. 28—On the same base.

Text.[1]

1 ஸ்ரீகாரியம்[4] [।*] தாழையூர் மணிவண்ணந் பாவனன் குன்றின்மெல் வ
ட்டொடியில் தெவரிடைக் காராண்மை-

2 ச்சையின்ற மிளியிலும் புரையிடத்திலும் தனக்கொள்ள காராண்[மை*]
கூறும் தெவர்க்கு மெலடி கொடாத தெ-

3 [ண்:] டமும் மணிவண்ணன் பாவனன் தனக்குரிய கூறு எப்பெர்ப்பட்ட
தும் மாவுறக்கொண்[2] மண்ணடங்க

4 அட்டிகொடுத்தான் தெவர்க்கு [॥*]

Translation.

Maṇivaṇṇaṉ-Pāvaṉaṉ of Tāḻaiyūr, having failed to give the *mēlaḍi*[3] (rent) to the god from the *kārāṇmai* share on the *mīḷi* and the compound-sites in Vaṭṭōḍi in Kuṉṟinmēl, which he had taken out from the god for cultivation, he (Maṇivaṇṇaṉ-Pāvaṉaṉ) forfeited by sale the lands belonging to himself.

No. 29—On the same base.

Text.[5]

1 ஸ்ரீகாரியம்[4] [।*] கல்ப்பகந்நல்லூர் ஸுப்ரஹ்மணாஞ் ஞகசெருமன் குன்றின்
மெல் வட்டொடி-

2 யில் தன்த்ரி [தனங்] கொண்டு தெவரடைக் காராண்மைச்செகின்ற பூமி
ஐம்பதின்கலமும் தெவர்க்கு மெலடி கொடாதன நாலுகண்டமு-

3 ம் மாவுறக்கொண்டு மண்ணடங்க அட்டிகொடுத்தான் ஸுப்ரஹ்மணாஞ் ஞக
செருமன தெவர்க்கு உ ॥

Translation.

Subrahmaṇyaṉ-Nāgaśarmaṉ of Kaḻpakanallūr, having failed to pay to the god the *mēlaḍi* (rent) on the lands (having the sowing capacity) of fifty *kalam* of seed in Vaṭṭōḍi in Kuṉṟiṉmēl which was the land belonging to the *tantri* of the temple, he sold away the land of four *kaṇḍam* belonging to himself to the god.

---

1 Registered as No. 11 of the Trav. Epig. Colln. for 1088 M. E.

2 Read மாவறக்கொண்டு.

3 *Mēlaḍi* means 'the rent paid in kind'.

4 ஸ்ரீகாரியம் represents 'an item of temple transaction.'

5 Registered as No. 12 of the Trav. Epig. Colln. for 1098 M. E.

No. 30—On the same base.

Text.[1]

1 ஸ்ரீகாரியம்[3] [।*] த[ா*]ழையூர் கண்டந் நா[க*]செர்ம்மனும் செட்டபுத்தி
ரனுவகூடி அரிப்பாட்டு தெவரிடை-

2 க் காராண்மை செயிகின்ற புளிம்பழஞ்ஞிநிலம் பதின்கலத்திலும் தங்ஙள்
க்கொள்ள காராண்மை

3 மாவறக்கொண்டு மண்ணடங்க அட்டிக்கொடுத்தான் கண்டந் நா[க*]செ
ர்ம்மனும் செட்டபுத்திரனுங் தெவர்க்கு [॥*]

Translation.

Kandan-Nāgaśarman of Talaiyūr, and his eldest son gave up with libation of water their *kārāṇmai*-right on the field called Pulimpalaññi (having the sowing capacity) of ten *kalam* of seed, which they had taken up on *kārāṇmai*-tenure from the god of Arippāḍu.

No. 31—On the same base.

Text.[2]

1 ஸ்ரீகாரியம்[3] [।*] கல்ப்பள்ளி மணிய நாராயணன் தங்ஙள்க்கொள்ள அரை-
க்கல்காராண்மையில் தன[க்*]குரிய

2 கூறு மாவுறக்கொ---டு[4] மண்ணடஙெ அட்டிக்கொடுத்தான் மணியநாரா
யணன் அரிப்பாட்டு தெவர்க்கு [॥*]

Translation.

Maṇiya-Nārāyaṇaṇ of Kalppaḷḷi gave away, with libation (of water), his share of *kārāṇmai*-rights on the land called Araikkal, to the god at Arippāḍu, having received the full money value.

No. 32—On the base of the Kuttambalam.

Text.[5]

1 സ്വസ്തിശ്രീ [॥*] കൊല്ലം[6] ൯൱൪ മാണ്ട മീനമാസം ൱൩ വെള്ളി-
യാഴ്ചയും പുണർതവും പൂൎവ്വപക്ഷത്ത ദെശമിയും അന്ന മീനം രാശി-
ക്ക അരിപ്പാട്ട പെരുതൃക്കൊവിലപ്പന വഴിപാടായിട്ട കുമാരന്തമ്പി യജ-
മാനെൻ പുള്ളിയിലും കൊച്ചെപ്പെൻപിള്ള യജമാനെൻ പുള്ളിയിലും

---

1 Registered as No. 13 of the Trav. Epig. Colln. for 1088 M. E.

2 Registered as No. 14 of the Trav. Epig. Colln. for 1088 M. E.

3 ஸ்ரீகாரியம் represents 'an item of temple transaction.'

4 Read மாவற.

5 Registered as No. 16 of the Trav. Epig. Colln. for 1088 M. E.

6 The English equivalent is A. D. 1769. March 17.

ഒള്ള മുന്നിലക്കാര് ചെരുമാനെക്കാര് വലിയകുഞ്ഞു കൂട്ടക്കാര് കുഞ്ഞുകൂട്ട
ക്കാര് കണക്കെമ്പെര് കൈയ്യാള് ഉൾപ്പട്ട പെര് എല്ലാവെരും കൂടെ
കൂത്തമ്പലം തീർപ്പിച്ച കലശവും [കഴിച്ചിത]

2 കൂത്തപുറപ്പടികെയു ചെയ്തു പെരുന്തൃക്കൊയിലപ്പൻ തുണ-ശുഭമസ്തു[॥*]

Translation.

Hail! Prosperity!

In the Kollam year 944, on the 8th day of the month of Mīṉa, which was a Friday with daśamī-*tithi* and Punarvasu-*nakshatra*,—on this day in Mīna-*rāśi*,

the *muṉṉilakkār* (petty village officers or soldiers of front rank), *cheru-mānakkār* (tax-collectors), *valiyakuñju-kūṭṭakkār*, *kuñju-kūṭṭakkār*, *kaṇakkampēr* (accountants), *kayyāḷ* (servants) and others belonging to the establishment (*puḷḷi*) of Kumāran-Tambi-Yajamānan and Kochyeppan-piḷḷa-Yajamānan, collectively, had this *kūttambalam* (theatre-hall of the temple) completed as a service to god Peruntṛikkōyilappan of Arippāḍu and had the consecration ceremony also finished.

They also contributed the *paṭṭikai* of the *kūttappuṟa* (theatre-hall).

May god Peruntṛikkōyilappan help (us). Be it well.

Four records from Kariyamanikkapuram.

The subjoined four Tamil inscriptions are engraved on the walls of the temple of Kariyamāṇikka-viṇṇagar-Emberumāṉ at Iḍarāykkuḍi *alias* Rājanārā-yaṇa-chaturvēdimaṅgalam, a suburb of Suchindrum. The insignificant hamlet round about this Vishṇu temple is called Kariyamāṇikkapuram after the name of the god installed within the latter, and it forms part of the bigger village of Iḍa-rāyakkuḍi, which is the present headquarters of the Agastīśvaram taluk.

One of these records relates to the repairs and additions to the temple that were executed by Kulaśēkhara-Nimbirāṭṭiyār, evidently a member of the royal household of the Travancore king. The inscriptions deciphered hitherto disclose the names of

Vīra Rāma-Mārttāṇḍavarman[1]	Kollam	614	—Tirunavāykkuḷam.
Śeṇbaga-Ādityavarman[2]	,,	639	—Vaḍaśēri.
Vīra Ravi-Ravivarman[3]	,,	640	—Parakkai.
Vīra Rāma Rāmavarman[4]	,,	646-54	—Suchindram.
Ādityavarman[5]	,,	644-59	—Tirukkuṟuṅguḍi.

1 No. 56 of 1092.
2 ,, 111 of 1099.
3 ,, 120 of 1099.
4 ,, 86 of 1096.
5 ,, 126 of 1095 (*Ind. Ant.* Vol. II, p. 360.)

while the Trivandrum Temple Chronicles give Rāma-Mārttāṇḍavarman a reign up to 21st Kanni 644. According to this authority[1], if correct, this king also bore the title of Kulaśēkhara-Perumāḷ, and Kulaśēkhara-Nambirāṭṭiyār of Kollam 643 may possibly have been connected with this king.

The second inscription dated in Kollam 685 records the gift of land made by a private individual, Araṅgaṉ-Perumāṉ, a *bhaṭṭa-āriya* of Tattaipaṭṭinam in Śembi-nāḍu for providing offerings to the god. It is noteworthy that the donor came from the east coast. Śembi-nāḍu was the name of the sub-division which contained Tiruvuttarakōśamaṅgai in the Ramnad District. Ariśil is probably the village Ariśalūr (?) in the Tanjore District. A coin called *paṟavaik-kāśu* is mentioned; but its value is not known.

Two other records dated in Kollam 734, are connected with a charitable endowment instituted by a private individual named Madhusūdaṉaṉ-Madhusūdaṉaṉ for the supply of gruel every fortnight in a wayside choultry, near the Vishṇu temple, and for thatching it. The Travancore king of the time, Ādityavarmaṉ Śiṟaivāy-Mūttavar, is stated to have been staying in the new place at Vīrakēraḷēśvaram near Muttaḷaikkuṟichchi, when his royal sanction was accorded for certain tax-exemptions on the lands set apart for these charitable endowments.

No. 33—Record of Kulasekhara-Nambirattiyar: Kollam 643.

On the base of the mandapa in front of the shrine.

Text.[2]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொல்லம் ௬[௱*]௪௰௩ ௵ சித்திரை மாதம் முப்பதாந் தியதி. குலசெகரநம்பிராட்டியார்[3]

2 இடலாய்குடி நயினார் கரியமாணிக்க விண்ணகர் எம்பெருமான் கொயில்

3 ஜீர்ணோத்தாரணமும் செய்வித்து மஹாமண்டபமும் ஸொபானமும்

4 கட்டுவித்து கலசமும் ஆடுவித்தது [।*] ஶுபமஸ்து [॥*]

Translation.

Hail! Prosperity!

On the 30th day of the month of Chittirai in the Kollam year 643, Kulaśēkhara-Nambirāṭṭiyār repaired the temple of god Kariyamāṇikka-viṇṇagar-Emberumāṉ at Iḍalāykuḍi, built the *mahā-maṇḍapa* and the steps (*sōpāna*)[4] and had the consecration ceremony performed.

Be it well!

---

1 Trav. State Manual, Vol. I, p. 276.
2 Registered as No. 106 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.
3 Compare the title of *tambraṭṭi* of modern days.
4 *i. e.*, the stepped porch.

No. 34—Record dated in Kollam 685.

On the base of the kitchen of the temple.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொல்லம் ௬௱௮௰௫ ௵ ஆவணி ௴ ௰௪ அபரபக்கத்து திறையொதெசியும் திங்கள்கிழமையும் பெற்ற பூசத்து நாள் செய்த தானப்பிறமாணம் ஆவிது [।*] இடாரயக்குடியான இராசநாராயணச்-

2 சதுர்வெதிமங்க(ல்)லத்து நயினர் கரியமாணிக்கவிண்ணவர் எம்பெருமான் சிபண்டாரத்துக்கு செம்பிநாட்டுத் தத்தைபட்டினத்து பட்டாரியரில் அரங்கன் பெருமானென் தானப்பிறமாணஞ் செய்து குடுத்த பரி-

3 சாவிது [।*] இன்நயினர் பூசைக்கு நாள் ஒன்றுக்கு அமுதுபடி இருநாழியும் நடத்தித் திருமாலை யீரணையும் கட்டக் கற்பித்து இக்கொயிலில் சீவழி ட்டினவரில் கூழூர் நாராயணன் பறவைக்காசுக்கு பிறசாதச் செல வி-

4 ருநாழியும் கற்பித்து நடந்து பொதுகிற வகைக்கு நான் மெற்படி பற்றில் அறிசில் திரியம்பகன் நாராயணன் நம்பியொடு காரமும் காராண்மை யும் கூட விலைகொண்ட நிலமாவது [।*] கங்கைகொண்டசொழப திக்குளத்-

5 தின் கிழ் நாளமூதி மடைப்பொககில் கீழ்மெல் காலுக்கு வடக்கு அழக ராமன் விருத்தி சலி ௯உ . . . ம் கிழார்மங்கலத்து மங்கலச்செரி தா மொதரன் மதிசூதன்நம்பியொடு இருவொற்றி கொண்ட பூலாவடி சலி ௯உ . . இருஒற்-

6 றி ஒலைப்படி ௱ ௱௰௫ இ . . . ம் ஆக இவ்வகைப்படி நிலமும் கையா- ண்டு கொண்டு அமுதுபடி உ வம் திருமாலை யீரணையும் நடத்திப்பொ தும்படி கற்பித்து இதுவும் திருக்காத்திகைக்கு இவர் வசம் குடுத்த ௱ ௫௰ க்கும் ஆண்டு ஒ-

7 ன்றுக்கு பலிசை கூடின ௱ ச இ கொண்டு பூசைக்கு அமுதுபடி குறுணி திருப்பணியாரம் நாழி தெங்காய்க் கதலிப்பழம் உ ம் ௰உசாண் திப- த்துக்கு நெய் நாவுழக்கும் நடத்தி நமற்காரம் பெர் இரண்டுக்கு பிர- சாதம் நாழி நிக்கி பிரசாதம் ௬உ-

8 ம் பறவைக்காசு பற்றிக்கொண்டு இவ்வகைப்படி நடத்திப் பொதும்படி கற்பித்து ஆசந்திரதாரவற் சந்ததிப்பிறவெசமெ நடக்க கற்பித்து க- ல்லும் வெட்டி குடுத்தென் [।*] இப்படிக்கு அரங்கன் பெருமாள் எ- ழுத்து [॥*]

9 [2]இதுவும் இவர் வசம் குடுத்த ௱உ௰௫ இப்பணம உ௰௫ க்கு ௱ க்கு சப்- பலிசை கொண்டு நடத்தக் கற்பித்த வைகாசி ௴

10 தொறும் திருவிசாகம் நடந்து பொதுகிற வகைக்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு ௱ க இதுக்குச் செலவு பால் பாங்காய் ௱ க்கு-

1 Registered as No. 109 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

2 A small space is left between the previous record and this supplemenrary portion.

11 க் காசு உ தெங்காய் ஒன்றுக்கு காசு க சுக்குச் சீரகம் மிளகுக்குக் காசு
உ சற்கரை பலம் ௬ க்குக் காசு ௫ அமுது-

12 படி இருநாழிக்குக் காசு உ எரிகரும்புக்குக் காசு க இதுவும் சீசெயந்தி
அஷ்டமிக்கு ௳ க இதுக்குச் செலவு அமுதுபடி

13 நாழிக்குக் காசு ச நெய் உழக்குக்குக் காசு உ சற்க்கரை பலம் ஆறு-
க்குக் காசு அஞ்சு பழம் இரண்டுக்கும் சுக்கு சிரகம் தெங்-

14 காய்க்கு காசு இரண்டு எரிகரும்புக்கு காசு ஒன்று இதுவும் ஆட்டை .
. . . . பலம் ஆறுக்குக் காசு அஞ்சு பழம்[1]

Translation.

Hail! Prosperity!

The following endowment was made on the 14th day of the month of Āvaṇi in the Kollam[2] year 685, which was a Monday with trayōdaśī-*tithi* of the second fortnight and Pushya(-nakshatra). Araṅgaṉ-Perumāṉ, a *bhaṭṭa-āriya* of Taṭṭaipaṭṭiṉam in Śembi-nāḍu gave the following deed of gift to the temple-treasury of god Kariyamāṇikka-viṇṇagar-Emberumāṉ in Iḍarāyakkuḍi *alias* Rājanārāyaṇa-chaturvēdimaṅgalam.

The following lands were purchased in the above-mentioned *paṟṟu* from Aṟiśil Triyambakaṉ-Nārāyaṇa-Nambi together with its tax (*karam*) and *kārāṇmai* right, for providing two *nāḻi* of rice daily for offerings and for the supply of four garlands to the god, which are being conducted by Kūmūr Nārāyaṇaṉ, a śrī-vaishṇava of this temple, at the rate of one *paṟavaik-kāśu* for two *nāḻi* of sacred offerings.

One *taḍi* of land called Aḻagarāmaṉ lying to the north of the east-west channel from the Kāḻamūḍi-sluice of the tank called Gaṅgaikoṇḍaśōḻapatikuḻam, one *taḍi* of land in Pūlāvaḍi which was taken from Dāmōdaraṉ-Madisūdaṉ of Maṅgalachchēri in Kiḻārmaṅgalam on *iṟā-oṟṟi* (mortgage) tenure and 115½ *paṇam* of money according to the *iṟa-oṟṟi* lease-deed. Thus these lands shall be enjoyed, and two *nāḻi* of offerings and four sacred garlands shall be provided.

In addition, for the interest of 4½ *paṇam* per year on 50 *paṇam* given to this person for the sacred Kārttigai (festival),

one *kuṟuṇi* of rice for worship, one *nāḻi* for cakes (*tiruppaṇiyāram*), one cocoanut, two plantains, 1¼ *nāḻi* of ghee for the 12-span lamp, shall be provided and after deducting one *nāḻi* (each?) for feeding two persons, the balance of three *nāḻi* of sacred offerings and the *paṟavaikkāśu* shall be received, and this gift shall be conducted, as long as the moon and stars (endure).

Thus did I engrave (this) on stone; this is the writing of Araṅgaṉ-Perumāḷ.

(The remaining portion has not been translated).

---

1 The letters are damaged after this.

2 The English equivalent is A. D. 1509, August 13, Monday; ·51; ·30.

No. 35—Record of Adityavarman: Kollam 734.

On the wall of the mandapa in front of the shrine.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொல்லம் ௭௱௩௰௪ ௵ வைகாசிமாதம் ௰௧௨ பஞ்சமி-
யும வெள்ளியாழ்சையும் பெற்ற

2 மகயிரத்திந் நாள் எழுதிக்குடுத்த இடலாய்க்குடி நயினார் கரியமாணிக்க
விண்ணகர் எம்-

3 பெருமாள் கொவிலில் அம்பலம் ஆண்டுதொறும் கெட்டி மெவிப்பானும்
அம்பலத்தில் சறுவாணிக்-

4 கும் பதினொன்குதொறும தன்மக்கஞ்சி வைச்சு வீத்திற வகைக்கும் கூட
மங்கலச்செரி மதிசூதனன் மதிசூதனன்

5 விட்டுக்குடுத்த நிலமாவது [।*] அம்பலம் ஆண்டுதொறும் கெட்டிமெவா-
னும் அம்பலத்து ஒரு ஆனிகெடு வருநாள் மரம் வெட்டி-

6 க்கெட்டி வைப்பானும் விட்டுக்குடுத்த நிலமாவது [।*] கெங்கைகொண்ட
சொழபதிக் குளத்தின் கீழ் காளமூதிமடைப்பொ-

7 க்கில் நாலாங்கண்ணாறு விடுதி தடி ஒன்று நிலம் அரைக்காணியின் முக்-
காலும் கஞ்சிவகைக்கு விட்டுக்குடுத்த நிலமாவ-

8 து [।*] மெற்படி குளத்தின் கீள் திருவாழுவார்பன் மடைப்பொக்கில்
முதற்க் கண்ணாறு மூலைவயல் விடுதிதடி இரண்டு நிலம் கணி-

9 யரைக்காணியும் மெற்படி அகத்தீசுரத்தில் தன்மக்கஞ்சிக்கு கிள்க்கடைப்
குடுத்த நில[ம்*] அரைக்காணி முந்திரிகை கண்ணாறு திருவுடையா-
ட்டம் முடொக்கு தடி ஒன்று நிலம் காணியுரைக்காணியும் மூன்றுங்
கண்-

10 ணாறு விடுதி தடி ஒன்று நிலம் அரைமாவும் ஆறுங்கண்ணாறு விடுதி தடி
ஒன்று நிலம் காணியும் ஆக தடி ஆறினால் நிலம் ஒருமாவரை

11 அரைக்காணியின் முக்காலும் நான் காணியாளரொடு தானம் பெற்று அ-
ம்பலம் மெயின்ற வகைக்கும் சறுவாணிக்கும தன்மக்க-

12 ஞ்சி வீத்திற வகைக்கும் கூட ஆசந்திரதாரவற் சந்திராதித்தர் வரைக்கு
விட்டுக்குடுத்தென் மதிசூதனன் மதிசூதனனென் [।*] ச-

13 றுவாணி பிராமணருக்கும் ஆக இவ்வகைப்படி அம்பலமும் கெட்டி மெ-
ஞ்சுகொண்டு தன்மக்கஞ்சியும் நடத்திக்கொண்டு பொ-

14 ரும் பெர் இந்த நிலம் ஒருமாவரை அரைக்காணியின் முக்காலும் உழுது
பாட்டக்கடமை கொண்டு அம்பலம் கெட்டி மெஞ்சு-

15 கொண்டு தன்மக்கஞ்சியும் நடத்திக்கொண்டு பொதுமாறும் [।*] நித்த
மாடி வார பிராமணற்கு அகத்தீசுரத்தில் அமாவாசிதொறும த-

16 ன்மக்கஞ்சி வச்சு வீத்திற வகைக்கு விட்டுக்குடுத்த நிலமாவது [।*] மூலை
வயல் முதற்கண்ணாறு தடி இரண்டு நிலம் காணியரைக்-

17 காணியில் கிள்க்கடைய் தடி ஒன்று நிலம் அரைக்காணி முந்திரியும் காழ-
மூதி மடைப்பொக்கில் நாலாங்கண்ணாறு தடி ஒன்று நில-

1 Registered as No. 107 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

18 ம் அரைக்காணி முந்திரியின் காலும் ஆகத்தடி இரண்டினல் நிலம் காணி அரைக்காணியின் காலும் இவ்வகைப்படி அகத்திசுரத்-

19 தில் தன்மக்கஞ்சியும் கரியமாணிக்காள்வார் கொயிலில் தன்மக்கஞ்சியும் நன்ருய் நடத்திற பெரைக் கொண்டு நடத்திக்-

20 கொள்ளவும் [।*] ஆக நில[ம்*] ஒருமாமுக்காணி அரைக்காணியும் குடு-த்த மங்கலச்செரி மதிசூதனன் மதிசூதனன் எழுத்து [।।*]

Abstract of Contents.

Madhusūdanaṉ-Madhusūdanaṉ of Maṅgalachchēri made on the 11th day of the month of Vaikāśi in the Kollam[1] year 734, which was a Friday with pañchamī and Makayiram, a gift of six pieces of land aggregating to *mā*$(\frac{1}{20}) + \frac{1}{40} + \frac{3}{4}$ of *araikāṇi* $(\frac{1}{160})$ in extent, for the yearly thatching of the *ambalam* of the temple of god Kariyamāṇikka-viṇṇagar-Emberumāṉ, for gifts of money (*saṟuvāṇi*), and for providing gruel (*danmakañji*) every fourteenth day in it.

A further gift of two pieces of land, *kāṇi*$\frac{1}{80} + \frac{1}{4}$ of *arai kāṇi* $(\frac{1}{160})$ in extent was also endowed for supplying gruel to brahmans during new-moon days at Agastīśvaram.

Thus, lands in all *mā*$(\frac{1}{20})$ + *mukkāṇi* $(\frac{3}{80})$ + *araikāṇi* $(\frac{1}{160})$ in extent, were given by Madhusūdanaṉ Madhusūdanaṉ of Maṅgalachchēri with the stipulation that the above-mentioned charities had to be conducted from the rent in kind (*pāṭṭa-kaḍamai*) derivable from these lands.

No. 36—Record of Ādityavarman: Kollam 734.

The undermentioned record is only supplementary to the previous one. When Madhusūdanaṉ of Maṅgalachēri had made the gifts of land, the Travancore king Ādityavarmaṉ *alias* Śiṟaivāy-Mūttavar, who was staying at his place in Vīrakēraḷapuram exempted these lands from the payment of certain taxes from the 11th Āṇi of the Kollam-year 734, so that these amounts may be utilised on the charity.

The names of the taxes mentioned in this inscription are: சில்வரி, பெருவரி, தேசப்பகுதி பிறப்படும்போது மாத்தால் வைக்கின்ற பணம் (the tax when the *dēśappakuḍi* army? was on the march), and கோமுறைப்பாடு (a royal perquisite).

On the wall of the same mandapa.

Text.[2]

1 அருழிச் செயல் [।*] இடலாய்க்குடியில் நயினர் கரியமாணிக்காள்வார் கொயில் அம்பலம் கெட்டி மெய்கின்ற வகைக்கும் பதினன்குதொறும் சறுவாணி-

2 க்கும் தன்மக்கஞ்சி வீத்தின்ற வயகக்கும் கூட மங்கலச்செரி மதிசூதனன் கொடுத்த நிலமாவது [।*] மெற்படி பற்றில்

1 The English date will be A. D. 559, May 12, Friday; ·11; ·3

2 Registered as No. 108 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

3 கெங்கைகொண்டசொழபதிக் குளத்தின் கீள் திருவாழுமார்பன் மடை-
ப்பொக்கில் முதற் கண்ணாறு விடுதித்தடி ஒன்று

4 நிலம் காணியரைக்காணியும் இதின் வடக்கு மெற்படி நயினார் திருவுடை-
யாட்டம் தடி ஒன்று நிலம் காணியரைக்காணியும் முன்று-

5 ங் கண்ணாறு தடி ஒன்று நிலம் அரை மாவும் காளமூதி மடைப்பொக்கில்
நாலாங்கண்ணாறு தடி ஒன்று நில அரைக்காணி முந்திரிகை-

6 ன் கீள்க் காலும் ஆறுங்கண்ணாறு தடி ஒன்று நிலம் காணியும் கூட தடி
அஞ்சினால் கஞ்சிவகைக்கு நிலம் ஒருமா வரையெ அரைக்காணி-

7 யின் முந்திரியின் காலும் அம்பலம் கெட்டி மெயின்ற வகைக்கு காளமூதி
மடைப்பொக்கில் நாலாங்கண்ணாறு தடி ஒன்று நிலம் அ-

8 ரைக்காணியின் முக்காலும் கூட தடி ஆறினால் நிலம் ஒருமா முக்காணி
அரைக்காணிக்கும் உள்ள . . . . சில்வரி பெருவரியும்

9 தெசப்பகுதி பிறப்படும்பொது மாத்தால் வைக்கின்ற பணமும் மற்றும்
நான் கொள்ளுங் கொழுறைபா டெற்ப்பெறபட்டதுங் கூ-

10 ட ஆசந்திரதாரவற் சந்திராதித்தர் வரைக்கு தன்மக்கஞ்சி வீற்றின்ற வ-
கைக்கும் அம்பலங் கெட்டி மெயின்ற வகைக்கும் கூட விட்டுக்
குடு-

11 த்தொம் [।*] கொல்லம் ௭௱௩௰௪ ௵ ஆனிமாதம் ௰௧ முதலுக்கு இவ்வ-
கைப்படியெ இன்னிலத்துக்கு மாத்தால் வைக்கின்ற பணம் எப்பெ-
ற்பப-

12 ட்டதும் கஞ்சி வீற்றின்ற வகைக்கும் அம்பலங் கெட்டி மெயின்ற வகை-
க்குந் தவிர்த்துக் குடுத்து கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டும்படியு-

13 ம் இவ்வகைக்கு இதுவெ தாகு பிடிபாடாக கஞ்சியும் வீற்றி அம்பலமுங்
கெட்டி மெயும் பெர் கையாண்டுகொள்ளுவாராகவும் [।*] இதுமெ-

14 ற்படி ஆண்டு மெற்படி நாழால் முத்தலைக்குறிச்சியில் சிரிவீரகெரளெசுர-
த்து புதியெடத்து நாம வீடாய் இருக்க இவை தரவாகு-

15 ம் இவை கணக்கரும் மணியன் மாத்தாண்டன் எழுத்து [।*] இந்த தி-
ருமுகந் தந்த ஆதிச்சவன்மராய சிறைவாய்முத்த இருந்தருழியெ-

16 டத்தின் பண்டாரத்தில் திருவிளம் பற்றி பண்டாரம் பனையறை சுந்தரன்
தெவன் ஆனவாளாக கல்வெட்டின மெற்படி

17 நாட்டில் கொட்டாறுன மும்முடிசொழபுரத்தில் இருக்கும் சிற்பாசாரி-
மாரில் முதலியான தம்பிரான்குட்டி சிற்பபுரந்தரன் எழுத்து[॥*]

18 இந்த தன்மத்தை வாழ்த்து கொள்ளுறவர்க்கு மொக்கிழும் பெற்றுகொ-
ள்ளுவார்கள் இதுக்கு விரொதம் செய்யின்றவர் கெங்கைகரையில்
பசுவயும்

19 பிராமணனையும் கொன்ற தொஷத்தை கையெற்றுகொள்ளுவாராகவும்
இந்த தன்மத்தை நன்றாய் நடத்திறவன் சீபாதம் என் தலைமெலெ[॥*]

Abstract of Contents.

When king Ādityavarmaṉ *alias* Śiṟaivāy-Mūttavar was encamped in the new mansion at Śrī Vīrakēraḷēśvaram in Muttalaikkuṟichchi on the 11th day of Āṇi in the Kollam year 734, he was pleased to exempt the land *mā* ($\frac{1}{20}$) + *muk-kāṇi* ($\frac{3}{80}$) + *araikkāṇi* ($\frac{1}{160}$) which Madisūdaṉ-Madisūdaṉ of Mangalachchēri had

endowed for the fortnightly supply of gruel in a wayside choultry, from the payment of certain taxes, *śilvari*, *peruvari*, *kōmuṟaippāḍu* etc.

The Udayagiri Epitaphs.[1]

Udayagiri, the hill-fort half a mile to the south-east of Padmanābhapuram is a well-known landmark in South Travancore. This fortified hill came into prominence during the reign of the Travancore king Bālamārttāṇḍavarman, the Conqueror (A. D. 1729-58) who, helped by the two veterans the brahman-general Rāmayyan-Daḷavāy and the Belgian (?)[2] officer De Lannoy,—started out on a *digvijaya* on a miniature scale, conquering and annexing many of the petty principalities Attungal, Kayangulam, Quilon, Ambalapuzha, Kottarakkara etc., which studded southern Kerala and enlarged the Travancore State to its present proportions. With the dwindling in importance of Tiruvidangodu, one of the seats of Government because of an ambitious sovereign intent on conquest, the neighbouring town of Padmanabhapuram pushed itself into the forefront and strong protective works were thrown round this town as well as the Udayagiri hill, close by, which was used as an arsenal for the manufacture of munitions.

The Udayagiri fort walls and ramparts which are massive "structures 18′ high and 15′ thick with parapets averaging 4 feet in height"[3] are faced with huge blocks of well-dressed granite and are punctuated at convenient intervals with projecting bastions either for mounting pieces of artillery or for the less cumbrous but equally effective play of musketry at closer range. The fortifications enclose "a space of nearly 85 acres, part of which is occupied by a commanding hill 260 feet in height"[3], which is now completely overgrown with rank vegetation except in places where the under-wood has recently been cleared up for slight cultivation. Although this and the neighbouring Padmanabhapuram fort are in their present forms less than two centuries old, they have in these days lost what utility they had originally claimed as defensive works.

On the weakness of Travancore forts in general, the *Memoir* of the Survey of the Travancore and Cochin States has the following remarks:—

> "There is nothing in Travancore that deserves the name of a fortress, its aspect may supersede the necessity, at least, render it less urgent of such defences. In the obscure feuds of the chiefs whose boundary these fortresses marked or guarded, they may doubtless, however feeble the barrier, have answered the purposes of defence, but it is only for such warfare they are calculated, and it is impossible not to regret that the labour dedicated to their erection had not been better applied. The walls encompassing a few towns in the southern parts have but a weak profile. Padmanabhapuram and Udayagiri are among the most remarkable, but are places of no strength; their fortifications planned on an extensive scale yet remain unfinished. The latter presents however many facilities for the improvement of its defence."

The name of the Udayagiri fort is better known to the general public as containing the grave of the Belgian[2] officer, Captain De Lannoy, who had taken

1 A portion of this paper appeared in the *Mysore University Magazine* for July 1925.
2 The State Manual calls him a Dutchman.
3 *Trav. State Manual*, Vol. I, p. 202.

service under the Travancore king Mārttāṇḍavarman whom he faithfully served for over 36 years, actively participating in many of the battles fought by and for that king.

The circumstances under which the foreigner came to be employed at the head of the Travancore army are well-known. The Dutch in their zeal to establish themselves on a permanent footing in the West Coast had tried to pit one petty native chieftain against another so as to render easy their diplomatic work of maintaining the balance of power; but their tactics failed and together with the princess of the Eḷayaḍattusvarūpam whose cause they had espoused, they suffered a crushing defeat at the famous battle of Colachel fought on the 31st July 1741 A. D., and had to leave behind them many of their compatriots as captives in the enemy's hands. Two such prisoners of war Donadi and Eustachius De Lannoy, who were handsomely treated by king Mārttāṇḍavarman, soon won over their royal captor's warrior-heart by their sincerity and ability, and were by him raised to positions of responsibility in the army. There they discharged their duties so faithfully and well, building many forts and lines of defence and training up the native army in perfect European discipline, that their master entered confidently on an unbroken career of conquest, which has made Travancore approximately what it is in area at the present day.

Eustachius De Lannoy, more popularly known as the *Valia-Kappittān* or the great General, served the Travancore king Mārttāṇḍavarman and his successor Rāmavarman for over 36 years from A. D. 1741 to A. D. 1777 and rendered efficient help in the aggressive wars of his masters. He died in A. D. 1777 and was interred in the chapel within the Udayagiri fort, which had been erected by the Travancore Sirkar (Agur's *History*, p. 20) as a place of worship for the foreign Roman Catholics employed in the Travancore army. His son Johannes De Lannoy, a mere stripling of 19, who was in the command of a battalion, received a fatal wound in a skirmish at Kaḷakkāḍ and had predeceased him by 12 years in A. D. 1765, while his wife Margarat De Lannoy survived her husband for five years and died in A. D. 1782. The graves of all these three members are found in chronological sequence within the same building near the right wall of the ruined church.

The English translations of these epitaphs were kindly made by the Rev. H. Hosten, C. J., who visited Udayagiri in January 1924 and the texts were seen in proof by Miss D. H. Watts, B. A., Lady Principal. The Tamil portions are engraved in the slovenly manner of an unlettered calligraphist and record the same facts in somewhat greater elaboration, in a style which is bristling with inaccuracies.

The texts of these inscriptions are given below:—

No. 37—Tomb No. 1 at Udayagiri.

(*Scriptural Text.*)

PER HOC SIGNUM AD COELUM ANIMAE EUCLANT

(*Epitaph*).

1 STA ET ATTENDE
2 PIE CHRISTIANE ET VIATOR
3 HIC JACET

4 INTREPIDUS ET FORTIS MILES DUX MILI-
5 TUM REGNI TRAVANCORENSIS JOANNES EUS-
6 TACHIUS BENEDICTUS DE LANNOY NA-
7 TUS ANNO DOMINI MDCCXXXXV DIE MER-
8 CURII V MENSIS AUGUSTI MORTALITER VULNE-
9 RATUS IN EXPUGNATIONE ARCIS CALECATÆ REGNI
10 MADURENSIS IPSO VULNERE OBIIT ANNO DOMINI
11 MDCCLXV DIE SABBATI XIV MENSE
12 SEPTEMBRIS AB OMNIBUS SANCTÆ ROMA-
13 NÆ ECCLESIÆ SACRAMENTIS MUNITUS VA-
14 LE ET PRO SALUTE EJUS ANIMÆ SICUT CHRIS-
15 TIANA CHARITAS EXIGIT OMNIPOTEN-
16 TEM ORARE NON DESERAS.
17 REQUIESCAT IN PACE
18 AMEN.

Translation.

"Through this sign do souls soar heavenwards."

Stop and rest here, pious Christian and wayfarer!

Here lieth an intrepid and brave soldier, Captain of the soldiers of the kingdom of Travancore, John Eustace Benedict de Lannoy, born in the year of Our Lord 1745, a Wednesday[1], the 5th of the month of August. Fatally wounded at the storming of the Fort of Kaḷakkāḍ in the kingdom of Madura, he died of his wound in the year of Our Lord 1765, a Saturday, the 14th of the month of September, comforted with all the sacraments of the Holy Roman Church.

Farewell and neglect not to pray to the Almighty for his soul's salvation, as Christian charity demands. May he rest in peace! Amen.

Tamil Epitaph.

1 லொகத்திலெ பரதெசி கிரிஸ்தவனெ
2 நில்லு நினையுங்கொ
3 இவிடத்திலெ யிருக்கிற
4 வலிய கப்பித்தாருட மகன் செறிய கப்பித்தான்
5 யுவான் இஸ்தாக்கியொ வெந்தொ தெலனுவ ௲-
6 ௭௱௪௰௫ ஆவணி மாதம் ௰௨ செவ்வாயிக்கிழமைக்குப் பிற-
7 ந்து ௲௭௱௬௰௫ சித்திரமாதம் ௨௰௨ திங்கள்க்கிழ-
8 மைக்கு களக்காட்டுச் சண்டையிலெ காயப்பட்டு
9 ௲௭௱௬௰௫ புரட்டாசி மாதம் ௯ சரீரம்
10 விழுந்து பொசவும் செய்து அவருடைய
11 ஆற்பனுவுக்கு உதவியாக சறு-
12 வெசுரனெட வெண்டி-
13 க்கொள்ளவும் ஆமென்

1 The Tamil portion gives Āvaṇi 12, Tues., which will be Aug. 13; whereas Aug. 5 was a Mon. and not a Wednes. Similarly there is a difference of a week in Sep. 14, Satur., which was Purattāśi 2 not 9.

NO. 38 – TOMBSTONE OVER THE GRAVE OF DE LANNOY.

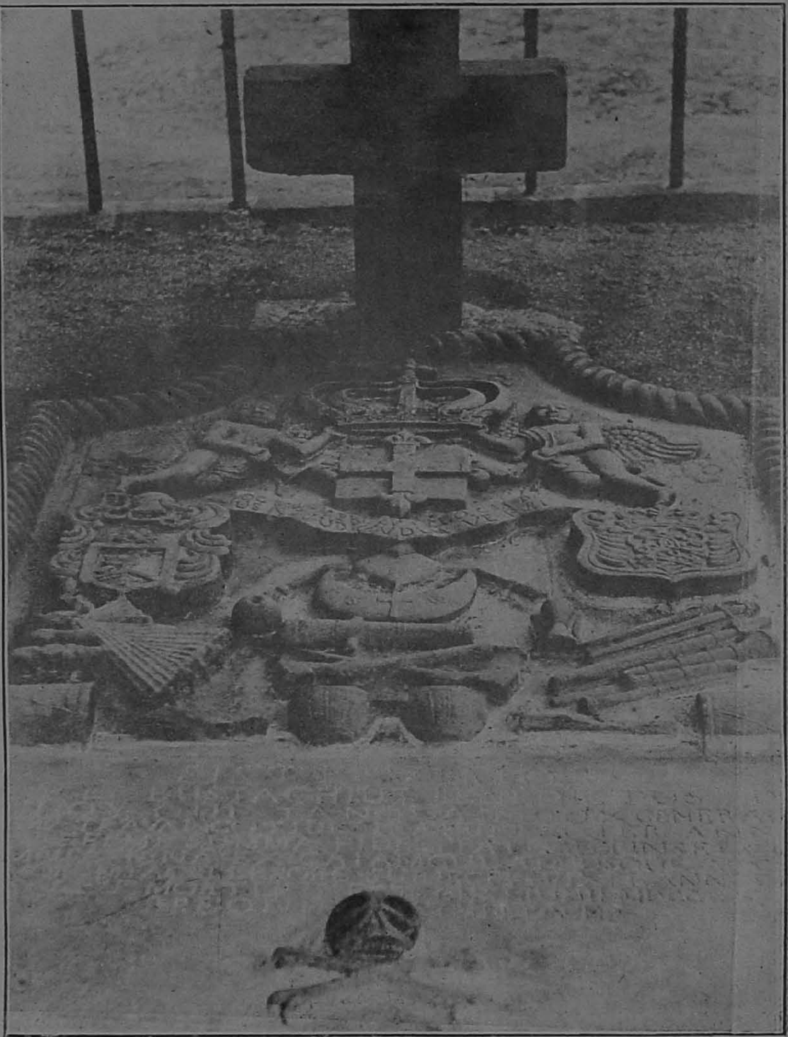

This block was kindly lent by Miss D. H. Watts, Lady Principal, H. H. the Maharaja's College for Women, Trivandrum.

Translation.

Stop and ponder, way-faring Christian!

John Eustachius Benedictus de Lannoy, the younger Captain (*Cheṟiya-kappittāṉ*), son of the Great Commander (*Valiya-kappittāṉ*) here, who was born on Tuesday, the 12th Āvaṇi of (the Kollam year) 921, was wounded in the battle of Kaḷakkāḍ on Monday, the 20th Chittirai of the (Kollam) year 940 and died on the 9th Puraṭṭāśi of 941.

Pray to the Almighty for his soul's salvation. Amen!

No. 38—Tomb[1] No. 2 at Udayagiri.

(*Scriptural Text*).

HOC SIGNUM ERIT IN COELO CUM DOMI-
NUS AD JUDICANDUM VENERIT

(*Epitaph*).

1 SISTE VIATOR
2 HIC JACET EUSTACHIUS BENEDICTUS DE
3 LANNOY QUI TANQUAM DUX GENERALIS
4 MILITIÆ TRAVANCOTIDIS PRÆFUIT AC PER ANNOS
5 XXXVII FERME SUMMA FIDELITATE REGI INSERVIIT
6 CUI OMNIA R[E*]GNA EX CAIAMCULAM USQUE AD
COCHIM
7 VI ARMORUM AC TERRORE SUBJECIT VIXIT ANNOS
LXII
8 MENSES V ET MORTUUS EST DIE I JUNI I MDCCLXXVII.
9 REQUIESCAT IN PACE.

Translation.

Stop wayfarer!

Here lieth Eustace Benedict de Lannoy, who as the General-in-Chief of the troops of Travancore was in command and during about 37 years served the king with the utmost fidelity. By the might of his arms and the fear (of his name), he subjected to his (the king's) sway all the kingdoms from Kāyaṅguḷam to Cochin. He lived 62 years and 5 months and died on the 1st of June (of the year) 1777.

May he rest in peace!

Tamil Epitaph.

1 இந்த லொகத்திலெ இருக்கிறவனெ கெள்!
2 வெகுமானமுள்ள இசமானுகிய யளவுஸ்தாக்கியு வெந்து தெலனுவ திரு-
வாங்கொட்டு

---

1 The heraldric symbols sculptured on the tomb-stone represent among other things, two pairs of drums, two muskets, a cannon and a cannon-ball, an hour glass, a spear-head, a sword, a trumpet, a banner, etc.

3 வலிய தம்பிரானுடைய சேனைப்படைகளுக்கெல்லாம் பிறதானமுமாகிய சிவலிய
4 கப்பித்தாருமாயிருந்து ௩௰௭ வருஷமாக மிஞ்சின விசுவாசத்தோடே தம்-
5 பிரானைச் செவித்து கிளக்கெயிருந்து வந்த படைகளிலெ நடத்தின
6 காட்டிகங்களல்லாமல் காயங்குள முதல் கொச்சி வரைக்குந் திருமன-திலெ கா-
7 ருண்ணியங் கொண்டும் ஆயுதங்களுடைய பலத்தைக் கொண்டும் தம்மு-டைய பேர் கீ-
8 ர்த்தியெக் கொண்டும் மாற்றானாக வந்தவர்களை நடுநடுங்க விரட்டி அவர்-களை தம்முடை-
9 ய இராசாவுக்கு கீள்ப்படுத்திக் கொடுத்து இந்த வெகுமானமுள்ள செவு-கத்திலெ
10 சாகுமட்டு மிளைப்பாறாமல் கஸ்த்திப்பட்டு சகல நன்மையு மடைகிறதுக்கு பாத்திரவானுமாய்
11 *இருந்து கிடாட்சத்திலெ நிறைந்து ௬௰௨ வயசும் ௫ மீ சுகமெ யிருந்து தூளாவ௭ ௲ ஆன்
12 மீ ௧௨ மரணத்தை அடைந்து இந்த இடத்திலெ அடக்கப்பட்டிருக்கி-றார் [।*] தமிள்க்கணக்கில்
13 ௬௱௫௰௨ ௲ வைகாசி மீ ௨௰௨ நாயிற்றுக்கிளமை ரா என்றறியவும். இவருக்காக சறுவெசுரனைப் பாத்து
14 மன்றாடி பிறுத்திச்சு இந்த ஆற்றுமற்றுக்காக ஒரு பரமண்டல மந்திரம் ஓதிக்கொள்ளவும் [॥*]

Translation.

Listen, wayfarer!

The noble master, Eustactius Benedictus de Lannoy, who was the chief Commander (the Great Captain) of the army of Valiya-tambirāṉ (king Rāma-varman) of Tiruvāṅgōḍu, served the king with the greatest fidelity for nearly 37 years. In addition to his exploits against the armies that invaded from the east, he terrified the other enemies from Kāyaṅguḷam to Kochchi and subjected them, to his king by the grace of the king, the might of his arms and by the fame of his name. He continued to strive in this honourable service till his death and deserved all the royal favours (that were shown him).

By divine grace, he lived comfortably for 62 years and 5 months and dying on the 1st June 1777, was interred here. In the Tamil notation, the date is (Kollam) 952, Vaigāśi 22, Sunday, night.

Let the Almighty be earnestly supplicated on his behalf and let a prayer be repeated for his soul's salvation.

No. 39—Tomb No. 3 at Udayagiri.

(*Scriptural Text*).

NOS AUTEM GLORIARI OPORTET IN CRUCE.

1 EPITAPHIUM.
2 HIC JACET IN TUMULO DO-
3 MINA MARGARITA DE LAN-
4 NOY PRÆ-CLARISSIMI AC
5 INVICTISSIMI DUCIS D
6 BENEDICTI EUSTACHII
7 DE LANNOY FIDELISSI-
8 MA CONIUX: OB CONTI-
9 NUAS LARGASQUE ELE-
10 EMOSYNAS AB OMNIBUS
11 EGENORUM MATER ME-
12 RITO APPELATA OB UD
13 CÆTERASQUE VIRTUTES
14 ÆTERNÆ MEMORIÆ
15 DIGNA OBIIT XI SEPTEMB-
16 RIS MDCCLXXXII: 1782.
17 REQUIESCAT IN PACE. AMEN.

Translation.

Epitaph.

In this tomb lies lady Margaret de Lannoy, the faithful wife of the far-famed, unconquered Eustace de Lannoy, (who), for her incessant large alms, was fitly called by all the mother of the poor and is on that account and because of her other virtues, worthy of everlasting remembrance.

She died on the 11th September 1782. May she rest in peace.

Amen.

Tamil Epitaph.

1 பூலோகத்திலெ பரதெசியாயிருக்கிற
2 வர்களெ பாருங்கோ! இந்தக் கல்லறையிலெ மிகவும்
3 கிற்திப்பட்ட பெரியசற்பித்தார் யெவஸ்தாக்கியு
4 வெந்து தெலானொயிஸ் பெண்சாதியாகிய மரி-
5 கரித் தெலானொயிஸ் அம்மாளுடைய சரீரம-
6 டக்கியிருக்கிறது. யிவர்கள் யெழியவர்களுக்-
7 கு யெப்பொதும் உதாரமாய்த் தற்மங்கள்
8 செய்ததினாலெ யெல்லாருடைய வாய்னாலெ
9 யெழியவர்களுடைய தாயாரென்று பெர்ப்பட்-
10 டவள். ௲௭௱௮௰௨ ௵ ஆவணி ௴ ௨௰௯ புதன்கிள-
11 மை மரித்துப்பொனாள். யிந்தப் புண்ணியவதியு-
12 டைய ஆற்றுமத்துக்காக வேண்டிக்கொள்ளவும் [॥*]

Behold, wayfarers!

In this tomb has been buried the body of Margaret de Lannoy, the wife of the famous Commander Eustace de Lannoy. She was called by all 'the mother of the poor', because of her incessant charity to the indigent.

She died on Wednesday, the 29th Āvaṇi of the (Kollam) year 958.

Pray for the peace of this good lady's soul.

No. 40—Tomb No. 4 at Udayagiri.

1 Here lieth the body of
2 Major Peter Charles Ever . . . . .
3 in his Majes . . . .
4 Travancore . . . .
5 p . . . .
6 being . . . .

Tamil Epitaph.

1 இந்த யிடத்தில்
2 அடக்கப்பட்ட சரீரம் திருவ-
3 ாங்கொட்டு ராச்சியத்தில் சஙை-
4 க பொறந்த[1] முடி தரிக்கப்பட்ட
5 மகாராசா அவர்கள் படை-
6 முனுகளில்[2] மெசர் பீத்தர் சாற-
7 ல்லீசு எவுரெட்டு அவர்கள் வெகு
8 நாளாய் செவுகத்திலெ செவி-
9 த்து யிருந்து ௯௱௭௰௮ ௵ புரட்ட-
10 ாசி ௴ ௰௧ ௳ மரணமடைந்த-
11 ார் . வயசு ௩௰௩ . ஒரு பாமண்டலம்
12 வெண்டிக்கொள்ளவும் .

Translation.

The body buried here is that of Major Peter Charles Everard, who for a long time was in the service of the army of the king of the Travancore kingdom who wears a crown marked with a conch, and who died on the 11th day of Puraṭṭāśi of the (Kollam) year 978. Age 33.

Let a prayer be repeated (for his soul's salvation).

No. 41—Tomb No. 5 at Udayagiri.

This epitaph relates to the death of the two infant sons of Captain A. R. Hughes of the Travancore army in A. D. 1812-13.

Here lie the
remains of the

---

1 Read சங்கு பொறித்த.

2 Read ராணுவர்களில்.

infant son of
Captn. A. R. Hughes
5th Regimt. N: 1.
born March 16th and
Died July 31st 1812.
also of a second son
Alexr. Redford
born March 12th and
Died October, 7th 1813.

No. 42 —Tomb No. 6 at Udayagiri.

Epitaph.

1 SISTE VIATOR.
2 HIC JACET PETRUS FLORY QUI-
3 FUIT LEGATUS MILITIÆ TRAVAN-
4 CORENSIS ET EUTS ARCIS AC PER
5 ANNOS 36 FERME SUMA FIDELITA-
6 TE REGI SERVIUIT VIXIT 55 ANNOS
7 ET MUNITUS OMNIBUS SACRAMEN-
8 TIS SANCTÆ ROMANÆ ECCLESIÆ
9 MORTUUS EST DIE 16 MARTII
10 ANNO DOMINI 1780 REQUIESCAT
11 IN PACE AMEN.

Translation.

Stay wayfarer!

Here lieth Peter Flory, who was the lieutanant of the army of Travancore and of this Fort and who for about 36 years served the king with the utmost fidelity. He lived 55 years and died on the 16th of March in the year of Our Lord 1780, comforted with all the sacraments of the Holy Roman Church.

May he rest in peace!

Tamil Epitaph.

1 இந்த யிடத்திலெ வெகுமானப்பெட்ட
2 பெதுரு புலொரி ௩௰௬ வருஷம்
3 விசுவாசத்துடனெ மகாராச அவர்-
4 களெ செவித்து இந்த கொட்டைக்கு
5 ரண்டாம் பெர் உத்தியொகத்திலெ
6 இருந்து ௲௭௱௮௰ பங்குனி மீ ௰௬
7 பொதன்கிளமை மரணம் அ-
8 டையிந்து பொனார். வயசு ௫௰௫.

Peter Flory who served the king with fidelity for 36 years and who was the second in command (lieutenant) of this fort died here on Wednesday, the 6th Paṅguṇi of (Kollam year) 955. Age 55.

No. 43—Tomb No. 7 at Udayagiri.

This is a rectangular tombstone with its top outlines slightly curved inside so as to form an ornamental head. The border of the stone is raised all round and worked out into a rope-border. Beneath a skull and cross-bones, symbolical of death, the following epitaph is engraved in English.

— SACRED —
TO THE MEMORY OF
ANNE ROUSE
WIFE OF Wm. ROUSE CONDr.
WHO DEPARTED THIS LIFE
22nd Decr. 1811
AGED 60 YEARS
THIS TOMB HAS BEEN ERECTD.
BY THE DESIRE OF HER DAUGHTR.
MRS. JANE LEONARD.

Trivikramangalam records.

The Vishṇu temple at Tiruvikramaṅgalam is an old monument about a mile to the east of Trivandrum. Its location on an elevated piece of ground at a point where the Karamanai river takes a graceful curve, gives it quite a picturesque setting.

The basement of the temple is of well-dressed granite, while the superstructure up to the very top of the *śikhara* has been built of laterite blocks; and as the temple underwent thorough repairs some years ago, it is not possible to say how the temple had looked in its pre-renovation days. The spacious central shrine (*garbhagṛiha*) has a covered inner *pradakshiṇa*, like the generality of West Coast temples, both of the *nāgara* and the *vēsara* types. The god in the *sanctum* is said to represent the Trivikrama or world-striding incarnation of Vishṇu; but the tall four-armed image in the standing posture and encircled by a metallic *prabhā* exhibits, however, no specific iconographical indications to support this identification. From some of the early Vaṭṭeḻuttu records found engraved on the base of the temple, it appears probable that a certain individual named Vikkiramaṉ was mainly responsible for the erection of the temple; and, in that case, it is possible that the village may have itself been called Vikkiramaṉ-maṅgalam after its founder, and by a curious, but by no means implausible turn of synecdoche, the god Vishṇu of the temple may have become associated with his own *avatāra* of Trivikrama, as derived from the name of the village.

TWO SCULPTURED PANELS AT TRIVIKRAMANGALAM.

To face page 59

A. S. Ramanatha Ayyar.

On either side of the entrance into the central shrine is an excellent image of a *dvārapāla*, carved of black granite with that touch of realism and vigour, that differentiates old work from the conventional output of the later schools of sculpture.

A well-conceived stepped entrance has been added to the *garbhagriha* in front, with two lateral flights of four steps each. The free eastern edge of this stepway is neatly screened off by a balustrade-like panel, which consists of three compartments—a central rectangular panel flanked by two panels of right-angled triangles placed adjacent to its two shorter sides and with their hypotenuses consisting of the curved lines formed by griffin's heads spouting out the thick proboscis-like rims of the panels, which are swallowed at their lower extremities by couchant *makaras*. These legendary animals are represented here with pronounced snouts, long crocodile jaws, two stumpy paws and elaborate tails which curl downwards in an extremely conventional network of floral, leaf and creeper designs.

The central compartment contains three figurines of a dancing woman and two mothers with their babes, while the side-panels represent two varieties of the gyrations of the danseuse, with attendants marking time with the *mṛidaṅgam* and a pair of cymbals. Of these dancing figures, that on the right recess seems to illustrate the type known to the *Bharata-Nāṭyaśāstra* as the *Arddhamattalli*, which has been defined as follows:—

स्खलितापसृतौ पादौ वामहस्तश्च रेचितः ।
सव्यहस्तः कटिस्थः स्यादर्धमत्तल्लि तत् स्मृतम् ॥ *v.* 85.

A representation of this kind of dance is also found sculptured as No. 31 of the panels illustrating the *Madras Epigraphical Report* for 1914, plate II. The other variety is not definitely identifiable. But both the pieces of sculpture are interesting and show a high degree of technique, from the conquettish smile playing round the lips of the danseuse down to the appreciative smirk of the attendants.

"By the existence of a row of Bhūtagaṇas in the top-belt running all round the temple, by the regular formation of the walls with the five indispensible parts of *kaṇḍam*, *kumudam*, *jagatī*, *uttiram* and *vimāna*,—the last of which is replaced by a wall in the re-building which took place a few years ago—and by the style of providing for the outlet of the *abhishēka* water supported as it is by a big goblin,—the architecture of the building may be characterised as medieval Chōḷa"[1]; and the Vaṭṭeḻuttu records of the temple, though not dated, are also attributable to this period. The *namaskāra-maṇḍapa* in front of the temple is also an old structure as evidenced by the Vaṭṭeḻuttu inscriptions at its base. It has apparently been repaired in later times, when some pillars appear to have been added and the old ones re-dressed.

The inscriptions register only the names of the pieces of land that were endowed to this temple for providing offerings and for burning lamps. One of them mentions a silver measure (*veḷḷi-maḍai*) which was in use in the temple. Another mentions that the *maṇḍapa* was erected by Puttaṉ-Vikkiramaṉ *alias* Vīraśeṭṭi and

1 Annual Report on Archæology for 1095 M. E., page 7 (Mr. K. V. S. Ayyar).

Vikramāṅkaṉ-Dhīraṉ *alias* Tigaimāṇikka-Śeṭṭi, both of them apparently influential merchants of Viḻijñam. A third record attributes the *bali-pīṭha* to the piety of a certain Śāttaṉ-Kaṇḍaṉ whose *alias* of Parakēsari-Pallavaraiyaṉ, though significant, does not help any specific inference, except that it is an old name and that the temple must consequently have been founded about the period of Chōḻa domination at Viḻijñam and in the southern portion of the present Travancore State.

No. 44—On the northern base of the temple.

The subjoined inscription is engraved in Vaṭṭeḻuttu on the northern base of this Trivikrama temple, but its preservation is not good. The original position of the inscribed pieces of stone does not appear to have been where they are now, and the record has suffered damage by its displacement. A few syllables in the middle of line 2 and at the beginning of line 3 are so badly mutilated, that they cannot be restored with any amount of certainty. Provision is made in this record for offerings to the temple of Trivikramaṅgalam, by the assembly of the village. Judging from the characters employed, the inscription may be ascribed roughly to the eleventh or twelfth century A. D.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] மெடத்தில் வியாழ மாள திருவிக்கிரமங்கலத்து ஸபை அவி-
2 ரோதத்தால் விளெய்கின்ற [அ]மிசம்மான [காலை]விருத்தி இட்ட தி[ரு மாலு]ய சென
3 சாடுப்பா . . அமுதிறைற் செலவுந் திருவக்கிரமும் அமிர்து செல்விதாக அமைச்சார் [।*] இ-
4 ச் செலவு முட்டுகில் முட்டிரட்டி செலுத்தக்கடவியர் செலுத்துமவர் [॥*]

Translation.

Hail ! Prosperity !

At the time when Jupiter was in Mēsha(-rāśi), the assembly of Tiruvikkiramaṅgalam unanimously ordered a portion (of a field) for (the requirements of) the morning (offering) . . . expenses . . . with it and conduct the feeding-charity. If this expense is stopped or fail, those that have to meet the expenses shall be liable to (pay) double the amount of expenses (so allowed to stop).

No. 45—On the south base of the mandapa.

Text.[2]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] திருவிக்கிரமங்கலத்து பெருமாளுக்கு இடைக்கொட்டுரில் மெலுள்ளுநர்க்கொடு . . . ஊற்றுநாழி வி-

---

1 Registered as No. 20 of the Trav. Epig. Colln. for 1095 M. E.

2 „ 14 of the Trav. Epig. Colln. for 1095 M. E.

2 த்துபாடுந் தந்தலைக்குளமும் இவையிற்றுக்கு படுங் கரையுஞ் சிறு உள்ளி
பாதியுந் து . . . . பாதி அட்டி-
3 க்கொடுத்தான் திருநந்த[ா*]விளக்கினுக்கு [॥*]

Translation.

Hail! Prosperity!

. . . . . of Mēlullūr in Idaikkōṭṭūr gave with libation (of water), for (providing) a perpetual lamp to the god (Perumāḷ) at Tiruvikkiramangalam, land of the sowing capacity of . . . hundred *nāḻi* of seed, the tank (called) Talaik-kuḷam, the bunds adjoining, half of (the land called) Śiṟu-uḷḷi, half of . . . .

No. 46—On the same base.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] திருவிக்கிரமங்கலத்து பெருமாளுக்கு ஏழுநாட்டு புல்ல-
2 னூர்ச் சாத்தந் குன்றன் திருவக்கிரத்துக்கு மிரிச்சிக விளக்குக்கு விலைக்கு
கொண்ட-
3 மச்ச பூமி முதிமி[டை]க்காலில் விளையூர் அறுகலனெ ஒரு கு[று]ணி வித்-
துபாடும் கரை-
4 யில் பாதியும் வயலிடை மெல்பாதி [॥*]

Translation.

Hail! Prosperity!

Śāttaṉ-Kuṉṟaṉ of Pullaṉūr in Eṟā-nāḍu purchased, and endowed for the sacred offerings and the Vriśchika lamp of god (Perumāḷ) at Tiruvikkiramangalam, land of the sowing capacity of six *kalam* and one *kuṟuṇi* (of seed), half of the *karai* (land) and the *mēlppādi* or the rent on the field.

No. 47—On the south base of the same mandapa.

Text.[2]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] பூராடச் செலவு [।*]
2 தனு வியாழத்தில் விரிச்சிகஞாயிறு ௰௬ சென்ற புதன் இரெவதி இந்நா-
ளால திருவிக்கிரமங்கலத்து பெருமாளுக்கு திங்க-
3 ள் பூராடத்தின் ரெுறும் வெள்ளி மடையால் ௰௨ நாழி அரி திருவமுர்தி-
ன்னும் ௩ நமக்காரத்தினும் செறுபயறு மடை ௨ மொர் மடை ௧-
4 ௬ கதளிவாழைக்கா ௰௨ [॥*]

Translation.

Hail! Prosperity!

The (scale of) expenditure for the Pūrāḍam (day). On the 16th day of the

1 Registered as No. 15 of the Trav. Epig. Colln. for 1095 M. E.
2 Registered as No. 18 of the Trav. Epig. Colln. for 1095 M. E.

Vriśchika month with Jupiter in Dhanu, which was a Wednesday with Rēvati-nakshatra, (the following items were determined) for the Purāḍam day of every month:

for the god Perumāḷ of Tiruvikkiramaṅgalam 12 *nāḻi* of rice by the silver *maḍai* (measure) for sacred offerings; and for feeding three (persons), green pulse (*śeṟu*-small, *payaṟu*-pulse) two *maḍai*, butter-milk one and a half *maḍai*, and unripe plantain 12 (in number).

No. 48—On the same base.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] திருவிக்கிரமங்கலத்துப் பெருமாளுக்கு விழிஞ்ஞத்து பு-
த்தன் திருவிக்கிரமனாயின வி-

2 ர செட்டியும் அவ்வூர் விக்கிரமங்கத் திரனும் ஆயின திகைமாணிக்கச் செ-
ட்டியும்

3 பண்ணுவிச்ச மண்டகம் ॥

Translation.

Hail! Prosperity!

This *maṇḍapa* was erected by Puttaṉ-Tiruvikkiramaṉ *alias* Vīraśeṭṭi of Viḻiññam, and Vikkiramaṅga[la]ttīraṉ[2] *alias* Dikaimāṇikkach-Cheṭṭi of the same village, for the god of Tiruvikkiramaṅgalam.

No. 49—On the base of the bali-pitha.

Text.[3]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] அவயிச் சாத்தங் கண்டனாயின பரகெசரிப்பல்லவ

2 ரைசர் செய்விச்ச பலிபிடம் ॥

Translation.

Hail! Prosperity!

This *bali-pīṭha* was erected by Śāttaṉ-Kaṇḍaṉ *alias* Parakēsari-Pallavaraiśar of the avai (*sabhā?*).

No. 50—Two other fragments.[4]

1 திருவிக்கிரா௱ங் குமரன்

2 திருவிக்கிரமங்கலத்து

---

1 Registered as No. 19 of the Trav. Epig. Colln. of 1095 M. E.

2 It may also be விக்கிரம[ர*]ங்கத்திரன்.

3 Registered as No. 21 of the Trav. Epig. Colln. for 1095 M. E.

4 Registered as Nos. 16 and 17 of 1095 M. E.

No. 51—Udiyamperur record of Kodai-Ravi.

Udiyampērūr, properly Udiyaṉ-pērūr—the big village of the *Udiyaṉ* or Chēra,—is a village on the frontier of the Travancore and Cochin States, regarding whose ancient history, nothing very definite is known; but, owing to its proximity to Tripūṇituṟa, the secondary capital of the Cochin ruling family, it must have been a place of some importance from an early period. The big Śiva shrine of Peruntirukkōyilappaṉ, a circular construction of the *vēsara*-type, is situated in the middle of a spacious compound, girt round by a high *prākāra* wall; but the temple, as a whole, presents but a woe-begone appearance.

The temple contains only two records, one of which engraved in the Vaṭṭeḻuttu script of the 12th or 13th century A. D., is so highly damaged as to yield no more information than the fact of its registering a gift of land to the temple for offerings and for a perpetual lamp. The other record which is incised on the south base of the *namaskāra-maṇḍapa* in front of the central shrine is, however, of greater interest, because it gives the name of Kīḻappērūr Vīra Kodai-Ravi Vēṇāṭṭaḍigaḷ, evidently a Travancore sovereign, who was responsible for the erection of this *maṇḍapa*. It is unfortunate that this lithic record should be undated; but its Grantha-Malayalam script would favour its approximate attribution to the period between the second half of the 5th and the first half of the 6th century of the Kollam era.

The name of Vīra Kōdai-Ravi of Kīḻappērur is new to Travancore history, as it has not been mentioned either in the *Travancore State Manual* or in the list given in the *Travancore Directory and Almanac*. The title of Vēṇāṭṭaḍigaḷ and the king's connection with the Kīḻappērūr house proclaim him to have been the Travancore king at the time of the record, and he may probably have to be located in either of the two gaps of nearly half a century each, which are noticeable in the period from Kollam 400 and Kollam 550 in the list of 'epigraphical' kings appended to my *Annual Report* for 1099 M. E.

* * * *

Vīra Ravi-Kēraḷavarman	Kollam	392–412
Vīra Ravi-Udayamārttāṇḍavārman	„	426
...		...
Ravivarman-Kulaśēkhara	„	474–88
Vīra Udayamārttāṇḍavarman	„	488–91
...		...
Vīra Ravi-Ravivarman	„	548
Ādityavarman	„	549

* * * *

At Erode in the Coimbatore District have been found two records of a king called Ravi-Kōdai, but though he may have been a Chēra king who had extended his dominions into the adjacent Koṅgu country, we have no means of establishing any relationship between the Ravi-Kōdai of these records and the Kōdai-Ravi of Udiyampērūr.

The Santāna-gōpālakrishṇasvāmin temple at Tripūṇittuṟa also contains a beautifully engraved Vaṭṭeḻuttu record dated in the 30th year of a certain king (*kō*) Kōdai-Ravi; and another new record dated in the 17th year of apparently the same Chēra king named Kō-Kōdai-Ravi has been discovered recently at Taḷi in the Cochin State (No. 44 of the Madras Collection for 1924). Again two Pāṇḍya epigraphs from Shermadevi (Nos. 665 and 666 of 1916) dated in the 3rd + 7th year of king Jaṭāvarmaṉ *alias* Kulaśēkharadēva who has the historical introduction beginning with 'பூதலவனிதை' and who may be identified with Kulaśēkhara I (A. D. 1190) mention Kōdai-Ravivarmaṉ as his brother-in-law. The Vaṭṭeḻuttu script of the Tripūṇituṟa record approximates to this period, but in the absence of more confirmatory data, any identification as to whether the Pāṇḍya's brother-in-law was this Chēra king has to be made with caution. The Kōdai-Ravi of the Udiyampērūr record is indisputably a Travancore ruler, and it would therefore be hazardous to equate them.

The Tripūṇituṟa record reads thus:

No. 52—Tripunitura Record of Kodai-Ravi: 30th year.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [|*] கொக் கொதை இரவிக்குச் செல்லாநின்ற யாண்டு முப்ப-
2 து அவ்வாண்டு இரவி ஆதிச்ச னமைச்சினில் பிச்சைப் பரடையாரு பொதுவாளுங் கூடி அ-
3 விரொதத்தா லிரவி ஆதிச்ச னுள்ளிருந்து செய்த கச்சமாவிது [|*] திரு-ப்பூணி-
4 த்துறைப் பட்டாரருடைய திருவாராதனைய் சாந்திய் தலையாய் சிக-
5 கொல் கடையாய் இடை எவ்வகைப்பட்டதும் பரடையார் தாங்கள் வி-
6 லக்கப்பெறார் [|*] விலக்குமவர்கட்கு பலயை[1] செய்யப் பெறார் [|*] தெ-
7 வதானத்தில் புக்கு விலக்குவிதும் பொருள் கவரவும் பெறார் [|*] புக்கு
8 விலக்குமவர்களுக்கும் பொருள் கவருமவர்க்கும் பலயை செய்யும[2]
9 பெறார் [|*] இக்கச்சம் பிழைச்ச பரடையான் பந்திருகழஞ்சு பொ-
10 ன் கொயில்க்கு தண்டப்படுவது [|*] கொயில்கு பட்ட பொன்னிட்ட-
11 ப்பொழ்தன்றி மற்றையவக ளிவரொடு கூடிக் கருமஞ் செயப்பெ-
12 றார் [|*] அவகள் அவிரொதத்தால் பரடையாருங் கொயிலும் எவக் கு-
13 றிச்சென் பூணித்துறைச் சாத்தங் குமரனென்[3] [||*].

Translation.

Hail! Prosperity!

The thirtieth year of king Kōdai-Ravi—in that year—during the ministry of Ravi-Ādichchaṉ, the *pichchai-paraḍaiyār* (assembly) and the *poduvāḷ* (temple officials), having unanimously met together under the presidency of (the said) Ravi-Ādichchaṉ made the following regulation—

the *paraḍaiyār* (members of the assembly) shall not remove any one of the servants (on the temple establishment) intermediate between the *śānti* (principal

1 பலயை seems to refer to பலகை (Skt. *phalaka*), an honoured 'seat' in the assembly.

2 Read செய்யவும் or செய்யப்-

3 The last line in Grantha characters of the 12th century A. D., is hidden from view by a slab.

priest) at the top and the *śikkōl* (sweeper) at the bottom. Those who so remove shall not be eligible for a plank (seat in the assembly). They shall not enter the *dēvadāna* and remove (any official etc), nor shall they dun money (from them.) To such as so enter and dismiss (the servants) or grasp money (from them), a seat shall not be provided.

The *paraḍaiyāṉ* who transgresses this regulation, shall pay a fine of twelve *kaḻaiñju* of gold to the king. Until he has paid up this penalty of gold to the king, the others (members of the assembly) shall not confer with him and transact business.

On the unanimous order of the *parishad* (assembly) and the *kōyil* (king), I—Śāttaṅ-Kumaraṉ of Pūṉitturai have noted this down.

The Udiyamperur record reads thus:

Text.[1]

1 ശ്രീഗണപതെ നമ രക്ഷിക്ക പെരിന്തൃകൊയിൽലപ്പെൻ സൊസ്തി ശ്രീ

2 കീ[ഴ*]പ്പെരൂ[ർ*] ശ്രീവീരകൊത യിരവിവമ്മരായ വെണാട്ടടികൾ കല്പി

ച്ച പുന്നെരിട്ട

3 നാരണ നിരവി പണിചെയ്യിച്ച ശ്രീമണ്ഡപഴ ഭൂമ്യാന്തസ്തൂപ്യാന്തത്തൊളഴ

Translation.

Adoration to Gaṇapati! May (god) Peruntrikkōyilappaṉ protect (us)!

Hail! Prosperity!

This auspicious *maṇḍapa*, from the base to the top (*stūpi*) was erected by Nārāyaṇan-Ravi of Punneriṭṭa, on the order of (the Travancore king) Vēṇāṭṭaḍigaḷ of Śrī Vīra Kōdai-Ravivarman Kīḻappērūr.

No. 53—Six Epitaphs at Udiyamperur.

Udiyaṉpērūr, the Hindu appellation of this now insignificant village, underwent a phonetic mutilation similar to that which has given us Iniquitribrim for the name Uṇṇikka (Uṇṇi-Kēraḷa)-Tiruvaḍi of a Travancore ruler; for in Portuguese ecclesiastical history, it is the famous Diamper where the synodal council was held on the 20th June 1599 A. D., under the masterful presidentship of the Archbishop Alexius Menezes. This synod established Romish supremacy in the West Coast on a secure basis and brought as many as 'seventy-five new churches under the control of Rome.' The interesting episode as to how the Archbishop carried the proceedings to a successful issue both by his tactful diplomacy and his own compelling personality, has been described at length in many works. If what Mr. Agur has said on page 50 of his *Church History of Travancore* is true, namely, "that the ancient liturgies, and other Syriac books, regulations, documents and manuscripts on ecclesiastical subjects were committed to the burning

---

1 Registered as No. 6 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

pile of flames", then it is possible that some valuable historical material about the old Malabar churches may have unfortunately been lost on that occasion.

The subjoined epitaphs are found on a few tombstones which are kept stowed away in one of the rooms of this historic Church. As the earliest of them is dated only in Kollam 735 all of them are only post-Portuguese. This fact accords well with the remarks that "the old tombs in the cemeteries of the Travancore State are mostly of Portuguese, Dutch or English origin, all belonging to a comparatively recent period. Strangely enough, old native tombs there are scarcely any in the country. The mass of native Christians for centuries seem to have never cared to erect tombs over the graves of their friends and relations. . . . . In Travancore, there is nothing like even the later Christian tombs of the early and middle ages, which abound in Europe. The earliest inscriptions yet found here do not take us beyond the 17th century."[1]

The system of recording the date of death and other details of the deceased in epitaphs and placing tombstones over their graves appears to have come into vogue only after the Portuguese had colonised on the West Coast in the 16th century A. D. Prior to this time, these details may have been recorded on palm leaves or, for better preservation, on copper scrolls kept in every household, in which may have been entered the casualties and other leading events that had occurred in that particular family. It is also possible that each church had maintained a cadjan register in which those events relating to the particular parishes may have been recorded; or, it may even be that the earlier Christians had simply followed the practice of their neighbours, the Hindus, in leaving the graves unmarked, by anything more elaborate than simple wooden crosses.

Epitaph No. 1.[2]

1	[கொ]ல்லம் ௮௱-	5	[ர]த நல்லவு-
2	. . ௧ மத மெ-	6	[ழி]க்கிட கூ-
3	[டம]ாதம் ௨௰௨	7	[டி] பணிக்கெர்[3]
4	[ரு-] மாத்தென் கொ-		

Translation.

On the 22nd day of the Mēḍam month of Kollam [8]*1, Mātten Kō[ra]da Paṇikker died.

Epitaph No. 2.[2]

1	கொல்லம் [எ]௱-	5	டாபுரத்து
2	[௩]௰௫ காலம்	6	மாத்தென் . .[4]
3	மகெர மாதம்	7	ர நல்லவு-
4	உ௰௪ க[ண்]-	8	ழிக்க [கூடி]

1 *Church History of Travancore* (Agur), p. 1160.

2 Registered as Nos. 12 and 9 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

3 The title of *Paṇikkar* has to be added after Kōrada, though it occurs wrongly at the end.

4 The missing syllable is probably கொ.

Translation.

On the 24th day of Makaram of Kollam 7[3]5, Mātteṉ- . . ra of Kaṇḍāpuram died.

Epitaph No. 3.[1]

1 கொல்லம்
2 அ௱உ௰எ ம-
3 த மிதுன மா-
4 தம் ௩௳ மணிக்-
5 கொர[2] நல்லவ-
6 ழிகூடி

Translation.

On the 3rd day of the Mithuṇa month of Kollam 827, Maṇikkōra died.

Epitaph No. 4.[1]

1 கொல்லம் அ-
2 ௱௩௰௬ ம-
3 த ம(ா)கொரமா-
4 தம் உ௰ரு
5 ௳ அருவா
6 வாற்கி நல்ல-
7 வழிக்க கூடி

Translation.

On the 25th day of the Makara month of Kollam 836, Vāṟki of Aruvara died.

Epitaph No. 5.[1]

1 கொல்ல-
2 ம் [அ௱]௪௰-
3 ௬ மத தனு-
4 [ம்] மாதம்
5 உ௰௩௳ [உ]-
6 தியம்பெ-
7 ரூர் வடக்கெ-
8 [ட]த்த மாத்-
9 து கத்தெ-
10 னார் நல்-
11 லவழி
12 செயிது

Translation.

On the 23rd day of Dhaṉu month of Kollam [8]46, (the priest) Māttū-Katteṉār of Udiyampērūr died.

Epitaph No. 6.[1]

1 கொல்லம் அ௱௯௰-
2 எ மாண்ட பழுகணக்-
3 கில் மின மாதம்
4 உ௰அ ௳ தொம்மா
5 . . .
6 நல்லவழி செயிது

Translation.

On the 28th day of the Mīṉa month, according to the old reckoning, of the Kollam year 897, Tōmmā . . . . died.

---

1 Registered as Nos. 14, 13, 11 and 10 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.
A few damaged epitaphs have been numbered.

2 மணிக்கொர, may also be read *tentatively* as மாணிக்கோர, as suggested by Mr. T. K. Joseph; but the traces support the former reading.

No. 54—Epitaph No. 7.

Special interest attaches to one of the epitaphs of Udiyampērūr which is subjoined, because it is alleged to register the death (*nāḍu nīṅṅi*—an euphemism for royal mortality) of Tōmmā-rājāvu of Villārvaṭṭam. The inscription reads thus:

Text.[3]

1 செநொங்ஙலத்து
2 பார்த்த வில்லா-
3 வட்டம் தொம்மா
4 ராசாவு நாடு நிங்ஙி
5 [൧]൲[൭]൱+.൨.൯

Tōmmā-rājāvu of Villārvaṭṭam who was risiding at Chēnōṅṅalam died on the 9th (day), of the 2nd (month) of (the year) 1701.

First of all, the script in which the record is incised is of more than a passing interest. The early Vaṭṭeḻuttu characters had maintained a recognisable uniformity; but in course of time, they became so degenerate in their outlines in the later varieties, which were in vogue in the 17 and 18th centuries under the denominations of Malayāḷma, Nānāmōṉa and Kōleḻuttu, that the deciphering of a record in this alphabet presents considerable difficulty. The letters *ka* and *cha* are very often undistinguishable, while the letters *ma*, *va*, *pa*, *ya* and *na* bear such a close family likeness that the context alone has to be depended upon for the determination of the proper phonetic values of the single symbol representing all these syllables. The letters *ku*, *kū* and *ko* have also elaborated curvilinear forms, while *tu*, *ru*, *ṅa* and *lu* could often be mistaken one for the other.

These being some of the difficulties besetting a proper evaluation of a later Vaṭṭeḻuttu record, the script employed in the particular epitaph under consideration unfortunately offers still greater trouble in the way of its successful solution.

The first line has been read as '*chenōṅṅalattu*', but the way in which *ṅṅa* has been written as one conjunct consonant (one *ṅa* over another) is not common to the Vaṭṭeḻuttu records hitherto discovered and deciphered. I have come across only one inscription where such a method has been adopted for *ḷḷi*. The letter *tu* ought to have been formed by producing an unclosed *ta* to the right in the form of a concave curve opening upwards து, and not by adding a downward straight stroke to *ta* as in ദ, which is the method adopted for representing *ṉu* and *nu*.

In line 2, the letters *pā* and *lā* have their secondary vowel-lengths added at the bottom, whereas ordinarily they ought to have been affixed at the tops. பா லா and not as லா பா

In '*nāḍu-nīṅṅi*' again, the final syllable *ṅṅi* has been written as a conjunct consonant, which is a form not seen in Vaṭṭeḻuttu records.

We then come to the last line of the epitaph which is supposed to contain its date portion; and here again a few puzzling numeral-symbols have been used in a peculiar way. The symbols, as they are, read from left to right as follows:—

[൧]൲[൭]൱+ ൨ ൯

'The first symbol appears to be ൧ (one) and the second is ൲ (the 1000-symbol), so that together they denote 1000.[1] The next pair represents ൭ (seven)[2] and ൱ (the 100-symbol) or 700. The fifth letter is the cross or dagger symbol, which in inscriptions, both in Vaṭṭeḻuttu and early Tamil, would have done duty for the consonant *ka* or the numeral 1. As it cannot stand for the letter *ka* in the date portion, it can only signify the unit numeral; so that the first five letters may be taken to stand for 1701. Then follow two more symbols which respectively denote 2 and 9 and if they should represent anything, it must be the month and date of the year 1701, when the alleged demise of Tōmmā-rājāvu may be considered to have taken place. Thus the last line would, according to an ordinary interpretation, represent the 9th day of the 2nd month of the year 1701 A. D.

But it has to be noted that this method of representing a date is *extremely modern*, and could not have been in vogue especially in an Indian epitaph in A. D. 1701, and *never* in A. D. 1501, which is the reading claimed by some others. Further, there is not the qualifying phrase 'கிறிஸ்து பிறந்தீட்டு' which almost always prefaces a date in the Christian Era, as against 'Kollam' and '*paḻaiyakaṇakku*' which have been used to denote the local era. It must have taken a longer time for the European notation to have become popular and independent; and A. D. 1501 was just the beginning of the Portuguese colonization on the West Coast.

These points notwithstanding, this epitaph has been the subject of some discussion as to the correctness of the information which it is supposed to record, namely, the death of Tōmmā-rājāvu of Villārvaṭṭam, who was staying at Śendamaṅgalam (Skt. Jayantamaṅgalam which has been mentioned here in its mutilated colloquial form of Chēnōṅṅalam).

Mention is made of the Christian king who wielded sovereign rights over the St. Thomas' Christians, in the following para of *Asseman* IV—442, which has been quoted by Mr. Mackenzie in his *History of Christianity in Travancore*:

"In process of time the prosperity of the Christians of Quilon and Cochin so increased that they gave themselves a king. The first Baliartes[3] called king of the Christians of St. Thomas, reigned in Malabar: and when after him some of his sons had reigned, at last by the law of adoption the dynasty passed from the Christians to the heathen kings of Diamper. When the Portuguese first came to these shores, the Malabar Christians were obeying the king of Cochin"

This Christian king is also said to have weilded a sceptre 'a red rod tipped with silver, having three small bells attached to the upper end' and that, this line having become extinct, this sceptre was preserved by the Christians for some time, until it was handed over as a sign of their own good faith and allegiance to their co-religionists, the Portuguese, on their landing on the West Coast. The Portuguese in their turn were immensely gratified to find numerous Christians in this alien land, and while readily accepting their proffered submission, they also promised

1 The Kandanad epitaphs contain similar numerals for 1000—a unit ൧ followed by ൲.

2 This has been read as ൫ or 5 on the strength of an indistinct double curve in the inner loop; but the angular hump of the outer curve approximates more to ൭ than to ൫. A date in modern English notation so early as 1500 A. D. is extremely *implausible*. Further, the numerals of the month and date are also claimed to have been separated by dots, as in modern times.

3 *Oriente Conquistado*, ii, 69 (T. S. M. ii. 147) says that Beliarte was not a Xian.

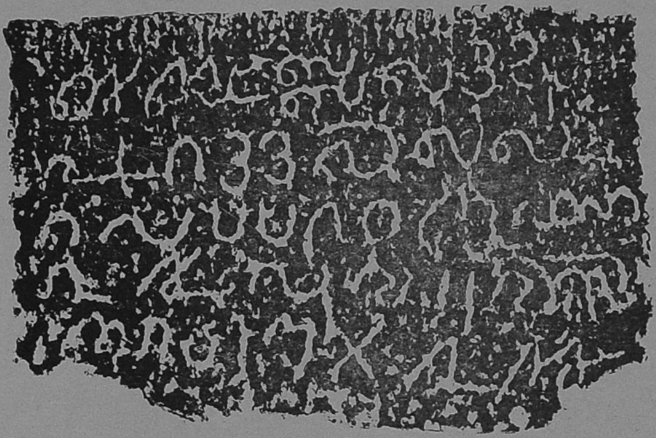

RECORD FROM THE KUNNUMMEL SIVA TEMPLE: KOLLAM 693.

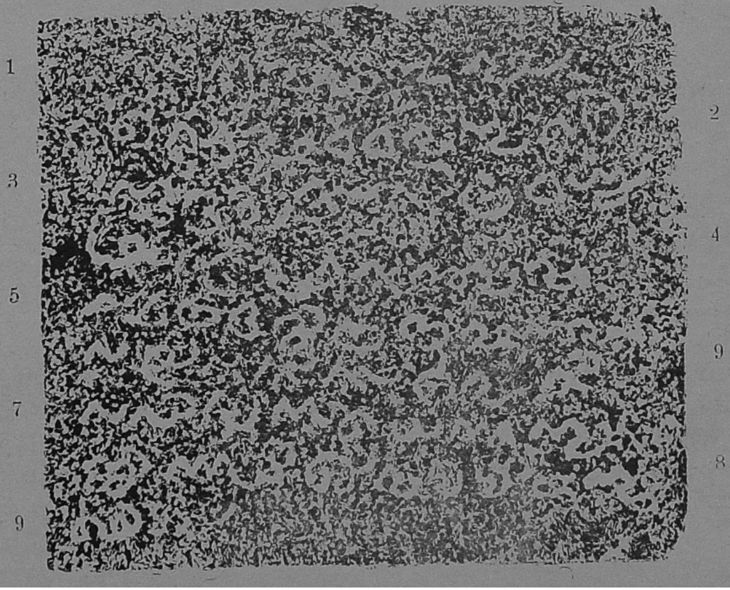

them protection in view to strengthen, by such means, their own commercial and political position in a new country.

Several references to this Christian dynasty have been collected together in the *Indian Antiquary* for June 1923 by Mr. T. K. Joseph, and I quote therefrom two extracts from the *Dutch in Malabar* (Galletti):

"These St. Thomas' Christians then being favoured with privileges increased, it is said, in influence, power and number among the nations of the country, became bold through these advantages and desired, just as the Israelites of old, a king over them and did in fact appoint one by name Baleate (Villiyarvattam) and gave him the title of king of the St. Thomas' Christians. His descendants are also said to have succeeded him on the throne until at last one came to die without offspring. In his place was elected with the common consent of the people a king who was at the same time king of Odiamper (Udayamperur) which is distant three Dutch miles from Cochin to the south in the present territory of the king of Travancore . . . When the kings of this dynasty also had died out altogether the kings of Cochin are supposed to have got possession of that kingdom." Galletti's *Dutch in Malabar*, p. 174.

These facts are further referred to in another place:

"The little kingdom of Valliavaṭṭam also belongs to him (*i. e.*, the Palaiyat Achchan, hereditary prime-minister of the king of Cochin). He got this in ancient times from the king of Cochin, who had inherited it from a Nayar Chief." *Ibid*, p. 120.

The author of the *History of Christianity in Travancore* has given an extract from Wadding's *Annales Minorum* referring to a letter which Pope Eugene IV (1439) is said to have sent to his 'most beloved son in Christ, Thomas, the Illustrious Emperor of the Indians'; and although this missive never reached its destination, it serves to show that, if the information on which the Pope relied while he sent his epistle was reliable, even so late as the second quarter of the 15th century, a Christian was recognised as ruling over the St. Thomas' Christians of Malabar.

But the present epitaph which records 1701 as the year of demise of a certain Tōmmā-rājāvu is inexplicable, because this Christian dynasty had come to an end some time before the Portuguese landed on Indian soil. It is not known if Tōmmā-rājāvu represented any member of the Christian colony at Chēnnamaṅgalam, who assumed the ordinarily regal but, at that time, meaningless suffix of *rājāvu*, and whether the euphemistic expression of *nāḍu-nīṅṅi* came also to be wrongly used for his death. Even if the date of the epitaph is read as 1501 which is the only other alterative that can be contended for it (the numeral ഌ being however distinct and unlike ൭), it does not help much; because the Christian dynasty was, according to Portuguese testimony, extinct sometimebefore they landed on the Malabar Coast in about A. D. 1498 or 1502; and a regal *rājāvu* could not have lived so late as A. D. 1501 and died in that year.

The same paper in the *Indian Antiquary* has a further note that "it has been ascertained by careful scrutiny and after a thorough discussion in the Malayalam papers that this inscription is spurious"; if so, the importance of this epitaph as a piece of epigraphical evidence, is vitiated. The year which is

readable as 1701, also tends to show that the pre-Portuguese Christian king may not have been meant here.

The epitaph has been reproduced, so that it may be available to those who are interested in its contents.

No. 55 – Kandanad Epitaphs.

The church at Kaṇḍanāḍ, half a mile to the south of the Roman Catholic church at Udiyampērūr, is of the Jacobite persuasion. It contains about a dozen epitaphs, a few of which are embedded in the foundation of the open-air stone cross placed on the roadside in its front.

The earliest of these inscriptions is dated in Kollam 807 (=A. D. 1632) and the latest in Kollam 835 (= A. D. 1660), and as these have been found below the cross in such a way that a few letters are hidden underneath the stone-work of its pedestal, the date of erection of this Cross must have been later than A. D. 1660, *i. e.*, in all probability, the first half of the 18th century A. D., when the tomb-stones from an adjoining disused cemetery could have been utilised forthe foundation. The maximum age of the Cross cannot therefore be more than two centuries at the most.

The pedestal of this Cross is of the ordinary Hindu design and consists of an *upapīṭha* of the simple *pratibhadra* type, the top *kapōta*-moulding being picked out with the sun-window or the *pañjara* ornament. Over this *upapīṭha* or bottom pedestal, is another smaller *adhisṭhāna* or basement which in its turn carries an *adah-padma* or down-turned lotus. From the centre of this lotus which is the usual motif used for circular pedestals, the stone-cross nearly 18 feet in height stands out silhouetted in severe outlines against the sky. The top and the extremities of the shorter limb of this 'Latin Cross' are ornamentally moulded in the form of the pericaps of the lotus. At the place where the two arms of the cross intersect is also seen a small lotus-medallion. One or two shallow cup-like depressions are found excavated on the top of the pedestal to hold the oil of votive lamps, while niche-like stones are kept over these to render the flickering flames draught-proof.

One of the inscriptions refers to the installation of the baptismal font in A. D. 1682 by two private individuals, while all the rest are epitaphs registering the deaths of the villagers.

Epitaph No. 1.[1]

1 [கெ]ால்லம்
2 [அ]ா௲ மத மே-
3 [ட] ம௱தம்
4 [உ]௰சளு ஒ-
5 [க்]காண்ட-
6 [த்] தொம்மே-
7 [ன்] நல்லவ-
8 ழிக்க கூ-
9 டி

Translation.

On the [2]4th day of Mē[ḍa] month of (the) Kollam (year) [8]03, Okkāṇḍa Tōmmeṉ died.

---

1 Registered as No. 23 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

Epitaph No. 2.[1]

1 கொல்ல[ம்]
2 அாள மத [ம]-
3 கர ஞாயற .
4 , ௬ வில்ல [வ]-
5 ட்ட குரிய[க்]-
6 கொஸ் நல்ல-
7 வழிக்ககூ[டி]

Translation.

On the . . th day of the Makara month of Kollam 807, Kuriyakkōs of Villavaṭṭam died.

Epitaph No. 3.[1]

1 கொல்லம்
2 அாள மத
3 யி தின
4 ஞாள ற-
5 ய௲௬ பா-
6 த்துவென்
7 குரியெ-
8 ன் நல்லவ-
9 ழிக்க கூடி

Translation.

On the 13th day of the Mithuṇa month of Kollam 807, Māttuveṉ-Kuriyeṉ died.

Epitaph No. 4.[1]

1 அரயடு மிதி-
2 ன ஞாளற
3 உயடு௬ அன்-
4 னம நல்ல வ-
5 ழிக்க கூடி

Translation.

On the 25th day of the Mithuṇa month of the Kollam year 815, Aṉṉama died.

Epitaph No. 5.[1]

1 [மி]சிகா பி-
2 [ற]ந்நிட்ட
3 [ச]துஜா டு[ய]-
4 . காலம் கொல்-
5 [ல]ம் அா[உ]ய
6 . மத கும்-
7 ப ம[ா]தம் உய
8 ௬ தொம்மெ-
9 [ன்] ஒக்காண்ட
10 [ந]ல்லவழி-
11 [க்]க இட
12 [கூ]டி

Translation.

On the 20th day of the Kumbha month of Kollam 82* which was 165* years after the birth of the Messiah, Tommeṉ-Okkāṇḍa died.*

Epitaph No. 6.[1]

1 [2]ங் காலம் கொல்ல-
2 ம் அா௬ய௪ ம-

1 Registered as Nos. 13, 20, 27, 22 and 24 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.
2 One line is hidden underneath the pedestal of the Cross.

NO 56--KANDANAD EPITAPH OF A. D 1665.

To face page 73.

A. S. Ramanatha Ayyar.

3 த சிங்ஙமாதம்
4 ௰அ௳ வெலந்ந-
5 னெ இட்டுப்பு சொ-
6 ம்மார் நல்லவழிக்க
7 கூடி எனறி

Translation.

On the 18th day of Chingam month of Kollam 837 which was . . . ., know that Iṭṭuppu-Chommār of Velannaṉe died.

Epitaph No. 7.[1]

1 மிசியா பிறந்-
2 நிட்ட ௲௬௱௫௰௬
3 ாங் காலம் கொ-
4 ல்லம் அ௱௩௰௧ச
5 மத சிங்ஙஞா-
6 யிற உ௰அ௳ வெ-
7 லந்நனெ இட்டு
8 . . . .

Translation.

On the 28th day of the Chingam month of Kollam 831, which was 1656 years after the birth of the Messiah, Iṭṭuppu . . . . of Velannaṉe died.

Epitaph No. 8.[1]

1 கொல்லம் அ௱-
2 ௩௰௪ மத கற்க்-
3 கெடகஞாற ௰எ௳-
4 சாண்டி குறியன்
5 நல்லெ வழிக்க
6 [கூடி]

Translation.

On the 17th day of the Kaṟkaṭaka month of Kollam 834,-Chāṇḍi-Kuriyaṉ died.

Epitaph No. 9.[1]

1 கொல்லம் அ[௱]-[2]
2 [உ]௰௫ மத மீ[ன]-
3 மாதம் எ௳ [மா]-
4 த்துவென் அ[ச்]-
5 சார் நல்ல[வ]-
6 ழிக்க கூ[டி]

Translation.

On the 7th day of the Mīṉa month of Kollam 8[2]5, Māttuveṉ-A[ch]-chār died.

Epitaph No. 10.[1]

1 மிசிகா பிற-
2 ந்நிட்ட ௲-
3 ௬௱௫௰-
4 ௫ காலம் கொ-
5 ல்லம் அ[௱][2]-
6 ௩௰௯ மா[ண்]-
7 ட சிங்ங ஞ[ா]-
8 ற உ௳ கொச்[சொ]-
9 க்கென் சாக்கெ[கா]
10 குரிய[த] ந-
11 ல்லவழிக்-
12 க இடகூ[டி]

1 Registered as Nos. 29, 26, 25 and 21of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.
2 These letters are hidden under the pedestal of the Cross.

Translation.

On the 2nd day of the Chiṅṅa month of Kollam 839, which was 1665 years after the birth of the Messiah, Kochchōkkan Chākkō-Kuriyada died.

Epitaph No. 11.[1]

1	கொல்லம் ௮௱௯௰-	4	௨௰௮௲ செவ்வா-
2	௭ யாண்டெ பழெகணக்-	5	ழிச்ச மறி[ய]ம்
3	கில் மீனமாதம்	6	நல்லவழி செயிது

Translation.

On Tuesday, the 28th day of the Mīṇa month, according to the old reckoning, of the Kollam year 897, Mari[ya]m died.

No. 56—On the Baptismal font of the Church.[1]

1 மிசிக பெ[ற*]ந்நிட்ட ௧௲௬௱௮௰௨ காலம்
2 கொச்சொக்கென் குரியத மாணியும் கரிவெலி யய்ப்ப சும்மாரும் கூடி கொடுத்த

Translation.

In (the year) 1682 of the birth of the Messiah, Kochchokkeṇ-Kuriyada-Māṇi and Iyppa-Chummār of Kariveli together gave (this font).

A few records from Tirupparappu.

A fragmentary copper-plate record discovered in the Śiva temple at Tirupparappu, a village in South Travancore, has been published on pages 199–201 of Volume I of the *Travancore Archæological Series*. This set which, in its entirety, would have supplied much information of value in regard to the genealogy of the Vṛishṇikula or the petty Yādava dynasty to which both Karunandaḍakkaṇ and Vikramāditya-Varaguṇa belonged, is unfortunately incomplete. This document belongs to the latter half of the 9th century A. D., and it would have furnished some historical particulars as to the relationship, political and other, that must have existed between the Āy kings of the hilly borderland and their suzerains, the powerful Pāṇḍya kings on the other side of the Ghats.

Of the sixth lithic records copied from the Śiva temple of this village and from a rock on the riverside, one is dated in Kollam 407 corresponding to A. D. 1232, and relates to the gift of a lamp-stand to the temple by a native apparently of the Madura district. Two are in Vaṭṭeḻuttu, but one of these is fragmentary. Three other inscriptions, one in Malayāḷam and the remaining two in the Nāgari script, refer to the erection of a *maṇḍapa* on the bank of the Kōdaiyāṟu which flows past the village. One of these specifically dated in the Kollam year represented by the chronogram '*dhīmānayam*' corresponding to 1059, mentions Rāmavarman as the king of Travancore, and though the other two records in Nāgarī do not contain either the date or the king's name, they have also to be referred to the same king, namely Viśākham-Tirunāḷ who reigned from Kollam 1055 to 1060.

1 Registered as Nos. 28 and 30 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

No. 57— On the north wall of the Mahadeva temple.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொல்லம் ௪௱௭ மாண்[டு] மேடஞாயிற்று . .
2 தலை[யூ]ர் இரவி சடாதிரனை மதிரை[2] [உ]தை[ய*]தேவர் தி-
3 ருப்பரப்பில் நாயனார்க்கு கொடுத்த மூன்று-
4 நிலைத் [3]திருவிளுக்கு ஒன்று ।

Translation.

Hail! Prosperity!

On the . . th day of the month of Mēḍam in the Kollam year 407, Iravi-Jaṭādiraṉ *alias* Madirai [U]dai[ya*]dēvar of Talai[yū]r gave a lamp-stand of three tiers to the god of Tirupparappu.

No. 58—On a pillar in the namaskara-mandapa.

Text.[4]

First side.
1 கொல்லம்
2 ௬௱௬௰-
3 ௪ ஆமாண்டு
4 [தனு]ஞ் ஞாயி-
5 ற்றில் தி-
6 ருப்பரப்-
7 பில் மாதே-
8 வர் திருமுன்-
9 பில் இ-
10 டநாழிக-
11 யில் எற க-
12 ல்லெ இடி-
13 ச்சதும்

Second side.
14 ணிசதிய்
15 நல்லெ-
16 ண்ண கொ-
17 ண்டு ஆச-
18 ந்திர-
19 தாரம்
20 விளக்-
21 கு கல்-
22 ப்பிச்-
23 சதும

Third side.
24 தெங்
25 ஙமண்-
26 கோணத்து
27 மற்றத்-
28 தில் நா-
29 ராயண-
30 நாராய-
31 ணன் [।*]

Translation.

The individual who built with stone the *iḍanāḻigai* (middle corridor) in front of god Tirupparappil-Mādēva in the month of [Dhanu] of the Kollam year 664 and provided for (the burning of) a lamp with gingelly oil, as long as the moon and the stars last, is Maṟṟattil Nārāyaṇaṉ-Nārāyaṇaṉ of Teṅṅamaṇkōṇam..

---

1 Registered as No. 73 of the Trav. Epig. Colln. for 1085 M. E. —Vaṭṭeḻuttu.

2 The reading of உதையதேவர் is only tentative.

3 Read திருவிளக்கு.

4 Registered as No. 74 of the Trav. Epig. Colln. for 1093 M. E. —Vaṭṭeḻuttu.

No. 59— On a pillar in the prakara.

The subjoined record is engraved in Vaṭṭeḻuttu characters on the four sides of a stone set up in the middle of the *prākāra* of the Śiva temple in the same village. It contains neither beginning nor end, but mentions the names of a large number of fields which had apparently belonged to the temple. Many of these names are similar to those that have occurred in the Huzur office plates published in Volume I of the *Trav. Archl. Series*.

Text[1].

(a)[2]

1 மெரயாணி-
2 டை விலை-
3 கொண்ட ௫ ௧
4 . . ஞசம் ௫ யு-
5 ம் நடுங்கொ-
6 ட்டு விஞ்ஞ ஆ-
7 திச்சனி-
8 டை விலைகொ
9 ண்ட கா ட்டு அ-
10 றைப்புரையி-
11 டம் + தச்சம-
12 ண் நாகஞ் சுவ-
13 ரணிடை விலை
14 கொண்ட பொன்-
15 னன் காவிப்-
16 புரையிடம்
17 கணி இலைப்-
18 பிரவழியில்
19 இளாற்று பா-
20 வன் நாராய[ண]-
21 னடை திருப்பா-
22 ப்பில் மாதெ-
23 வர் விலைகொண்ட
24 பாதிரியல்
25 தடி + ௫ ேள
26 இதின்க் கரை
27 காடுங்கரை

(b)

1 ணிடைவிலை
2 கொண்ட பெரு-
3 மண் கல்ல[றை]
4 ௫ உ ல்
5 மொயாணிடை
6 கூரத்தூர்
7 விலைகொண்ட ம-
8 ணவியும் மெ-
9 டை கைதத்துடவ-
10 ழு ௫ ல் ய
11 யும் இதின்
12 தலைப்புரையி-
13 டமும் மொயா-
14 ணிடை விலைகொ-
15 ண்ட நெடுமறு-
17 கில் பூளெ[றை]
17 க்கலப்பாடு
18 தடி ஞ௫ ௩
19 ஞயும் இ-
30 தின் தலைப்பு-
21 ரையிடமும்
22 மொயாணிடை
23 காஞ்ஞிரக்கு-
24 டி மருதின்கி-
25 ழ்பாட்டம் ௫
27 . . யுங் கூ_

(c)

1 . . . . . வி
2 க்கிரமன் [த]ன்னி-
3 டை திருப்பரப்-
4 பில் மாதெவர்
5 விலைகொண்ட பூ-
6 விரை நறையூர்
7 அறையடருக்கி-
8 ன் முறியில்ம் மு-
9 ப்பது முந்நாழி
10 உழக்கு மற்ற-
11 த்தில் சங்கரநா-
12 ராயிணன் கடுவி-
13 லை கைக்கொழி-
14 கொட்டிலை கு-

1 Registered as No. 75 of the Trav. Epig. Colln. for 1085 M. E.

2 The continuity of the four pieces a. b, c, d cannot be traced, as the inscriptions are damaged at the beginnings and ends.

15 ண்டறை தடி + விதை
16 ருங மற்றத்து
17 சங்கரநாராயி-
18 ணன் உம் மி டா
19 லம் நாட்டு கொ-
20 . . தத்தேவர் துடவல்
21 . . மேலச்சே-
22 ரி கண்டன் கிழ்க-
23 டவல் தானங்கொ-
24 டுத்த புத்தறை கண்-
25 டமுங் தடி உ வி-
26 றை வித்து கொ-
27 ச்சேரி விக்கிர-
28 மஞ் சங்கரன் மாதேவ-
29 க் . . களிவிலை பிரவ-
30 ழியில் விலைகொடுத்த
31 பூமி முக்கணிரண்டும்
32 காளியறையும் க . .
33 ஞர் துடவலும்

(d)

1 சங்கரன் தி-
2 ருவிக்கிரமன்
3 கண்டன்த் திருவி-
4 க்கிரமன் சங்கர-
5 னடை திருப்பர-
6 ப்பில் மாதே-
7 வர் விலைகொண்ட
8 குழைக்காட்டு
9 பிரவழியில்
10 கொட்டறை கூ-
11 டக் கிழ்மண் கள-
12 ம் செறியவக-
13 காட மண்ணறை
14 உள்பட்ட
15 தடி ய உ வி-
16 றை வித்து சா
17 செறு மண்ணூ-
18 கைதைத் தா-
19 மோதிரன் சங்-
20 கரனடை திருப்ப-
21 ரப்பில் மாதேவர்
22 விலை கொண்ட ஆ-
23 லறையில் சாரக்-
24 க்காலறையும் செ-
25 த்தகாரித் துடவ-
26 லும் கடமன் மண்-
27 ணறையு . . குழி-
28 த்துடலும் கட-
29 மண்ணறை கண்டமும்
30 சிற்று வட்டமு-
31 ங் தடி ௬ விதைவு

No. 60—On a stone in the middle of the prakara.

Text[1].

1 ധീമാനയം സുഭാനൌ കന്യാ-
2 സ്ഥ രവൌ കുളീരഗെ
3 ജീവെ വഞ്ചീശരാമ-
4 വൎമ്മാ മണ്ഡപമത-
5 നൊദ്ദമാപതെഃ സവ്വ്യെ ||
6 ധീമാനയം
7 ഇതി
8 കൊല്ലംബെ
9 സങ്ഖ്യാ ||

Translation.

In the year (expressed by the chronogram) *dhīmānayam*, which was (the cyclic year) Subhānu, when the sun was in Kanyā and Jupiter was in Kaṭaka,

1 Registered as No. 76 of the Trav. Epig. Colln. for 1085 M. E.

Rāmavarman, the lord of Vañchi, constructed for god Śiva (Umāpati) the *maṇḍapa* in the southern direction.

Dhīmānayam (*i. e.*, 1059) is the chronogram in the Kollam Era.

No. 61—On a rock in the Kodaiyaru.

Text.[1]

1 महाजयसमृद्ध्यर्थक्षेमारोग्यप्रदश्शिवः ।
2 शश्वत्करोति सान्निध्यं मण्डपे[ऽ*]स्मिन् सुखावहे ॥

Translation.

Śiva, the bestower of great victory, plenty, wealth, welfare and health is eternally present in this pleasant pavilion.

No. 62—On the same rock.

Text.[2]

1 आत्ताम्नायद्विजगणतपोयोग्यमास्थानमेतच्छंभोरग्रे घटगतरवौ सिंहसंस्थे च जीवे ।
2 पुण्याश्वत्थप्रचुरविटपच्छायया ध्वस्ततापे गोदाकूले सुरभिपवने कारितं वञ्चिराज्ञा ॥

Translation.

When the Sun had entered Kumbha and Jupiter stood in Simha, the king of Vañchi erected near Śiva and on the bank of the Gōdā river where the fragrant wind blows and the shady branches of the sacred *aśvattha* trees dispel the heat (of the sun), a pavilion fit for brahmans well-versed in the Vēdas, to perform austerities.

No. 63— Tiruvidangodu inscription of Ravivarman.

The subjoined record which consists of five verses in Sanskrit is engraved in the Malayalam characters on the north wall of the *maṇḍapa* in front of the Śiva temple at Tiruvidāṅgōḍu. It registers the fact that the Travancore ruler Ravivarman renovated the temple of Vaṭakrōṭēśa in the Kollam year 814 in the space of three fortnights. The astronomical details furnished in the inscription work out to A. D. 1639, June 3, Monday; ·67; f.d.n. ·10.

The *Travancore State Manual* gives this Ravivarman a reign of 20 years from Kollam 803 to 823, and epigraphical records ranging in date from 798 to 821 have been found for him. A few other records dated in Kollam 830 and 834 mention a king named Vīra Ravi-Ravivarman, but we cannot say if these two kings are identical or different.

The renovation ceremonies were conducted by the *poṟṟi* of Kaṟpakamaṅgalam (*Kalpaka-mahīsura*) named Vāsudēva, who is described as the king's prime-minister (*pradhāna-sachivaḥ*), in strict accord with the procedure enunciated in the sacred texts. He erected a *bālāya* (the *iḷaṅgōyil* of the Tamil epigraphs) and this is referred to under its technical name of '*Saṅkōcha*.'[3] During temple repairs the power of the principal deity is said to be drawn into a smaller and portable

1 Registered No. 77 of the Trav. Epig Colln. for 1085 M. E. – Nāgarī.
2 ,, No. 78 of 1085 M. E. – Nāgarī.
3 सङ्कोचनं स्वविभवस्य निगूहनं स्यात् ।

image, to which worship is offered; and this process is called *'Saṅkōcha'*. This is described in the *Tantrasamuchchaya:*

निष्कामगैकविहितं विधिमत्र मुक्त्वा-
शेषं विशेषविदिह प्रविधाय कर्म ।
सम्प्रार्थ्य तत्वकलशेन तयाभिषिच्य
सङ्कोचमाचरतु वा गृहमात्रजातैः ॥
देवेश प्रतिमामूर्ते मन्त्रमूर्ते परावरे ।
अत्र सङ्कुचितो भूत्वा वासं कुरु तवाज्ञया ॥ Chapter XI, *vv.* 97 *et seq.*

It may be noted that the consecration ceremony of the Krishṇasvāmin temple near Kēraḷapuram was also conducted by the Karpakamaṅgalam-*pōṟṟi*, in Kollam 830 as stated in the record published in *Trav. Archl. Series*, Vol. V.

The composer of the verses was Bālarāma of Vaṭamūlagēha, which is perhaps a Sanskrit name for the Ālamūḍu-illam(?).

Text.[1]

1 ഹരിഃ [।*] കൊളംബാബ്ദെ ഡിപാദെ ദിനകൃതി മിഥുനെ വെദഭോഗാധി-
ശ്രുധെ മൈത്രക്ഷെധിത്രയൊദശ്യധിഖരകരണം ശുക്ല-

2 പക്ഷെഹനീന്ദൊഃ । സിംഹക്ഷെ സിദ്ധയൊഗെ നിലയമധിവടക്രൊഡ-
ദെവസ്യ നവ്യം കൃത്വാ ശുദ്ധിം യഥാവി-

3 ധ്യകരുത രവിവമ്മാഭിധൊ യാദവെന്ദ്രഃ ॥ [൧*] സ്ഥിത്വാ ശ്രീവടകൊട-
രെശ സവിധെ ത്ര്യക്ത്വാന്യകാര്യ്യം ഭജൻ ഭ-

4 ക്ത്യാ തം രവിവമ്മരാജവചസാ ശ്രീവാസുദെവൊ വിഭുഃ । കൃത്വാ സത്മ[1]
ഹരസ്യ നവ്യമശനൈസ്തന്യാ-

5 ശനൈർവ്വാധനൈ[3]ർവ്വഷ്ടാൻ ഭുവിബുധാൻ വിധായ ശുചയെ സൽകമ്മ
ചാകാരയൽ ॥ [൨*] നക്ഷത്രനാഥ-

6 ശകലാഭരണസ്യ ഗെഹം പക്ഷത്രയെണ വടകൊടരനായകസ്യ । അത്യുത്ത-
ന്ദ്രജവരൊടകൃത വഞ്ചി-

7 ധാത്രീഭത്തൃപ്രധാനസചിവൊ ബത വാസുദെവഃ ॥ [൩*] അകാർഷീൽ
സംകൊചം പരമപി വിധിം കല്പകമഹീ-

8 സുരൊടസാവെശാനം സുഖവിദിതവെദ്യൊ ഗുണനിധിഃ । യദെതദ്വൈച-
ചിത്ര്യം ഭജതി മഹദിത്യെവ

9 കതിചിദ്വദന്തീശാനൊയം സ്വയമിതി നതദ്വിസ്മയപദം ॥ [൪*] ശ്രീ-
പാദമൂലമഹിതെ വടമൂലഗെഹെ ജാതൊ

---

1 Registered as Nos. 50 and 66 of the Trav. Epig. Colln. for 1093 M. E.

2 Read सद्मं.

3 The inscription reads वाधनैः; but it has probably to be corrected into वायनैः.

10 വിശിഷ്ടശ്ശുചിതാജ്ഞുഷി ബാലരാമഃ । ശ്ലോകാന്നിമാനകൃത സോമകലാക-
ലാപപാദാരവിന്ദരജസാ പരിശുദ്ധചെതാഃ ॥ [൭*]

Translation.

1. In the Kollam year (expressed by the chronogram) *dvipādē* (*i. e.*, in the year 814) when the sun had risen to '*vēdabhāga*' (when it had passed 4 days) *i. e.*, on the 5th day of Mithuna on the day of the 13th *tithi* of the bright half (of the moon) when the star was Anurādhā, in Khara-karaṇa and Siddha-yōga, Ravivarman the lord of the Yādavas, having renovated the temple of Vaṭakrōḍadēva, performed the purification ceremony according to the prescribed rules.

2. Being near Vaṭakōṭarēśa (the god who is in the hollow of a banyan tree), giving up all other business and serving him (the lord) with devotion, Śrī Vāsudēva renovated the temple of Hara with *aśana*-wood, at the command of king Ravivarman, and conducted the religious ceremonies, having selected (for the purpose) brahmans who had been pleased with the food and sweet-meats (supplied to them).

3. Vāsudēva, the prime-minister of the king of Vañchi, erected in three fortnights, this wonderful shrine of Mahādēva, who has the crescent moon as an ornament.

4. This brahman of Kalpaka-maṅgalam, who is a store-house of good qualities and who has easily mastered all knowledge, performed the *saṅkōcha* ceremony according the Īśānāgama rules. Some say that this new image though *saṅkōcha* (short) exhibits the peculiarity of being *mahat* (great); but there is nothing to wonder at, for it is Īśāna himself. (A pun has been employed on the word *saṅkōcha* in its ordinary and technical sense and on the name of god Śiva-Īsāna at Tiruvidāṅgōḍu.

5. Bālarāma, who is born in the house of Vaṭamūla (Ālamūḍu-illam?) renowned as the Pādamūlam, who delights in excellent integrity and whose mind has been purified by the (pollen) dust of the lotus-feet of the wearer of the crescent moon, has composed these verses.

No. 64—Record of Attingal dated Kollam 628.

This Vaṭṭeḻuttu record is engraved on the margin of the parapet round the well in the Krishṇasvāmin temple at Āttiṅgal, and mentions that the well was apparently excavated and the stone-work of the parapet constructed at the instance of Vishṇu-Vishṇu of Nilavēli in the Kollam year 628.

Text.[1]

൬൱൨൰൮ മാണ്ട നിലവെലി വിഷ്ണുവിഷ്ണു പണി ചെയ്യിച്ചത [॥*]

Translation.

In the (Kollam) year 628, Vishṇu-Vishṇu of Nilavēli had this (well) constructed.

---

1 Registered as No. 1 of the Trav. Epig. Colln. for 1085 M. E.

No. 65 — Two fragmentary records dated Kollam 388

This inscription is engraved on the base of the central shrine of the same Śiva temple at Vīraḷam near Āttiṅgal; but it is incomplete, and stops with 'Kīḻap' of the word Kīḻappērūr, with which the king's name was apparently prefaced. As the date of the record is Kollam 388, the king must have been Rāmaṉ-Kēraḷavarmaṉ, the successor of Maṇikaṇṭhaṉ-Rāmavarmaṉ whose name is epigraphically first connected with the Kīḻappērūr-illam. This king Rāmaṉ-Kēraḷavarmaṉ, also called Dēvadaraṉ-Kēraḷavarmaṉ as in the fragment below, has figured in inscriptions dated from Kollam 384; to Kollam 390; and the present record dated in Kollam 388 naturally belongs to his reign.

Dēvadaraṉ-Kēraḷavarmaṉ may have erected the Śiva temple at Vīraḷam as well as the *balikkal* in front of it.

Text.[1]

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [*।] கொல்லம் ௩௱அ௰அ மாண்டை கன்னியில் வியாழந் நின்ற இடபஞாயிறு உ சென்ற நாள் கீழப-

Translation.

Hail ! Prosperity ! In the Kollam year 388 when Jupiter stood in Kaṉṉi, on the 2nd day expired of the month of Iḍavam, Kīḻap-

---

The subjoined fragmentary inscription is engraved on the *balikkal* of the temple and refers presumably to its erection by Dēvadaraṉ-Kēraḷavarmaṉ. The importance of this fragment lies in the fact that it contains a king's name, but unfortunately no date is mentioned. It may reasonably be considered as contemperaneous with the other incomplete record published above.

Text.[2]

1 ஸ்ரீ தெவதரங் கெரளவர்ம-
2 ர் திருவடி பிரதிட்ட பண்ணிப் பிர-
3 சா[3]

Translation.

Śrī Dēvadaraṉ-Kēraḷavarmar-Tiruvaḍi consecrated (the *balikkal*), and was pleased to ......

No. 66—Record of a Kupaka queen: Kollam 752.

This record is engraved on the south base of the central shrine at Āvaṇīśvaram in Āttingal and relates to the construction of the temple by a Kūpaka queen born in the Mṛigaśīrsha-nakshatra. *The Travancore State Manual*[4] has wrongly equated this queen with Kulaśēkhara-Nambiraṭṭiyār who renovated the Kariyamāṇikka-viṇṇagar-Āḻvār at Iḍarayakkuḍi in Kollam 643, a century earlier. Who this queen was, is not ascertainable; but she may be the sovereign against

1 Registered as No. 4 of the Trav. Epig. Colln. 1085 M. E.
2 " No. 3 of 1085 M. E.
3 The writing stops here and may have been continued as திந்த பலிக்கல்லு.
4 See Volume I, page 300.

whom the Portuguese are said to have taken the offensive in about A. D. 1571. (*T. S. M.*, I–p. 300). Mr. Mackenzie has also referred to the Senior Rani of Travancore, who set on foot an agitation against the Portuguese.

It may be of interest to state that it was another Queen of Attingal who granted the English factors permission to settle at Anjengo and Edava in A. D. 1684 and 1721.

Text.[1]

1 സ്വസ്തിശ്രീ [।*] കൊലംബ്ദെ സപ്തശത്യാം സ്ഥിതവതി ശരദാം സദ്വിപ-
ഞ്ചാശികായാം ജീവെ സിംഹം പ്രവി[ഷ്ടെ][2] . . . .

2 ഷഷ്ഠ്യാം കുംഭെ ച ലഗ്നെ മൃഗശിരസി തദ്ക്ഷോത്ഭവാ ക്രുഭകാനാം[3] രാജ്ഞീ
യാ ശംഭുമസ്ഥാപി[2] . . . .

Translation.

Hail! Prosperity!

In the Kollam year 752, when Jupiter was in Simha, ... shasthi-tithi and in the Kumbha-lagna, (the image of) Śambhu was installed by the Queen of the Kūpakas, who was born in the star of Mṛigaśiras.

No. 67—Record at Manambur: Kollam 811.

The subjoined record in the later variety of alphabet called the *Kōleḻuttu* is engraved on the east base of the *śuṟṟu-maṇḍapa* of the Subrahmaṇya temple at Maṇambūr near Āttingal. It registers the fact that the temple construction was begun in Kollam 800 and completed in Kollam 811.

Text.[4]

1 കൊല്ലം ൮൱ മാണ്ടു ചി-

2 ങ്ങമാസത്തിൽ പണിതുട-

3 ങ്ങിച്ചു ൮൱൰൧ മാൺ-

4 ടു മെടമാതത്തിൽ പണി

5 തീർത്തു കലശം ആടിച്ചിതു [॥*]

Translation.

The work (of construction of the temple) was begun in the month of Simha in Kollam 800 and was completed in the Mēḍam month of the Kollam year 811; and the consecration ceremony was performed.

---

1 No. 2 of 1085 M. E.
2 Damaged at the end of the lines.
3 Read കൂപകാനാം.
4 Registered as No. 5 of the Trav. Epig. Colln. for 1085 M. E.

No. 68—A record from Navaykkulam.

From an inscription published on page 299 of the Travancore Archæological Series, we learn that the temple of Saṅkaranārāyaṇamūrtti at Nāvāykkuaḷın near Āttiṅgal was renovated in Kollam 614 in the time of the Travancore king Vīra Rāma-Mārttāṇḍavarman of Kīḻappērūr, the Senior Member of Jayatuṅga-nāḍu and of the Vaḍaśēri-illam. The *balikkal* of the temple appears to have been set up anew in Kollam 782, apparently by a private individual, while the *Saptamātri* bali-stone bears the donative label of Mādhavaṉ-Śaṅkaraṉ.

The subjoined record engraved on both sides of a stone set up in the temple relates to the gift of 60 *kaḻañju* of gold for the maintenance of a lamp in the temple, by Kumaraṉ-Kaṇḍaṉ of Ēṟa-nāḍu.

Text.[1]

First face.

1 ஸ்வஸ்தி
2 ஸ்ரீ
3 நாவாக்கள-
4 த்து [தே]தவர்-
5 க்கு ஏரநாடடு[2] கு-
6 மரங்கண்டன் அ-
7 றுபதின் கழஞ்சு
8 பொன் இடடு திருவி-
9 ளக்கு அமச்சான் [।*]
10 வியதி முந்நாழி நா-
11 ழியால் உரி நெ-
12 ய் அட்டுவிது [।*]
13 நூல்திரி இடுவி-
14 து [।*] இத்திருவிளக்கு

Second face.

15 [வுடை]டயா[ரே]
16 [பா]ட்டமாள-
17 வும் [।*] வில-
18 க்குவெரும் [வி]-
19 லக்குவெர்-
20 க்கு அஞூப-
21 ந்தம் செய்-
22 வொரும் மு-
23 ழிக்கள கச்-
24 சத்தெ
25 . . . .[3]

Translation.

Hail! Prosperity!

Kumaraṉ-Kaṇḍaṉ of Ēṟa-nāḍu provided for a sacred lamp to the god of Nāvākkaḷam by the gift of sixty *kaḻañju* gold. One *uri* of ghee by the measure holding three *nāḻi* shall be supplied daily. Thread-wick shall be used. Those who are in charge of this lamp shall enjoy the *pāṭṭam* (of the land).

Those who obstruct (this charity) and those who support the obstructors (shall be liable to the penalty of) the Mūḻikkaḷa-kachcham.

---

1 Registered as No. 9 of the Trav. Epig. Colln. for 1085 M. E. —Vaṭṭeḻuttu.

2 Ēṟa-nāḍu or Ēṟāṭṭu 'is the province of Calicut with the original chief place Neḍiyiruppu.' It is mentioned as the tract ruled over by one of the signatories of the Cochin plate of Bhāskara-Ravivarman (*Ep. Ind.*, III, p. 66-9).

3 The last line may be படுவது. Two other fragments engraved on the *balikkal* of the temple (Nos. 7 and 8 of 1085 M. E.) are in Vaṭṭeḻuttu:
பாதவன் சங்கரன் (probably the individual who erected the *balikkal*)
and கொல்லம் எாஅயஉ மாண்டு (the date of erection).

Two copper-plate records from Palaiyur.

The Rev. Father H. Hosten of Darjeeling who was touring in the State in January and February 1924 visited the church at Pālaiyūr in British Malabar which is 16 miles distant from Trichur, and he kindly sent me impressions of the four copper-plate records belonging to that church. As two of these have already been edited in the *Travancore Archæological Series*, the other two remaining records are also now included in the same publication. The impressions prepared in a press at Pālaiyūr were not quite satisfactory, and as there was also some difficulty in getting a loan of the original plates, two good impressions were kindly furnished at my request by K. V. Subrahmanya Ayyar, B. A., M. R. A. S., Assistant Superintendent for Epigraphy, Octacamund, to whom the originals had been sent by the Bishop of Trichur some time ago, and who had also prepared some notes on these two plates. I now edit these records from transcripts that have been prepared by me.

Pālaiyūr is situated in the Pālaiyūr-aṁśam of the Ponnani taluk in British Malabar and contains a Romo-Syrian Church. It is one of the seven places where the earliest Christian Churches of South India are believed to have been founded by the Apostle St. Thomas, who is said to have landed, according to orthodox Christian tradition, at Malaṅgara near Cranganore in A. D. 52[2] and to have successfully carried on his evangelistic work, until the time of his martyrdom in A. D. 67 or 72 at St. Thomas' Mount near Madras. The Malabar tradition further affirms that the apostle converted some important brahman families at Pakalmattam[3] and also a Chēra king called Paḷḷi bāṇapperumāḷ to Christianity; and although no finality has been arrived at as to this aspect of the connection of St. Thomas, it goes without saying that this religion found considerable favour here in the early centuries of the Christian Era. The name of Kināyi-Thomman or Thomas of Canoa (4th century) a missionary from the country of Evuz, is connected with the establishment of several churches[4] in the West Coast. As the existing copper-plate charters of Kottayam and Cochin of the 9th and 11th centuries A. D. belonging respectively to the Chēra kings Sthāṇu-Ravi and Bhāskara-Ravivarman and the plates of king Vijayarāgadēva of the 14th century all point to the conclusion that the Christians and Jews were uniformly patronised by the tolerant sovereigns of Kēraḷa because of the commercial prosperity that they brought to the West Coast, the antiquity and continuity of the Malabar church can surely be accepted.

James Fenicio, a Jesuit missionary who sojourned in the Zamorin's dominions between the years 1600 and 1607, obtained permission to erect four churches in that territory. His letter which has been quoted in *Indicarum Rerum*[5] reads thus:—

'I devoted all the remaining available time to the erection of these churches and to the Christian inhabitants of this village Pālūr. I used to give

1 *Trav. Archl. Series*, Vol. III, pp. 211-14.
2 Vincent Smith's *Early History of India*, (Third Edition), p. 235.
3 *Ibid.* p. 245.
4 *The Portuques Asia*, Vol. II, p. 231, attributes a St. Ciriacus church to him.
5 *Thomas, the Apostle of India*, (Bishop Medlycott, 1906), p. 30.

them instructions as I chanced to meet them. As the church of Pālūr dedicated to Saint Cyriac (Syr. Quriaqus) which was the oldest (*primus*) among all the churches in Malabar, and renowned for favours and graces obtained, and for this reason much frequented, I devoted myself more especially to it. The stone church which I began two years ago (enclosing apparently, within it the primitive building) had risen to the height of the windows. At this stage no one would dare to pull down the old wooden building, fearing to be struck down by sudden death: it stood surrounded by the walls of the new erection, but after I had prayed and removed their timidity, the old structure was pulled down and the new building stood out in such fine proportions that the Hindus, the Muhammadans and the Jews flocked to see it.'

The only epigraphical documents available are now the above-mentioned four copper-plate records, which are not more than about three hundred years old; but then the absence of earlier documentary evidence is no criterion as to the age of the church.

No. 69—Palaiyur plate of Kollam 852.

This plate measures 17″ × 2″ and is written on both sides in the Vaṭṭeḷuttu script of a late variety, in which the following peculiarities are noticeable:—

Two forms of *ka* occur, one resembling the letter N written slantingly as in *vaḍakka* and *tekka* (*l.* 2) and the other having the shape of 7 with its vertical leg cut up by a cross stroke as in *viḷakkartare* (*l.* 8). *Cha* is fortunately distinguishable from *ka*, as the straight and cross lines of the letter *ka* join in a loop at the bottom as in *achchāḷatta* (*l.* 1, 6). One symbol does duty for the letters *na*, *va*, and *pa*, and its proper value has to be determined mostly from the contexts, so that in the case of proper nouns, such as the names of places and fields, this difficulty of differentiation is considerably enhanced. The letter *ri* is written in two ways, the *i*-symbol being in one case, an open curve added to the consonant as in *vikāri* (*l.* 12), and in the other case, curling round on itself in a dogtail, as in *ariqumpadi* (*l.* 5) and *vikari* (*l.* 14). This *ri* again bears a close resemblance to *ru* and has to be distinguished with some care (*paṟumāḷigai*: *l.* 1). The similarity in form between *ru* (*kararum* : *l.* 15; *tambimārum* : *l.* 7) and *rē* (*paḍinnārēl*- *l.* 3; *valaikkarēru*-*l.* 9; *māvarē*-*l.* 14) gives rise to some confusion, especially in the proper names. The letter *pō* (*pōgaṅṅaḷum*-*l.* 5) is not much different from the vowel *ā* (*āchchavīṭṭil*-*l.* 15), the only variation being an additional stroke in the beginning. *Ña* has two shapes one of which is formed by joining two closed loops by a concave curve at the top (*paḍiññāṟu*-*l.* 8), while in the other, the left loop is extended further down by another curve, as in the older form of Vaṭṭeḷuttu.

The language of the inscription is Malayāḷam and many modern forms, such as *āmada*, *mumbāgē*, *teṅṅā*, *vāṅṅi*, *chiṅṅam*, *paḍippuraikkaḷ* etc., are used. In the phrase *annu-perum-arttavam vāṅṅi-koṇḍa* (*l.* 5), *annu* (T. *aṉṟu*) means 'that day' and in a more general sense 'at that time', *perum* may either mean

'worth' or 'current' and *arttam* is 'money': thus, the phrase signifies 'having received the money current on the day' (*i. e.*), having received for the land a sale-price consistent with the market rates prevailing at the time of the transaction. *Pāṭṭamāḷi* (*pāṭṭam* + *āḷi*) is synonymous with '*kārāḷaṉ*' of the Tamil epigraphs, 'one who superintends the cultivation of the fields in a village'; but it has a higher significance in Malabar usage, where he is 'a collector of rents for the Rājā'. The word has also become a regular title of 'a hereditary manager of temple property'. *Adir* is a Malayalam word meaning 'a boundary' and may have a connection with the classical Tamil word *adar*—a forest pathway. The phrase *māvaṟekkoṇḍu* means 'having received (*koṇḍu*) in full (*aṟa*) the money (*mā*)-value of the land in question.'

"*Sahada* means a saint. In Syriac, *Sahadā* means a 'martyr', one who died for the Faith at the hands of others. It does not mean a mere saint, a composer of the faith, for which the Syriac equivalent is *Moudiana*, but a martyred saint. *Sahada* is only applied to a defunct person, attested as such by the church."[1]

The Vicar was the subordinate official of the Kattaṉār and the *dēśatta-paṭṭakkāran* and the *paḷḷi-porattikkāran* who were also present on the occasion, were probably the revenue officials of the village and of the church respectively. 'Paṭṭakkāran' is also the title of a priest. The word Mākkuriyākkō is compounded of *Mā* which stands for Mār, the title of a Syrian-Christian bishop meaning 'Lord or master', and Kuriyākōs the proper name of the saint. In the name of Sākku-Kattanār, Śākku or Chākko is the Malayalam form of Jacob and Kattanār, though derived by some from *Kassa* (Arabic for priest) and from Kartavyanāthar, may also be traced to *Kartā* (or agent), which being Tamilized into *Karttaṉ* had the honourific suffix of *ār* added thereto, to signify that the priest is god's agent on earth, for looking after the spiritual welfare of his flock.

The record is comparatively modern being only 250 years old, dated as it is in the month of Simha of the Kollam year 852, current, (1676 A. D.); but no further details are furnished as regards the exact day on which the deed was drawn up. It registers that a private individual named Kāman-Kāmar and his younger brothers conjointly sold out a piece of land called Pāḷipparamba situated at Achchāḷam in the Pālaiyūr-dēśam to Śākku-kattaṉār, who was the ecclesiastical head of the church of Mār Kuriyākkō-Sahada at Pālaiyūr, at the time of the transaction.

In compliance with my request the Rev. Joseph C. Panjikaran M. A. of Ernakulam sent me the following note on the Pālaiyūr church. "Kuriyākkōs is Syriac derived from or akin to the Greek, Kuros = 'a Lord; Kuriyākkōs is its dimunitive, 'little Lord'. The church at Pālaiyūr is dedicated to Kuriyākkōs-Sahada'. This information was further supplemented by his Lordship the Bishop of Trichur in the following note—"Mār Kuriyākkō-Sahada is Saint Syriacus, a holy deacon at Rome under the Popes Marcellinus and Marcellus. In the persecution of Dioclesian in A. D. 303, he was crowned with a glorious martyrdom in that city". Bishop Medlycott has also mentioned on page 23 of his book that 'St. Cyriac (Mar-

1 This note was furnished by the Rev. J. C. Panjikkaran M. A.

Quriaqus, whom Halinus killed in Persia and Diulite, his mother) died at Tarsus about A. D. 305 (Ruinart's *Acta Martyrum Sincera*, p. 477) and that the Greeks keep his festival on the 15th of July and the Latins on the 16th of the same month'. The same author has further stated on page 24 that 'three great festivals are observed in honour of (i) Thomas the Apostle, (ii) St. George and (iii) St. Cyriac. Saints George and Cyriac are both greatly venerated among Syrians and their names are very commonly borne by the Christians. These festivals are those of primitive martyrs venerated in the East, for only such were entered in the earliest church calendars'.

Text.[1]

First side.

1 கொல்லம் அ௱ரு௰உ ஆமத பொருந்த சிங்ஙஞாயற்றில் எழுதிய அட்டிப்-
பெற்றொலக்கரணமாவத [।*] பாலையூர் தெசத்த அச்சாழத்த

2 பாலிப்பறம்ப கிழக்கதிற் தெக்குவடக்க பாலையூர்பள்ளி [பறு]மாளிகெக்க
படிஞ்ஞாறும் தெக்க அதிர் கிழக்குபடிஞ்-

3 ஞாற வி[ள]க்கத்தறெ பறம்பினு வடக்கும் படிஞ்ஞாறெ அதிர் தெக்கு-
வடக்க பெருவழிதொட்டினு கிழக்கும் வடக்க அதிர் கி-

4 ழக்குபடிஞ்ஞாற அச்சாழத்த வலைக்கறெறு குடியிரிப்பின்றெ தெக்கெ அ-
திர்க்க தெக்கும் இந்நாலதிர்க்க அகத்த அகப்பெட்ட தெச-

5 பொகங்ஙளு தெங்ஙின தெங்ஙாயும் மற்றுமெப்பெர்ப்பெட்டதினும் கூடி
அந்நு பெறும் அர்த்தவும் வாங்ஙிக்கொண்ட அரவெளும் [2]அரிகும்[3] ப-
தியு-

6 ம் கொயிலும் பாலையூர் பாட்டமாளியும் அந்நாடு கொயிலும் முன்பாயாகெ
அட்டிப்பெறுயி எழுதி நிரட்டிக்கொடுத்தார் அச்சாழத்த

7 காமன்காமெருக் தம்பிமாரும் [॥*] அம்மார்க்கமெ இச்சொன்ன பாலை-
யூர் தெசத்த அச்சாழத்த பாலிப்பறம்ப கிழக்கதிர் தெக்கு வடக்க

8 பாலையூர்ப்பள்ளி பறுமாளிகெக்க படில்ஞாறும் தெக்கதிர கிழக்கு படில்-
ஞாற விளக்கற்தறெப் பறம்பினு வடக்கும் படிஞ்ஞாறெ அ-

Second side.

9 திர் தெக்குவடக்க பெருவழிதொட்டினு கிழக்கும் வடக்கதிர் கிழக்குப-
டிஞ்ஞாற அச்சாழத்த வலைக்கறெறு குடிஇருப்பின்றெ தெக்கெ அ-
திர்க்க தெ-

10 க்கும் இந்நாலதிர்க்க அகக்த அகப்பெட்ட தெசபொகங்ஙளும் தெங்ஙினு
தெங்ஙாயும் மற்று மெப்பெர்ப்பெட்டதினும் கூடி அந்நு பெறும் அர்-
த்தவும்

11 கொடுத்த அரவெளும் ௨ரிகும் பதியும் கொயிலும் பாலையூர் பாட்டமாளி-
யும் அறிகெ அந்நாடு கொயில் மும்ப[ா]கெ அட்டிப்பெறுயி எழுதி
நிரட்டிகொண்டார் பாலையூர் பள்ளிக்கல் மாக்குறியாக்க-

12 ஸஹாத பொரால் பாலையூர் சாக்குகத்தனரி[ட] விகாரியும் தெசத்தெ ப-
ட்டக்காரெனும் பள்ளி பொரத்திக்காரெரும் இம்மார்க்கமெ பாம்பு
நாலதிர்க்க அகத்து அகர்பெட்ட-

1 Registered as No. 4 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

2 The significance of *Aravel* is not known.

3 Compare அயலும் பதியும் அறிக and அடியான் குடிபதிகளும—(Gundert).

13 திஹு எப்பெரும் மாவறெக்கொண்ட மண்ணடங்க முதலற நிருதகமாய் நிரட்டிக்கொடுத்தார் காமன்காமரும் தம்பிமாரும் அம்மார்க்கமெ இ-ச்சொன்ன பறம்ப நாலதிர்-

14 க்க அகத்த அகப்பெட்டதின் எப்பெரும் மாவற கொடுத்த மண்ணட-ங்க முதலற நிருதகமாயி நிரட்டிச்சுகொண்டார் பாலையூர் சாக்குகத்த-ஹ[றும்] விகாரியும் [1]பொழுத்-

15 திக்காரெரும் இம்மார்க்கமெ இத அறிவொர் கொங்ஙாட்ட கண்டுமெ-ஹெனும் வாலாட்ட தெவ்வன்மெஹெனும் ஆச்சவிட்டில் இட்டி நா-யெருமு பாலவாயகரத்தில்

16 படிப்புரைக்கல் இட்டிஎனும் காவக்கரை புத்தகுழிப்பும் தலப்பெள்ளி பூதநாயெரும் அறிகெ கெட்டு கெள்ப்பிச்ச கையெழுதினர் கூத்தி-னம்பெள்ளி சங்ஙரிபங்ங கை எழுத்த [॥*]

Translation.

The (*ōlakkaraṇam*) palm-leaf document of a gift attended with libation of water, which was written in the month of Siṁha of (the) Kollam (year) 852, current (is as follows):—

From south to north, the eastern boundary of Pālippaṟamba at Achchāḷam in Pālaiyūr-dēśam is to the west of *peṟumāḷigai* of the church at Pālaiyūr; from east to west, the southern boundary is to the north of Viḷakkattaṟe-paṟamba; from south to north, the western boundary is to the east of the stream (*tōḍu*) near the high road; and from east to west, the northern boundary is to the south of the southern boundary of the inhabited portion of the Valaikkaṟēṟu at Achchāḷam. Having received the current market price, Kāman-Kāmer of Achchāḷam and (his) younger brothers gave away with libation of water all the items of income including *dēśa-bhōga* (*i. e.*, rights and privileges peculiar to the country) and the (produce of) cocoanuts from the cocoanut-trees, (of the land) comprised in these four boundaries having written (it in the sale-deed) as an *aṭṭippēṟu,* in the presence of the *Aravēḷ,* the neighbours (*arigu*), the chieftain (*pati*), the official, the collector of rents of Pālaiyūr, and the then-ruler of the district.

In this manner, Chākku-Kattanār of Pālaiyūr, the *paṭṭakkāran* (the chief of the *dēśam*) and the *pravattikkār* (managers) of the church gave in the name of Mār Kuriākkō-Sahada[2] of the church at Pālaiyūr the current market price of the above-mentioned land of Pālippaṟamba at Achchāḷam in Pālaiyūr-dēśam, whose eastern boundary from south to north is to the west of *Perumāḷigai* of the church at Pālaiyūr, southern boundary from east to west is to the north of Viḷakkartaṟe-paramba; western boundary from south to north is to the east of the stream near the highroad; and whose northern boundary from east to west is to the south of the southern boundary of the inhabited portion of the Valaikkarēṟu at Achchāḷam,– and had an *aṭṭippēṟu* written out in the presence of the governor (*kōyil*) of the district and with the knowledge of the *aravēḷ*, the neighbours, the chieftain, the palace(-official) the collector of rents of Pālaiyūr, and the then-ruler, and received it with libation of water.

1 பொழுத்திக்காரெரும் is a colloquial form of ப்ரவர்த்திகாரர்.

2 The reading of ത in സഹദ I owe to Mr. T. K. Joseph.

In the same manner, Kāman-Kāmer and his younger brothers having received the price in full, gave with libation of water as *nīrudagam*[1] all the lands, of whatever description they may be, lying within the four boundaries of the said *paramba*.

In that way, Chākku-Kattaṉār of Pālaiyūr, the Vicar and the *poḻattikkāraṉ* gave the price in full and obtained with libation of the water, all the lands, of whatever description they may be, that lay within the four boundaries of the said *paṟamba*.

In this way, Kaṇḍu-Mēṉōṉ of Koññāḍu, Dēvan-Mēṉōṉ of Vaḷāḍu, Iṭṭi-Nāyar of Achchavīḍu, Iṭṭiyan of Paḍippuṟaikkal in Pālavāyagam, Putta-Kuṟippu of Kāvakkarai and Pūda-Nāyar of Talappeḷḷi know this (transaction); and this is the signature of Śaññari-Paññaṉ of Kūttinampaḷḷi who wrote this (document) as he heard it told and as he read it out (to others).

No. 70—Palaiyur plate of Kollam 856.

The record on this plate, which measures $11\frac{1}{2}''$ in length and $1\frac{5}{8}''$ in breadth, is neatly executed and the forms of the Vaṭṭeḻuttu letters generally correspond with those of the previous record with but a few peculiarities.

The vowel *e* is marked in two ways: either as two loops connected by a concave curve at the top (older form) as in *eḻudiya* (*l.* 1) or, as in *eḻudi* (*ll.* 9, 10), with the left loop marked by an indenture which makes the letter look like the Malayalam numeral ൭ with its tail curling off into a smaller spiral. The letter *ko* has four forms which slightly differ from each other, the variations being due to the slovenliness of the engraver: *koṇḍār* (*l.* 4). *koḍuttār* (*l.* 9), *koḍutta* (*l.* 10) and *koḷḷa* (*l.* 12). To the same cause has to be attributed the difference in the forms of the vowel *a* in *ammārga* (*l.* 9) and *adirkka* (*l.* 6).

The expression *kiḻiyumāṟu* of our record is equivalent to the Tamil *kaḻiyumāṟu* meaning 'to remove or pay off', while *nēṟpaliśa* or the full rate (നേർപലിശ) appears to be the Tamil *oruvaḍḍi* or 12 per cent. *Dēśavakkam* and *kuḻikkāṇam* are perhaps the names of taxes, the former being the shorter form of *Dēśavakkaṇai* occurring in Tamil inscriptions and the latter meaning (one) *kāṇam* on every *kuḻi* (of cultivated land). But *kuḻikkāṇam*[2] in Malabar usage is the compensation which the owner has to pay to the tenant at the time of the expiry of the term of lease, for the improvement effected by the latter in the land: the term thus refers also to the deed of mortgage on such conditions. The name appears to have been derived orginally from *kuḻi*, the pits dug up for planting cocoanuts and *kāṇam*, 'fee'; *i. e.*, the compensation paid at so much for each of the cocoanut pits dug or, in other words, cocoanut trees planted by the tenant in the land in the way of improvement. Cocoanut being the principal productive tree cultivated on lands, this was taken as the standard and the other trees such as the jack, etc., were also included in the calculation by the same term of agreement.

The inscription is a deed of mortgage with possession. It states that a certain Śūri-Iṭṭi took a loan of 111 *paṇam* from the church authorities at Pālaiyūr

1 This seems doubtful.
2 *Trav. State Manual*, Vol. III, Glossary.

at *nērpaliśai*, and gave as security for that amout certain lands, whose produce was to be enjoyed by the churches and equated towards the interest due on the loan.

Text.[1]

First side.

1 கொல்லம் அ௱ரு௰௬ ஆமத மிதினஞாயற்றில் எழுதிய பனெப்பாட்டொல-
க்காணமாவத [।*]

2 [2]சாலெயுர் பள்ளிக்கல் மார்குறிசாக்கொ ஸஹத பாலெயூர்[2] சாக்கு கத்தனு-
[று]ம் விகா-

3 ரியும் தெசத்தெ பட்டக்காரெனும் பள்ளி பொழுத்திக்காரெரும் கூடி கை-
யால் நூற்-

4 றொருபத்தொந்நு பு[து]ப்பணம் கடகொண்டார் ஆச்சவிட்டில் சூரி[3]-
கெட்டி கொண்டார் கொ-

5 ண்ட பரிசாவத [।*] இக்கொண்ட புதுப்பணம் ௱௰௧ னும் காரியம் பாலெ-
யூர் தெசத்த தர-

6 கன்விட்டில்ப் பறப்பின்றெ தெக்க பள்ளி அதிர்க்க கிழக்க கல்க்கிணற்-
றின்[ன]

Second side.

7 வடக்க தனிசகதனிக்க பள்ளகாளியன் விட்டில்ப் பறம்ப விலநலமுள் பெ-
று பாலெ-

8 யூர்தெசத்த காளியன்விட்டில்பறம்ப ௱௰௧ பணவும் கொடுத்த பனெப்பா-
ட்டம் நெர்பலிச

9 கிழியுமாற எழுதி கொடுத்தார் சூரி இட்டி [வா]ங்ஙி அம்மார்க்கமெ இச்-
சொன்ன தெசத்த ௱௰௧

10 பணவும் கொடுத்த பனெப்பாட்டம் நெர்பலிச கிழியுமாற எழுதிச்சு கொ-
ண்டார் பள்ளிககல் மாக்குறி-

11 சாக்கு ஸஹத பொால பாலெயூர் சாக்கு கத்தனு[றும்] விகாரி[யும்*][।*]
இப்பறம்பில் வச்சாக்குந்ந பல-

12 ங்ஙள்க்க ௳ தசவக்கம் குழிக்காணம் கொடுக்கவும் கொள்ளவும் கடவர் இ-
ப்படிக்க [கொ]ண்டா[ர்*] [।*] தம்பிதம்பி க எ-

13 ழுத்த [॥*]

Translation.

(The following is) the *paneppāṭṭōlakkaraṇam* (document relating to the supply of palmyra spathes for rent of lands) written in the month of Mithuna of (the) Kollam (year) 856.

Śūri-Iṭṭi of Achchavīḍu took a loan of (one) hundred and eleven new *paṇam* from the hands of Śākku-Kattanār of Pālaiyūr, the Vicar of the Pālaiyūr church of Mār-Kuriśākko-Sahada, when the *paṭṭakkāraṉ* of the *dēśam* (village) and the *pravrittikkāraṉ* (revenue-clerk) of the *paḷḷi* (church), were also present.

The condition for the loan of these 111 new *paṇam* (thus) received and the the security for the amount is (the land situated) to the south of the *paṟamba* attached to Tarakanvīḍu in Pālaiyūr-dēśam, to the east of the boundary of the church and to the north of the stone well and (the lands including) the *paṟamba,*

1 Registered as No. 3 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

2 Read பாலையூர்.

3 This occurs as இட்டி in *l.* 9 below.

and *viḷainilam* and *uḷvēru* attached to Taṇisagataṇi Paḷḷa-Kāḷiyan-vīḍu. The 111 *paṇam* having been paid, Sūri-Iṭṭi received them and wrote and gave the *paṇaipāṭṭam* (*i. e.*, deed of mortgage of land) as a set-off against current *nērpaliśa* interest.

In that manner, having paid the said 111 *paṇam* Sākku-Kattaṇār and the Vikāri of Pālaiyūr had, in the name of Mār Kuriakko-Sahada of the Pālaiyūr church, the *paṇaipāṭṭam* written as a set-off against current interest. The *dēśavakkam* and *kuḷikkāṇam* shall be paid and recovered on the produce, that shall be raised on these lands.

This is the signature of Tambi-Tambi.

No. 71—A few epitaphs from Aruvittura, Adiramvila and Kanjur.

The subjoined epitaphs relate to the death of some private individuals in the 8th and 9th centuries of the Kollam era. They are written in the Vaṭṭeḻuttu script of the period to which they belong, and are found in the churches of Aruvittura, Adiramviḷa and Kāñjūr. They were all of them collected by the Reverend Father H. Hosten s. j. of Darjeeling, when he toured round in the Travancore State in January—February 1924.

It is of interest to mention that the epitaphs belonging to Kāñjūr which must have been lying about in the church compound have been thoughtfully conserved by being embedded in the wall of one of the rooms of the Church there.

(*No. 67 of 1099*).

1 எ௱ருய[௱]-
2 ருமதம் மி-
3 ணமாதம் ௳
4 ௲- ஓராற்று-
5 கூறுல் இ-
6 ட்டி செறிய-
7 து மாப்பி-
8 ள நல்லவ-
9 ழி செயிது

(*No. 68 of 1099*).

1 என . ௳அ மதம்
2 மிண மாதம் ய-
3 ரு௲- ஓராற்று-
4 கூறுல் ஒ-
5 விஜெ அம்ம ந-
6 ல்லவழி செயி-
7 து

(*No. 69 of 1099*).

1 கொல்லம் அ௱-
2 ருய௲ ந்நமாண்டு
3 மகொம் உய௱௲
4 சனி அழிச்ச
5 அத்தமிச்சு
6 குஞ்ஞச்சி ந-
7 ல்லவழிக்கெ பொயி

(*No. 70 of 1099*).

1 கொல்லம் அ௱௲ய
2 ൻ மாண்டு விறிச்சி-
3 கமாதம் ௲யரு-
4 . . . ஞங்கிணம-
5 . . . த்தில் சர .
6 கணத்தி நல்ல
7 வழிக்க பொயி

(*No. 71 of 1099*).

1 எளஎயரு மினா-
2 ஞாற ஙு மாணி
3 அயிப்ப மாப்-
4 பிள நல்ல-
5 வழி செயி-
6 து

(*No. 72 of 1099*).

1 எளஙய[அ] மத
2 [இ]ட ஞாற உய-
3 உ௵ செர்-
4 யான் வார்க்கி
5 நல்லவழி
6 செயிது

(No. 73 *of 1099*).[2]

1 எளஅயஅ மத
2 தனி ஞாற
3 உயஉ௵ அ-
4 யிப்ப மாணி
5 நல்லவழி
6 செயிது

(*No. 74 of 1099*).[3]

1 கொல்லம் எளஙயரு-
2 மத மின ஞாயற
3 உயசு௵ கப்பியா[1]-
4 ர் சாக்கொ மரிச்சு

(*No. 75 of 1099*).

1 கொல்லம் அள-
2 ரூயசு மத கன்-
3 னி ஞாயற யங-
4 ௵ திங்களாழிச்சா
5 நாள் கைத்-
6 தொட்டுங்கெல்
7 அச்சுண்ணிய-
8 ம்ம ம(ா)ரிச்சு

(*No. 76 of 1099*).

1 கொல்லம் அள-
2 அயகூ மத
3 மிதின ஞாய-
4 ற உய௵ ச[னியா]-
5 ழிச்சா நாள் கைத்தொ-
6 ட்டுங்கெ-
7 ல் வறிகி-
8 த யபலொ[த]
9 மரிச்சு

(*No. 77 of 1099*).

1 கொல்லம்
2 அளஅயசு-
3 மத கர்க-
4 கெடக ஞா-
5 . ற உய௵ கை-
6 த்தொட்டுங்-
7 கெல் வறிகி-
8 த ஔச்சி ந-
9 ல்[ல வழிசெயிது]

(*No. 78 of 1091*).

1 கொல்லம் எளநுய
2 மத தனவ ஞா-
3 யெறு உயசு௵
4 புதிச குரிசா-
5 க்கொ சும்மார்
6 தாகன் மரிச்சு

---

1 *Kappiyār* is said to be derived from *lavar*, a syriac word for a grave, and means 'a sexton'.

2 Another reads: அளச மத கர்க்கடமாதம் பழைகணக்க கூ௵ ஓராற்றுகூறல் கொச்ச மரியத்த அம்ம நல்லவழி செறிது செறியத. (No. 8 of 1099).

3 A few other epitaphs are dated in Kollam 754, 768, 785, 801 and 816.

(*No. 79 of 1099*).

1 கொல்லம் அ௯-
2 எயஉ மத மிதி-
3 ண ஞாயற மெள-
4 ஞ திங்களாழி-
5 ச்ச(ர) நாள் கைத்-
6 தொட்டுங்கெல்
7 அபுரான் வர்-
8 கித ம(ர)ரிச்சு

No. 72—Pattali copper scroll: Kollam 971.

The subjoined Malayalam inscription is engraved on a thin copper-scroll received from the Bhagavatī temple at Paṭṭāḻi in the Kottarakkara taluk. The scroll is about 20″ long and is not more than 1½″ broad; and at one end it is provided with an eyelet soldered as a separate bit to the copper-leaf, so that when not in use, the scroll can be wound round in the form of a small cylinder and a string through this eyelet could then be used to secure the scroll in that position.

The inscription relates to the *prāyaśchitta* or expiation in the form of a monetary fine of 100 *rāśi*, which the *karakkār* connected with the Bhagavatī temple were forced to pay, for having set at defiance the authority of Kāmpittān, in whom had been vested the administration of the properties belonging to the temple. About this individual and his connection with the Bhagavatī Temple, Mr. Sankaranarayana Pillai, Special Officer, Paṭṭāḻi Devasvam, has furnished me with a short note of information:—

"The word 'Kāmpittān' means a *Tān* (abbreviation of Uṇṇittān, Valiyattāṉ) of the house Kāmpiyil (the name of a house). He is somewhat like a Veḻichappāḍu of modern days in some of the *Ūrāṇma* temples. They are said to have *anujñā* (അനുജ്ഞ) on certain occasions and at that time, they are said to act as oracles of the temple-goddess, relating to certain matters referred to them by the public. It is said that a Kāmpittān here comes into existence all on a sudden and he is selected by the goddess herself. He is expected to perform a few specified miracles, before he is admitted by the public as the Bhagavatī-*manushyam* (goddess's representative). When he is so accepted by the people, he is brought before the sovereign in whose presence also he is to show his divine powers. He then becomes a Kāmpittān, in sole charge of the administration of the spiritual and temporal affairs of the Dēvasvam. He becomes the full owner of the lands belonging to the Dēvasvams. Probably the first of such Bhagavati-*manushyams* was a *Tān* (Uṇṇittān) of the house by name Kāmpiyil and the name descended to his successors in office also. The Government are now administering the Dēvasvam affairs on trust, until the appearance of the next Kāmpittān, whenever that event may happen.

The last of the Kāmpittāns died in 987 M. E. The Kāmpittān had 'inspirations' only when he, had *anujñā* (അനുജ്ഞ). At other times he was no more than an ordinary individual, in whom the control of the Dēvasvam properties was

vested. In that capacity, a few leaders of the people revolted against his occasional high-handedness, and as the full owner of the Dēvasvam properties, he sought the help of the Government in subduing the revolters."

The reasons which brought about this cleavage between this temple-manager and the tenants are not directly mentioned in the record, but it must have been mainly due to the tyranny of the Kāmpittān: and the delinquents appear to have successfully 'non-co-operated' for a period of nearly 8 years. An attempt at compromise made by the Sarvādhikāryakār of the palace backed by a few *pōttis* having proved abortive, the misunderstanding appears to have continued, much to the detriment of worship in the temple. The revolters even went to the length of electing a new 'oracle' in the person of Kuñji-chchēppan of Bāṇavēli, and setting up a rival show in the temple; but the Kāmpittān actively interfering in defence of his own prescriptive rights to be the goddess's oracular vehicle, matters appear to have come to a crisis and an assault of a serious nature took place, which promised to end in a bloody sequel. Finally however, on the initiative of the *Karakkārs* themselves, the Nambūdirippād of Akavūr was requested to intercede; at and his instance, an expiatory fine was levied from the delinquent *Karakkars* and peace was restored. The *Karakkārs* acknowledged their faults, paid the fine, swore unswerving obedience in future to the mandates of the Kāmpittān, and after having catalogued their offences on a thin copper-scroll, had this hung up in front of the Bhagavatī temple. The immediate cause of their penitent behaviour is not clear; nor is it known, except by implication, whether the Kāmpittān also bound himself to behave leniently towards his tenants in future.

The dates of these happenings are given as 59, 67 and 71; but as the Malayalam writing on the scroll clearly belongs to the 10th century of the Kollam era, these digits have been read as Kollam 959, 967 and 971, with the hundred-digit 9 introduced. To suit this guess, the last-mentioned year 71 has a much defaced initial digit, which may be taken as ൯൰.

The text of this quaintly worded is subjoined.

Text.[1]

1 തിരുഅമെൻകുന്നത്തു കണ്ടൻ കാളി ഭഗവതിക്കൊള്ള പട്ടാഴി സ[ം]കേത
ത്തിൽ രണ്ടു കരക്കാരും ഊരാണ്മക്കാരും അതിനൊടപ്പെട്ട ആളുകളും
കൂടെ ൫൯ മാണ്ടു മുതൽ തിരുഅമെൻകുന്നത്തു കണ്ടൻ കാളി ഭഗ
വതി മനിക്ഷമായ കാംപീത്തനെ അനുസരിക്കാതെ നടന്നും ചെയ്തും
ഇരിക്കുന്നത കാംപീത്തനൊ ഞാങ്ങൾ കാൺക ഇല്ലന്നും കണ്ടാൽ
കൈ

2 എട്ടുക്ക ഇല്ലന്നും ഞാങ്ങൾ രണ്ടു കരക്കാരും കൂടെ ഒണ്ടാക്കിയ കാംപീത്താ
നാകുന്നു വെന്നും ഇല്ലന്ന വച്ചാൽ ഇല്ലാ എന്നും ഞാങ്ങൾ രണ്ടുകരക്കാ
രും കൂടെ പറഞ്ഞതും സംകേതത്തിനകത്ത ഒള്ള വസ്തു നടന്നാൽ

1 Registered as No. 3 of the Copper-plate collection for 1099 M. E.

മണ്ണടി ഭഗവതിയടെ പൂജ അടിയന്തിരത്തിന്ന നെല്ലും പണവും കൊ
ടുക്കണ്ടിവരുമെന്നും വസ്തു നടക്കണ്ടാ എന്നും

3 നിശ്ചയിച്ച രണ്ടു കരപ്പുറത്തു ഒള്ള വസ്തു തട്ടത്ത ഇട്ടതും* മണ്ണടി ഭഗവതി
ക്കു ചിലവക്കണ്ടിയ നെല്ലും പണവും മുതൽ എടുത്ത പന്തിരുനാഴി
ഉൾപ്പെട്ട പൂജ അടിയന്തിരങ്ങൾ നടക്കുന്നതു സംകടമെന്ന പറഞ്ഞ
വാക്കു കൊണ്ടു ഇതിൻമ്മണ്ണം ഞാങ്ങൾ ചെയ്യുകൊണ്ടു കാംപീത്താൻ
തിരുമനസ്സറിവാൻ എഴുതി അയച്ച ദെശി പൊററിമാ-

4 രയും സവ്വാധികാൎയ്യക്കാററയും കല്പിച്ച അയച്ചാറെ പട്ടാഴിയിൽ വന്ന
ഞാങ്ങൾ രണ്ടുകരക്കാരും വസ്തു നടക്കണമെന്നും മണ്ണടി ഭഗവതിക്കു
ചിലവക്കണ്ടിയ നെല്ലും പണവും കൊടുക്കണമെന്നും സവ്വാധികാൎയ്യക്കാ
റർ പറഞ്ഞാറെ അനുസരിക്കാതെ ഒന്നില പിടിച്ച നിന്നതും മണ്ണടി
ഭഗവതിയുടെ കണ്ടുകൃഷി

5 വരിക്കവെലിലെ വസ്തു അടിച്ചു മുടക്കിയതും കാംപീത്തന്റെ കല്പനകെ
ൾക്ക ഇല്ലന്നും കരണവും പതിവും പിടിക്ക ഇല്ലന്നും കാംപീത്തന്റെ
കല്പന കെട്ട പട്ടാഴിയിൽ പൊറുക്കണ്ട എന്നും വാണവെലി കുഞ്ഞി
ച്ചെപ്പൻ മുഗ്രത്തിയും പിടിച്ചു കൊണ്ടു അംപലത്തിൽ കെറി തുള്ളുക
കൊണ്ടു തുള്ളരുതന്നും

6 വിലക്കണമെന്ന ൯൰൧ മാണ്ടു തുലാം ൨൰- കാംപീത്താൻ ഞാങ്ങൾ രണ്ടു
കരക്കാരൊട്ടും കാംപീത്താൻ കല്പിച്ച അയച്ചാറെ ആയത അനു-
സരിക്കാതെ പാണവേലിയെ അംപലത്തിനകത്ത കെററി തുള്ളിച്ചു-
തും കൊണ്ടു കാംപീത്താൻ അംപലത്തിൽ എഴുന്നള്ളി ആരടാ തുള്ളു-
ന്നതു വെന്നു ചൊ-

7 ദിച്ചാറെ പാലമൂട്ടിൽ എറക്കി ആന്നു എന്ന പറഞ്ഞാറെ എറങ്ങി പൊ
എന്ന പറഞ്ഞാറെ പാണവെല। ശൂലം എടുത്ത കാംപീത്തന്നെ കു-
ത്തുവാൻ വരിക കൊണ്ടു പിടിച്ച പുറത്തിറക്കി ചാവടിയിൽ ആക്കി-
യാറെ ഞങ്ങൾ രണ്ടുകരക്കാരും കൂടെ ചെന്ന പാണവെലിയെ എടുത്തു
കൊണ്ടുവന്നു

8 കരുതിപിരയിൽ ഇട്ടുംവച്ച ക്രമം അല്ലാതെ ഒള്ള വാക്കുകൾ ഞാങ്ങൾ കാം-
പീത്തന്നെ പറഞ്ഞ അതിക്രമം ചെയ്യതക്കവെണ്ണം രണ്ടുകരക്കാരും
കൂടെ അംപലത്തിനകത്ത കെറത്തക്കവെണ്ണം പടിക്കല്ലിനകത്ത കെ-
റിയതും കാംപീത്തന്നെ കാൺക ഇല്ലന്ന

9 മണിപിടിച്ച സത്യം ചെയ്യുതും കാംപീത്തന്റെ നെരെ അകവൂർ നംപൂരി-
പ്പാട്ടിലെ വരുത്തി ചില ശൊദ്ധ്യങ്ങൾ ചെയ്യത്തക്കവെണ്ണം ഞാങ്ങൾ
രണ്ടുകരക്കാരും കൂടെ നംപൂരിപ്പാട്ടിലെക്കു എഴുതി അയച്ചതും ഇതുകൂ-
ടാതെ മനസാ വാചാ കമ്മണാ അറിഞ്ഞും

10 അറിയാതെയും ഞാങ്ങൾ രണ്ടുകരക്കാരും ൯൫൯ മാണ്ടു മുതൽ ൯൬൦ മാണ്ടു കുംഭമാസം വരെയും ചെയ്തത സവ്വും പിഴയ്ത്തെ ആകുന്ന ഈ പി-ഴകൾക്കു മണ്ണടി ഭഗവതിക്കു ന്തറരാശി കെട്ടി പിഴ ചെയ്യുന്നു. പി-ഴച്ച പിഴകൾ ചെമ്പുതകട്ടെൽ എഴുതി

11 നാരായവും കൂട്ടി തിരുനടയിൽ രണ്ടുകരക്കാരും കൂടെ തൂക്കിയ ചെമ്പ ലെ-യും നാരായവും. ഇനിമേലിൽ മണ്ണടി ഭഗവതിയുടെ കാരുണ്യം കൊ-ണ്ടു കാംപീത്താൻ കൽപ്പിക്കുംവെണ്ണവും കേട്ടു ഞാങ്ങൾ രണ്ടുകരക്കാരും ഊരാൺമക്കാരും അതിനിടെപ്പെ-

12 ട്ടു ആളുകളും നടന്നുകൊള്ളുന്നെ മണ്ണടി ഭഗവതി ഇനി ഞാങ്ങളെ കീഴമയ്യാ-ദപോലെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുമാറാകണം. മണ്ണടി ഭഗവതി ശരണം. ഇതു കൊല്ലം ൯൬൧ മാണ്ടു തുലാമാസം ൨൨-നു പ്രാച്ഛിത്തം കഴിച്ചതു.

Translation.

In the *Sankētam* (temple corporation) of Paṭṭāḻi, which belongs to (goddess) Kaṇḍan-Kāḻi Bhagavati of Tiruamēn-kunnam, we—both the *Karakkārs*, *Ūrāṇmakkārs* and other persons connected with them, having disobeyed Kāmpittān, the manager of Kaṇḍan-Kāḻi-Bhagavatī of Tiruamen-kunnam from Kollam [9*]59, made up our minds as follows, saying that we shall not raise our hands in reverence, that the Kāmpittan has been chosen by us, the residents of the two *kara*, that if we say 'no' there will be no Kāmpittān, that if we cultivate the lands belonging to Maṇṇaḍi-Bhagavati we shall have to pay paddy and money for the expenses of the worship of and festivals to Bhagavatī, and that the lands shall not therefore be cultivated.

We resolved as above, and stopped the cultivation of the lands of the two *kara*, because it may then be found difficult to conduct the worship with the *pan-diṟu-nāḻi* offerings and the festivals of Maṇṇaḍi-Bhagavatī with the requisite scale of paddy and money, from the temple capital itself.

Kāmpittān having reported the matter to the king in writing, the king sent the *dēśippōttimār* and the Sarvādhikāryakkār; and they came to Paṭṭāḻi. The Sarvādhikāryakkār directed that we should cultivate the lands, and give the paddy and money for the expenses of Maṇṇaḍi-Bhagavatī. But we refused to follow him and stood firm in our refusal. We forcibly stopped the cultivation of the temple (*kaṇḍukṛishi*) lands of Bhagavatī at Varikkavēli, and refused to enter into *karaṇam* and *pativu* agreements and to live in Paṭṭāḻi, obeying the orders of Kāmpittān.

(Again), when Kuññichchēppan of Pāṇavēli entered the temple and began to dance holding the *mugrartti*, Kāmpittān sent word to us, both the *karakkār*, on the 1st of Tulām of the year [9*]61, that there shall be no dancing and that it shall be stopped. But disobeying him, we took Pāṇavēli into the temple and allowed him to dance. Kāmpittān entered the temple and asked 'who is he that dances', and the reply was 'Yakshi of Pālamūḍu'; thereupon Kāmpittān said 'Depart'. Pāṇavēli took his trident and rushed up to Kāmpittān to pierce him; but he was taken out of the temple and put in a shed. But we, both the *karakkārs*, took

Pāṇavēli to the blood-room (*kurudippuṟa*) and used offensive language towards Kāmpittān. We got on the stepping stone with intent to enter the temple and swore touching the bell that we would not see Kāmpittān. And we, both the *karakkars,* also wrote to the Nambūdiripād of Akavūr to come before Kāmpittān and question him.

Besides these (above mentioned offences), all that we have committed in thought, word or deed, with or without knowledge, from [9*]59 to [9*]67, are sins. We have paid to Maṇṇaḍi-Bhagavati 100 *rāśi,* as a fine for these offences.

Writing these on a copper-scroll, we have hung it up with the iron style in front of the entrance to the temple of Bhagavatī. From today forwards we, both the *karakkārs, ūrāṇmakkārs* and other intermediate persons, shall by the grace of Bhagavatī obey Kāmpittān. May Maṇṇaḍi-Bhagavatī bless us, as formerly.

Adoration to Maṇṇaḍi-Bhagavatī !

This expiation (*prāyaśchittam*) was imposed on the 21st of Tulām in the Kollam year [9*]71.

No. 73—Aruvaymoli record of Ravivarman: Kollam 872.

The subjoined long Tamil record is engraved on the four sides of a stone pillar fixed in the ground near a ruined *matha* at Araḷikkutti, a suburb of the Āruvāymoḷi village. It is dated in Kollam 87[2], and on the 17th day of the month of Tai in the same year, which was one of Aviṭṭa-*nakshatra* and dvitīyā-*tithi* of the first fortnight, a gift of lands was made by a private individual named Nallakuṭṭi-Āṇḍār for offering worship to god Vināyaka installed in the stone-*maṭham,* which the father-in-law of the donor had constructed on the bund of a tank called Agali-gai-ūṟṟu. A long and detailed list of the pieces of land that formed part of the endowment is furnished; and this is followed by another list specifying the items of worship, that had to be conducted in the shrine and the expenses provided therefor.

The only point of historical interest in the record is that in *ll.* 43 to 47, the name of the Travancore king Ravivarmaṉ *alias* Śiṟaivāy-Mūttatambirāṉ is introduced. He is stated to have made a gift of 12 *paṇam* per year from the income due from the Poygai, apparently for utilisation for the expenses of the shrine.

The record has not been translated in view of its unimportance otherwise.

Text[1].

1 ஹரி: ஶ்ரீ ஶுபமஸ்து[|*]
2 சகாத்தம் கதகாமெஅ-
3 ன்மெல் செல்லாநி-
4 ன்ற கொல்லம்[2] ௮௱௭௰[௨]-
5 ஞுல் தைமாதம் ௰௭ உ பூ-
6 வபக்கத்து துதிகை-
7 யும் வரியான்நாமெ-
8 யாகமும் புலிக்கரண-
9 மும் பெற்ற அவிட்டத்-
10 து நாள்ச் செய்த உத-
11 கபூவ தன்மதானப்-
12 பிறமாணம்மாவது [|*] நா-

1 Registered as No. 87 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

2 The details of date correspond to A. D. 1697, January 14, Thursday; '67; 241.

13 ஞ்சினுட்டு ஆரைவா-
14 ய்மொழியில் நல்லகு-
15 ட்டி ஆண்டாரென் அக-
16 ஸிகையூற்றங்கரையி-
17 ல் எங்கள் மாமனுர் உடை-
18 டயவனடியான் ஞானி-
19 யார் கட்டிவைத்த கல்-
20 மடத்து நல்லவிநாயக-
21 பிள்ளையார் சிபண்டார-
22 த்துக்கு உதகபூறுவத-
23 ன்மதானப் பிறமாண-
24 ம் எழுதிக்குடுத்த பரி-
25 சாவது [1*] கெடு மடத்துக்-
26 க்கு விட்டுக்குடுத்த நி-
27 லமாவது கெடு யூரில் வெ-
28 பாய்கை நாராயண-
29 ன் புதுக்குளத்தின் கீ-
30 ழ் மெல் மடைப்பொக்-
31 கு யஉ ங்கண்ணுற்று தடி
32 உக்கு விரை கொருக்கும் கெடு
33 மடத்தடைப்புக்கும் ளு க க்கு பா-
34 ட்டம் கெடு யஉல் பொய்கை[வ]-
35 யலுக்கு ளு க க்கு மெல்வார-
36 ம் கெடு உவி அடைப்புக்கு ளு
37 க க்கு மெல்வாரம் கொவில் நி-
38 லத்துக்கு அஞ்சாவிக்கும்
39 தொட்டக்கடமைக்கும் ளு
40 க க்கு ௱ளு ஆக தடி உவட ளு
நீக்கி ளு
41 க க்கு தடி கூவம்சன்னி
42 தொட்டத்துக்கு ளு க க்கு கட-
43 மை ௱ ௰உம் தம்பிரான் இரவிவ-
44 ர்மரான சிறையவாய் மூத்த தம்-
45 பிரான் பொய்கை ஆ[ய]-
46 த்தில் ளு க க்கு கற்பிச்சு த்-
47 தந்த ௱ யஉம் புத்தெரி
48 க்குளத்து [கா]மனுற் ம-
49 டைப்பொக்கில் தடி சஉ
50 சவ எஉகலமும் வளாவடி-
51 க்காட்டு குளத்தின் கீள்
52 தடி க உ ௬சசவ த்துக்கு
53 ம் ளுகக்கு பாட்டம் தடி யஉ
54 [. . . . நிலத்துக்கு பெறு]

Second side.

55 . . ம . . தன்படி
56 தடி அவம் அஞ்சாவி-
57 க்கு ஸ தடி சஇ ஆக தடி
58 யஉளும் நீக்கி தடி யரு-
59 வம் அழகியபாண்டி-
60 யபுரத்து [அசவமல்]
61 *லி தடி கஉ ௰ய ச சவமும்
62 உளசசவமும் ளு க க்கு
63 பாட்டம் தடி யசல் ளு
64 க ச்கு அஞ்சாலியும் மெ-
65 மல்வாரமும் ச .
66 ப்பதவும் [தடி எளு]
67 தடி ளநி .
68 செரி—வாறும் ம
69 லை சுவாமிவகை ஆ-
70 த்தங்கரை அகரத்தி-
71 ல் மெல்வார ஒற்றிக்குடு-
72 த்த டநிளஉய தடி யஉ-
73 ம் ஆக அஞ்சாலி
74 மெல்வாரம் நீக்கி ளு
75 க க்கு தடி சயஉநியும்
76 ௱யகும் உமைஒருபா-
77 கமுமப்பழகியா-
78 ரும் விட்டுக்குடுத்த சு-
79 வாந்தியமாவது எ-
80 ஞதிகால்ப் பொக்கில்
81 நாறக்குளத்தின் கீ-
82 ள் நடுவில் மடைப்-
83 பொக்கில் கன்னுழ-
84 ன் மாடக்குட்டி இருள-
85 னுடு சிற்றெற்றி கொ-
86 ண்ட கொண்டுடை-
87 யான் வயல் தடி சரு
88 சுவரு எ கட ||உ சவக்கு
89 ளுசக்கு பாட்டம் கெடு
90 யஅல் ளு க க்கு அஞ்ச-
91 ாவி மெல்வாரம் ஊ-
92 ர் மாவிலீந்த சில-
93 வரிப் பெருவரிக்கு
94 நீக்கின கெடு ய நீக்கி கெடு அ-
95 ம் ஆண்டுகொண்டார்
96 பூதைப்பண்டிசுரம்
97 தென்பாறைக்குளத்-
98 தின் கீள் பஞ்சநந்தா-
99 க்கி மனடட்பொ-
100 க்கில் சுமைக்கா-
101 ய்ப்பள்ளத்தில் க-
102 ரும்படி வயலில் ப-
103 டுகல மிட்டுத் தந்த

Third side.

104 முறி கல் ப உ௱க்கு ளு கக்கு
105 உபையம் தடி ச சிதம்-
106 பரனுதன் முத்தின் பெருமாள்
107 நாறகுளத்தின் கீழ் இ-
108 டையன் தாணியில் விட்-
109 டுத் தந்த படுகலமுறி கல்
110 ப—உ௱ ளு க க்கு உபைய-
111 ம் கெ ச ஆக வகை ஙுல்
112 . . [யார்] விட்ட ள கெயகும்
113 ஆக கெ ருமஅ ப யச-
114 க்கும் தன்மச்செலவு ஷ்டம-
115 டத்தில் பிள்ளையாருக்கு நாள்
116 க க்கு வகக்கு ளு க க்கு கெ சரு
117 மடத்திலிருக்கிற பண்ட-
118 ாரத்துக்கு ளு க க்கு கெ ௲ நா-
119 ள் க க்கு திருப்பெர் உக்கு ள
120 ப ஆக ளு க க்கு ள கெ யஅ பர-
121 க்கொடி அய்யன்கொ-
122 வில் துவாதெசிக்கும் தி-
123 ருப்பள்ளிச்செக்கும் கெ
124 ங பங்குனி உத்திரத் திருநா-
125 ழுக்கு மயெசுரபூசைக்கும்
126 துரக்காரர் அம்பலகாற-
127 ருக்கு சொறு கொடுக்க கெ ங
128 சித்திரைப்பரணிக்கு மயெ-
129 சுர பூசைக்கு ளு க க்கு கெ உ
130 சிவன்ராத்திரிபூசைக்கு கெ
131 ரு திருக்கார்த்திகைக்கு கெ
132 வ திருக்கண்சாத்துக்கும்
133 தானுவுக்கு சொமவார-
134 ந்தொறு மாலை கொண்-
135 டு பொறதுக்கு மாத விசெ-
136 ழபூசைக்கு கெ க திதி ங
137 க்கும் பிறந்தநாள் உ க்கு ம-
138 யெசுரபூசைக்கு கெ
139 உரு வரிதுரும்புக்கு ளு க
140 க்கு கெ க நவபாண்டத்து-
141 க்கு ளு கக்கு கெ ரு ஆக கெ
142 சயசவ ட யசல் திரு-
143 விளக்கெண்ணைக்கு ளு
144 கக்கு ப ௲ பிள்ளையாருக்கு
145 பரிவட்டம் சாத்தெண்-
146 ணை சந்தனகாப்புக்-
147 கும் ளு க க்கு ப ங உப்பு
148 ஊறுகாய்க்கு ளு கக்கு
149 ப உ ஆக ப யச ஆக தன்-
150 மச் செலவான ள
151 கெ சமசவ ப யசம் கொ-
152 டுத்து கொண்ட கெ மசம்

Fourth side.

153 மடமும் ஓலைகெட்டி-
154 விச்சு இடிஞ்ச மண்-
155 ணும் வைப்பிச்சு ந-
156 ந்தவனமும் பெணிவி-
157 ச்சு மிகுந்த முதலி-
158 ல் மடம் நடத்திவிக்-
159 கிற தன்மபத்தாவு-
160 க்கு ளு கக்கு கெ ஙம்
161 நீக்கி மிகுந்த முதல் கெ-
162 ாண்டு மடத்தில் தி-
163 ருப்பணி நடத்திக் கெ-
164 ாண்டு வருவராகவு-
165 ம் [நாகாஉதிரபடன்]
166 விட்டதொட்டம் மனை-
167 யும் [விற்று]யமும் அடி-
168 மையும் எருபத்துபெ-
169 ர் விட்ட அடிமையு ம-
170 னையும் ஆக இதுவெல்-
171 லாம் ஆதிசந்திர த-
172 ாரவெற் சந்ததிப்பிற-
173 வெசமெ தன்மம் நட-
174 க்கும் படிக்கு கல்வெ-
175 லழுதி நாட்டிவித்த ந-
176 ல்லகுட்டி ஆண்டார்
177 எழுத்து ஷ தெய்வ-
178 ச்சிலைப் பெருமாள்
179 அணைஞ்ச பெருமாள்
180 எழுத்து [॥*] இந்த தன்ம-
181 ம் பரிபாலனமாக ந-
182 டப்பிச்ச பெர்கள்
183 சாலொகசாமீப-
184 சாரூப சாயூட்சிய
185 பதத்தை அடைவா-
186 ராகவும் [।*] இந்த தன்ம-
187 த்துக்கு அகுதம் செ-
188 ய்த பெர்கள் பிரம-
189 கத்தி செய்த தொ-
190 சத்திலெயும் கெங்-
191 கைக்கரையிலெ கா-
192 ராம்பசுவை கொ-
193 ன்ற தொசத்திலெ-
194 யும் பஞ்சமாபாதகம்
195 செய்த தொசத்திலெ
196 யும் பொவாராகவும் [॥*]
197 ஶுபமஸ்து ஶ்ரீः ஶ்ரீ [॥*]

No. 74—Balamarttandavarman's record: Kollam 823.

This incomplete inscription dated in Kollam 923 in the reign of Bālamārttāṇḍavarmaṉ (M. E. 909–33) is engraved on a prepared surface on the face of a rough boulder on the top of a hill at Āruvāymoḻi. Near this piece of writing on the same rock has been cut a crude image of a Bhūtattāṉ brandishing a mace in the right hand. A figure of a peacock and a lance (*vēlāyudham*), which are respectively the vehicle and weapon of the war-lord Subrahmaṇya, are also portrayed in low relief on the top of the record, apparently because some donations relating to Kumāraṉkoyil near Padmanābhapuram had originally been meant to be registered in this incomplete document. It is possible that a portion of the hill had then been gifted away to the temple at Agastīśvaram and Kumāraṉkōyil, as otherwise it is not possible to understand why this record should have been incised in the forest here, so far off both from Agastīśvaram and Kumāraṉkōyil.

The significance and the appropriateness of the Bhūtattāṉ image is not understood, except that it represents a sylvan guardian.

Text.[1]

1 ௯௱௨௰௩ ௵
2 அல்பசி மீ ௩௰௳
3 நயினார் வாலமாத்தாண்ட-
4 வர்மராய சிறவாய்மூத்த
5 பண்டாரத்தில் நிந்நும்
6 கல்ப்பனை வருகையில் செய்த வொ-
7 லை [।*] முன்னாள் உ௰க ௵ காத்திகை மீ ௨ முதல்
8 அகத்தீசுரம் கொயில் க ம் குமாரகொ-[2]

Translation.

On the 30th day of the month of Alpaśi in the (Kollam) year 923, when the order from king (*Nayiṉār*) Bālamārttāṇḍavarman, the senior member of the Śiṟaivāy family came, this was the olai (that was) written:

From the 2nd day of the month of Kārttigai of the year 21 (921), Agattīśvaram temple, one, Kumārakō . . . . . .

Talakkudi inscriptions.

The following three epigraphs belong to the Jayantēśvra temple at Tāḻaikkuḍi a village in the Bhūtappāṇḍi taluk of South Travancore. In the records themselves the god is called Śēndaṉīśvaram-uḍaiya-Nayiṉār, and it looks probable that it owed its existence to some individual named Śēndaṉ (Tamil form of Jayanta), royal or otherwise. Śeḻiyaṉ-Śēndaṉ was an early Pāṇḍya sovereign, but it cannot be asserted whether this temple can be attributed to him, in the same way as the Bhūtappāṇḍiśvaram-uḍaiya-Nayiṉār temple at Bhūtappāṇḍi, a village

1 Registered as No. 86 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.
2 The inscription stops here abruptly.

only four miles distant from it has been popularly believed to have come into existence in the time of the early Pāṇḍya king Bhūtappāṇḍiyaṉ.

The temple as it stands now does not own any old records like the Bhūtappāṇḍi temple itself, whose earliest record dates only from the Kollam year 754. The earliest inscription in the Jayantēśvara temple is one belonging to Vīra Udaiyamārttāṇḍavarmaṉ dated in Kollam 708 appointing Āriyaṉ-Śokkaṉ Periyaperumāḷ-Brahmādhirāja of the Kodukula-sabhā of Suchīndram as an accountant. The next is dated in Kollam 735, and relates to the gift of some lands by Tirutturai-Nayiṉār Chidambaranāthaṉ, a member of the Kodukula-sabhā of Tāḻaikkudi for conducting some services in the temple. Another inscription dated nine years later in Kollam 744 registers a gift of some land by the same individual for rearing a *nandavanam* (garden), for the same temple's floral requirements.

The third record published here consists of a few fragments on some detached stones. One of these is dated in Kollam 782, and at the place where the kings's name is mentioned as 'Tiruppā' a stone is missing; but as the other fragments also appear to belong to the same record the purport can be made out to be a gift of land for providing offerings to the god and for lighting a perpetual lamp in the temple. A Vāṇiyaṉ (oil-man) named Arumai-Mārttāṇḍaśōḻagaṉ had also to pay some tax on his oil-mill.

The fourth epigraph is engraved on a slab of stone which has been embedded in the wall of a *maṭha* close to the temple. It is dated in Śaka 1599, Kollam 853, on the 19th of Kārttigai of the cyclic year Piṅgala, and registers the usual gift of land for providing offerings and conducting worship to the god Vināyaka, which a private individual named Nal[illegible]nayiṉāṉ-Pariyērumperumāḷ had consecrated in that *maṭha*.

These records have not been translated because they contain particulars of of no special interest.

One other inscription[1] is engraved on a granite oil-mill at Tāḻaikkuḍi, and relates to the gift of a mill for the supply of some oil for the use of the temple at Cape Comorin. It however bears no date, while a label on a granite tub contains the name

கொது குலசபையார் துலாதொட்டி.

---

1 (1) அருளிச்செயல் குமரியில் கன்னி-
(2) யாபகவதிக்கு எண்ணைக்காப்-
(3) பு திருவிளக்கு எண்ணை உ-
(4) ள்பட்ட வகை அட்ட [ஆண்]-
(5) [டுமுழு]துக்கு தாழைக்குடியில் ப-
(5) ற்றில் ஒரு செக்கும் இட்டுக் க-
(7) டைமையும் தண்டிக்கொ-
(8) ண்டு பொதும்படி அறுகா-
(9) ல் விட்டதரம் வகை கல்வெட்டு.

No. 75—On the east wall of mandapa.

Text.[1]

1 ஶுபமஸ்து ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [|*] செய்தருளாநின்ற கொல்லம் ௭௱௬௰௩ ஆடு[2]
2 பங்குனி ௴ ௨௰௨ நாஞ்சிநாட்டுத் தாழைக்குடியில்
3 நயினார் செந்தனீசுவரமுடைய நயினாற்கு ௸ நாட்-
4 டு ௸ யூரிற் கொதுகுலஸபையாரிற் திருத்துறை நயினார்
5 சிதம்பரநாதன்[3] ஊணக்காக வீரகேரளப்பெரேரி குளங்கரையில்
6 மெல்பிறத்தில் திருநந்தாவனத்துக்கு திருமாலைப்புறமாக வி-
7 ட்டுக்கொடுத்த ௸ குளத்தில் கிழ் புலித்தலை மெடடுகாற்பொக்-
8 கு மெலைவயல் வடகட்டளை ௲ கண்ணாறு மூள செந்தன் வெங்கடவன் ஓடு
9 ௴ கூள க்கு ஒற்றிகொண்ட கடுக்கைவட்ட தடிசுபவுளகல செந்தன்
10 செந்தனீசுவரமுடையநயினார் தேவதான உள்ளி[4] . . . .
11 கிழ் எல்லை வாய்க்காலுக்கு மெற்கு தெக்கு எல்லை அனந்தனீசுரன் . . . .
12 வடக்கு மெற்கு எல்லை அழகன் உத்துக்கு கிழக்கு வடவெல்லை செ . . . .
13 கிடங்குக்கு தெக்கு ஆக எல்லை வுள்பட்ட உத்திலொலை யள . . . .
14 வில்மடை ஒரு சார் வயல் தடி நல்ல நயினாரெ . . . . . .
15 க்கு ஒற்றிகொண்ட கிடங்கடி தடி ௨௨௬ . ௬ || க . நாகா . ள் . . . . .
16 க்கு எல்லை கிழக்கு எல்லை தடி பதக்குமெல் எல்லை கடுக்கரை . . . . .
17 வடக்கு மெல் எல்லை வெவின்றமுது உத்துக்கு கிழக்கு வடக்கு எல்லை . . . . .
18 க்ருக்கு தெக்கு ஆக எல்லை யுள்பட்ட உத்திலொலை யினெ . . . .
19 சபமத்துக்கு மெல்வாரம் ௨வா ௨ பொகம் உள்பட ௬௱ ஒற்றிகுடுக்க-வெண் . .
20 தடி வல கொல்லை க ௸ கோயில் தானத்தார்க்கு மெல்வாரம் உபைய ஓ . . .
11 மெல் வார உபைய சொறு . . . .

---

1 Registered as No. 23 of the Trav. Epig. Colln. for 1093 M. E.

2 The year is underlined on the stone.

3 The garden to the south of the tank contains the following record on a stone—

[௱ ௸ ஆவணிமாதம் ௧௨ தாழைக்குடி நயினார் செந்தனீசுரமுடையார்க்கு ௸ யூர் கொதுகுல ஸபையாரில் திருத்துறை நயினார் சிதம்பரநாதன் நந்தவனத்துக்கு வழிபாடாக குடுத்த நிலம் வீரசேரளப்பெரேரியில் புலித்தலை மெலை வயல் ௲ .

4 A portion is built in by a modern masonry wall.

No. 76—On the east base of the mandapa.

Text.[1]

1 எா சம்ச ஞூ புரட்டாசி மீ ௰௯ வ தாழைக்குடியில் நயினார் செந்தனீச்சு-
ரமுடைய தம்பிரானுற்கு ஷை நாட்டு ஷையூரில் கொதுகுலஸ
. . . நயினார் சிதம்பரநாதனென் ஷை யூரில்

2 . . . நந்தவனத்துக்கு நந்தவனப்புறம் விட்டுக் குடுத்த நிலமாவிது [।*]
ஷை பற்று புலித்தலைமேடு மேலைவயல் வடகட்டளை ௩ங் கண்ணாறு . .
. நகவக்கு மேல்வாரம் உ எ-

3 ற்பயப்பட்டது முள்பட ஷை கோயில் சீபண்டாரக் காரியஞ் செய்வார்க-
ளொடு முன் எா சம் ஞூ மாசி ௴ ௨வ ஒற்றிகொண்ட இருநா
. ன ஒற்றி ஓலையும் கோயில் சீபண்-

4 டாரத்து கல்லும் வெட்ட முன் ௩ ௰௫ ஞூ கல்வெட்டிக்குடுத்த இன்னிலத்-
திற் கொழுவாரமும் இந்த மேல்வாரமும் கொடுத்து இந்தபடி கெ
கொழுவாரம் கொண்டு தன்மத

No. 77—On a few detatched stones.

(No. 21 of 1093.)

1 கொல்லம் எா அய௨ ஞூ ஆவணி ௴ ௨ ௩வ திருப்பாப்
2 வ நாம் நாஞ்சிநாட்டில் தாழைக்குடியில . .
3 சைக்கு நாள் ஒன்றுக்கு அமுதுபடி எண . .
4 புறக்கடை விளக்கு ஒன்றுக்கு எண்ணை . .

(Nos. 20, 19, 18 of 1093 and No. 92 of 1099.)

1 புரவில் முதற்கண்ணாறு
2 முதத்தரத்தில் நிலம் அஞ்சு
3 மாவும் மெற்படி தெசத்து வாணியன் அருமை மாத்தாண்டச்சொழகன்
செக்கு ஒன்றுக்கு கூடமையும் கூடி நடத்தி பொ-
4 ருமாறும் நடத்திப் பொருமிடத்து செண்பகராமன் பூசை சொறு எ-
ண்ணாழி செய்தும் இன்னாள் முதல் மெற்படி கொ-
5 யிலில் இரண்டாங்குடியில் நாகம்மை செந்தியார்க்கு ஆசந்திரதாரவல் ச-
ந்ததிப்பிறதெசமெ கொடுத்து பொரும்[படி] கற்பி-
6 ச்சிது ஸ்ரீ [॥*]

(No. 17 of 1093)

On the south wall of the gopura.

திருநாவுக்கரைசு பிள்ளை ஆருமுகப் பெருமாள் சதாசெவை.

The *gōpura* may have been constructed by Tirunāvakkaraiśu-Pillai Arumugapperumāḷ.

---

1 Registered as No. 23 of the Trav. Epig. Collr. for 1093 M. E.

No. 78—On the wall of the Kilaimatham.

Text[1].

1 சகாத்தம் ௧௲௫௱௯௰௯ன் மேல் செல்லாநின்ற கொல்லம்[2] அ௱ரு௰௩ ௵
பிங்கல ௵ காத்திகை மீ ௩௰௨ பூறுவபக்கிஷத்து
2 பஞ்சமியும் சோமவாரமும் திருவோணமும் திறுவனுமயோகமும் ஆக
மடதன்மத்து பிறமாணம் விட்டுக் குடுத்தெ ஞெஞ்சிறைட்டு சுசீந்திர-
த்து
3 கணக்கு நல்லநயினன் பரிபெறும் பெருமாள் தாழைக்குடியிற் கெட்டிவி-
ச்ச கல்மடத்தில்ப் பிள்ளையார் பூசைக்கும்
4 சைவத் ஷராங்களுக்கு மயெசுரபூசைக்கும் அதிகாரம் நெல்லையப்பர் பூ-
சைக்கும் நந்தவநபபணிவிடை
5 ஆண்டார் உடமைக்கும் மாதவிஷெத்துக்கும் ஆடிமீ௰ய் திருவோணம்
பிறந்த ஞள் மயெசுரபூசைக்கும் தன்மபத்தா-
6 வுக்கு உடமை கெ ௰௨க்கும் கூட நிராகரம் இராமனுதன் ஆண்டார்க்கு
விட்டுக் குடுத்த வகயாவது [|*] தாழைக்குடியில்
7 பெரியகுளத்தின் கீள் மெல்கரை உ௲௨நகசவ ய் சாரவயல் ௨௬எதகூடும்
தென்பாறை மண்ணடிப்பற்று
8 ௨௱ ௱ககஅம் அழகியபாண்டியபுரம் அகவயல் கீள்கால் ௨௲௱எகூ|| ௭கூஅம்
ஆக பற்று ௩ க்கு தடி௭வ பசு ௨நளகூ||
9 க்கு ஞு க க்கு பாட்டம் கெ கூ௰ல் குத்தகை நிக்கி அஞ்சாலி காணிக்கை
ஒன்றுபாதியும் கெ |ல உம் கூட |ல கூ இ க்கும்
10 மண்ணடி ௨ ௲௱க்கு மெல்வார்த்துக்கு செலவு கெ ௰௩ நீக்கி கெ ௭கூஞு
௱ம் அ௱௭௰ஞு மணலூர் திருவெங்கிடமு-
11 டையான் முதல்பெர் வசம் மெல்வார ஒற்றிகெண்ட கெ ௭ஞு௱ம் அ௱-
௭௰கூ ஞு கெ ௨வம் ஆக ௱ ௩௱௨யரு க்கு கெ
12 மெல்வாரம் கெ எயம் ஆக கெ ருயகூ ஞு உறு ல் விசெஷகாணிக்கை
வந்த காலம் படி பாதியும் இறுத்து இவ்வக-
13 ப்படி உள்ள நிலமும் நெல்லும் மடத்துக்கு திருவிளக்கெண்ணைக்கும்
சாத்து எண்ணைக்கும் ஷையூர் நகரத்தார் பட்டையம்
14 தந்த படிக்கு எண்ணையும் ஷையூர் வெளாமார் பட்டையம் தந்த படிக்கு
குசக்கலம் உரு உ௰ம் எடுத்துக் கையாண்டு நந்தவநமும்
15 பயிற்செய்து நெல்யகக்கு சிட்டிக்க தன்மபத்தர் முன்னெழுத்தும் பின்-
னெழுத்தும் ஊர்க்கு எழுதீதுமிட்டு தன்மபத்தர்
16 வாங்கி உடமை கெ யஉம் எடுத்துக் கொண்டு ஊர்க்கு வகக்கு திருப்ப-
ள்ளிச்சை சிவனிராத்திரிக்கு சொறு ௨௰ம்
17 காத்திகைப் பொரி உரியும் குடுத்து மடதன்மமும் நடத்தி பெட்டி பிற-
மாண மடத்தில் ஆதானத்தில வைத்து தன்மபத்தர் வசம்
18 திறவுகொலும் ஊற்க்கு முத்திரையும இட்டு நடந்து பொதுமிடத்து த-
ன்மத்தை விக்கினம் பணணின பெரை
19 ஊரும் நாடும் இசைகாரும் சொதிச்சு கெங்கைக் கரையில் காராம்பசு-
வை கொன்ற தொஷத்தில்

---

1 Registered as No. 90 of the Trav. Epig. Colln. for 1099 M. E.

2 The English equivalent is A. D. 1677, November 19, Monday; ·46; ·78.

20 பொவாராகவும் இந்தத் தன்மத்தை பரிபாலனம் பண்ணின பெர்கள் பு-
த்திரசம்பத்துடனெ வாள்ந்திருப்பாராகவும்
21 இவ்வகைப்படி மடதன்மம நடத்தும்படிக்கு கணக்கு நல்லநயினென் பரி-
யெறம் பெருமாள் எழுத்து நன்றாக.

Abstract of contents.

On the 19th day of the month of Kārttigai in the Kollam year 853, Piṅgala, which was a Monday with pañchami of the first fortnight and Tiruvōṇam-nakshatra,—Nallanayiṉāṉ-Pariyēṟumperumāḷ of Suchīndram in Nāñji-nāḍu built a Vināyaka shrine at Tāḻaikkuḍi and gave some lands capable of yielding 60 *kōṭṭai* of paddy; and this had to be utilised, after the payment of taxes etc. for the expenses of providing worship to Piḷḷaiyār, Māhēśvara, for special worship on Tiruvōṇam day, for remuneration to the *dharmakarttā* and for oil for lamps and the sacred bath.

APPENDIX A.

Cholapuram inscription of Sundarasola-Pandyadeva.

This fragmentary inscription of the Chōḷa-Pāṇḍya viceroy Jaṭāvarman *alias* Sundara śōḷa-pāṇḍyadēva was copied from the Chōḷapuram temple. As it was omitted to be included among the records of Chōḷapuram published *ante*, its text is given here. The right-hand portion of the inscribed stone has been cut out, when the stone was used up as a door-jamb of the *maṇḍapa* in front of the temple.

Text[1].

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொச்சடையபன்மரான ஸ்ரீ சுந்தரசொழபாண்டியதெவர்க்கு யாண்டு . . . . .

2 சொழநல்லூர் . . . . எங்களூர் மதிலகத்து ராஜேந்திரசொழ ஸம-ஸ்வாமு . . . . .

3 இன்னிலத்து கிழ்பாற்கெல்லை எங்களூர் ஜகந்நாதிஸ்வரமுடையார் தெ . . . .

4 நா . க்குப்பா . . நறையாற்றுக்குக்கிழக்கும் வடபாற்கெல்லை வெள் . . ட்டால . . . .

5 ன் அரைமாவு முன் நில மொழிவின்றியெய் மெநொக்கின மரமும் கிழ்-நொக்கி . . . . .

6 றியெ யெமதிவிசைந்த விலைப்பொரு ளெல்லாங் கைய்யிலெ வரக்கொ . . . . .

7 பொருளும் ஊரொமெ காத்துக்குடுப்பதாகவும் இப்பரிசொட்டி விற்றும் நிரொ . . . . . .

Parthivasekharapuram record of Sundarasola-Pandyadeva.

This incomplete Vaṭṭeḻuttu inscription is found engraved on the south base of the Vishṇu temple at Pārthivaśēkharapuram. Its importance, in spite of its being built in, consists in its registering a feeding charity instituted by the Chōḷa-Pāṇḍya viceroy Jaṭāvarman *alias* Sundaraśōḷa-Pāṇḍyadēva in the name of Śrī Gaṅgaikoṇḍa-śōḷaṉ, who was none other than his own illustrious father Rājēndra-śōḷadēva I (A. D. 1013-45).

1 [2]ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [।*] கொச்சடையவன்மரான ஸ்ரீஸுந்தரசொளபாண்டியதெ-வற்கு யாண்டயரு[வ] . . . . . . நிசதம் ஸ்ரீ கங்கைகொண்டசொ-ழந் திருநாமத்தால் ஒரு ப்ராஹ்மணன் ஊட்டு உண்ணவும்

2 திருநொந்தாவிளக்குப் பார்த்திவசெகரபுரத்து ஸ்ரீகொயிலில் ஆழ்வார் வீ-ரபாண்டிய . . . . . நாயகன் செரமண்டலத்து [மு]த்த வாருண-வளநாட்டு [மரு]வூர்க்கூற்றத்து [ம]கொதையார் கிழவர்

3 . . தன் னெற் காரியான விக்கிரமசொழ விழுப்பெ

On page 69, correct "*paḻaiyakaṇakku*" into "*tamiḻkkaṇakku*".

Paḻaiyakaṇakku is the expression used to denote the Julian style, which was in vogue among the Christians of the Malabar Coast side by side with the Gregorian revised style.

---

1 Registered as No. 52 of the Trav. Epig. Colln. for 1100 M. E.
2 Do. 42 Do.

APPENDIX B.

I here subjoin from the *Golden Legend*[1] of the Lives of the Saints, a short extract relating to St. Ciriacus, Martyr, (Kuriākkō-Sahada), in whose honour the Church at Pālaiyur was dedicated.

'Ciriacus was ordained deacon of Marcellus, the pope, and was taken and brought to Maximian the emperor, and was commanded that he and his fellows should delve the earth and should bear it on their shoulders unto the place that he made. Ciriacus and Sisinnius helped S. Saturninus in this work; but the former was put in prison, while Saturninus and Sisinnius were beheaded soon after.

Arthemia, the daughter of Diocletian was tormented of the devil, and it said "I shall not go out before that Ciriacus, the deacon, come." Accordingly Ciriacus was brought to her and the devil was constrained to go out. Arthemia, in gratitude, allowed herself to be baptized. Sometime later, a message came from Persia to Diocletian, praying him that he would send Ciriacus, for his daughter was tormented of a devil. Ciriacus journeyed to Babylon and effected the cure of the princess; whereupon the king, queen and many others were baptized. Ciriacus then returned to Rome.

When Diocletian died, Maximian who succeeded to the empire, was wroth with Arthemia, and he imprisoned Ciriacus. He commanded to Carpasius, his vicar, to constrain Ciriacus and his fellows to do sacrifice, or else slay them by divers torments. And he took Ciriacus and threw pitch molten and burning hot on his head, and hung him in the torment called '*eculee*', and after, he did do smite off the head of Ciriacus, and also beheaded his fellows, about the year of our Lord, three hundred.

And Carpasius gat the house of S. Ciriacus, and in despite of christian men, he made a bath in the same place where Ciriacus baptized, and there bathed, and made banquets in eating and drinking. And suddenly he with nineteen fellows died there, and therefore the bath was closed up. And the paynims began to dread and honour christian men.'

---

1 The Golden Legend as Englished by Caxton, (Dent 1900) Vol. IV, pp. 205-8.